Galeria fantastică

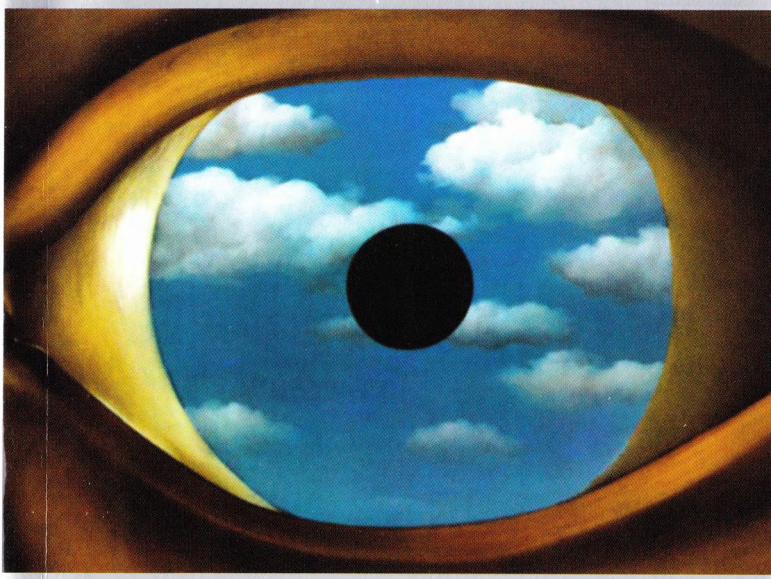

Theodore Sturgeon

Nestemate visătoare

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Galeria fantastică

Theodore Sturgeon

NESTEMATE VISĂTOARE

Redactor: Daniel Penescu
Tehnoredactare computerizată: Jora Grecea
Coperta: Andreea Apostol, Raluca Popescu

Theodore Sturgeon, *The Dreaming Jewels*
Copyright © 1950 by Theodore Sturgeon
Copyright renewed 1978 by the Theodore Sturgeon Literary Trust

Ilustrația copertei reproduce un detaliu din
Oglinda falsă, de René Magritte

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii LEDA,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 973-7786-75-0

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO44RNCB5101000001710001 / B.C.R.,
Sucursala UNIREA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STURGEON, THEODORE
Nestemate visătoare / Theodore Sturgeon; trad.;
Nicolae Baltă. - Bucuresti: Leda, 2005
ISBN 973-7786-75-0

I. Baltă, Nicolae (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Theodore Sturgeon

Nestemate visătoare

Traducere de Nicolae Baltă

GRUPUL EDITORIAL CORINT

L-au prins pe puști făcând ceva dezgustător sub tribuna stadionului liceului și l-au trimis acasă de la gimnaziul de peste drum. Avea pe atunci opt ani și obișnuia să facă deja de mult timp treaba asta.

Într-un fel, era păcat. Era un puști drăguț, ba chiar frumușel, deși fără nimic deosebit. Câțiva elevi și profesori îl plăceau într-o oarecare măsură, iar alți câțiva îl cam antipatizau; dar, când vestea s-a răspândit, toată lumea a sărit la el. Îl chema Horty — de la Horton — Bluett. Bineînțeles că a încurcat-o rău de tot când a ajuns acasă.

A deschis usa cât a putut de încet, dar tot l-au auzit; l-au înșfăcat și l-au târât în sufragerie, unde a rămas în picioare, roșu la față, cu capul plecat și cu una din șosete căzută în jurul gleznei, cu brațele pline de cărți, deasupra cărora se afla o mănușă de baseball. Pentru un puști de opt ani, reușea să prindă foarte bine mingea.

— Am fost... spuse el.

— Știm, îl întrerupse Armand Bluett.

Armand era un tip ciolănos, cu o mustață mică și cu niște ochi reci și umezi. Se lovi cu palmele peste frunte, după care își ridică brațele în sus.

— Doamne, băiete, pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a putut împinge să faci un lucru atât de urât?

Armand Bluett nu era credincios, dar vorbea totdeauna astfel de fiecare dată când se pocnea cu mâinile peste frunte, ceea ce se întâmpla destul de des.

Horty nu răspunse nimic. Doamna Bluett, al cărei prenume era Tonta, suspină și ceru un whisky cu sifon. Nu fuma, așa că, atunci când nu mai știa ce să spună, avea nevoie de ceva care să înlocuiască răgazul oferit fumătorului de aprinsul țigării. Se întâmplase atât de rar să nu-și găsească cuvintele, încât în ultimele șase săptămâni nu consumase mai mult de o cincime din sticla de whisky. Armand și cu ea nu erau adevărații părinți ai lui Horton. Părinții lui Horton erau sus, la etaj, dar soții Bluett n-o știau. Îi permiteau lui Horton să-i cheme pe numele mic.

— Te-aș putea întreba, spuse Armand pe un ton înghețat, de când ai căpătat acest obicei scârbos? Sau a fost doar un experiment?

Horty știa că nu va scăpa ușor de ei. Fața lui Armand era schimonosită de același rânjet pe care îl avea de fiecare dată când gusta din vin și îl găsea neașteptat de bun.

— Nu o fac prea des, răspunse Horty, după care așteptă.

— Doamne, îndură-te de noi pentru generozitatea de care am dat dovadă atunci când l-am primit pe porcul ăsta mic în casă, spuse Armand, pocnindu-se iarăși cu palmele peste frunte.

Horty răsuflă adânc. Acum era clar că se-ngroașă gluma. Așa spunea Armand întotdeauna când era furios. Se duse să-i pregătească Tontei un alt whisky cu sifon.

— De ce ai făcut asta, Horty?

Vocea Tontei era mult mai blândă, însă numai fiindcă, spre deosebire de soțul ei, avea niște coarde vocale mai fine. Pe față i se putea citi însă aceeași răceală implacabilă.

— Păi... am simțit nevoia s-o fac.

Horty își puse cărțile și mănușa de baseball pe un taburet.

Tonta își întoarse fața și scoase un sunet de nereprodus, de parcă ar fi râgâit. Armand se întoarse lângă ea, ținând în mână un pahar în care gheața scotea clinchete.

— N-am auzit așa ceva în viața mea, spuse el disprețuitor. Cred că s-a aflat în toată școala, nu-i așa?

— Cred că da.

— Copiii, și cu siguranță că și profesorii, au aflat. Bineînțeles că da. Ți-a spus cineva ceva?

— Doar doctorul Pell.

Acesta era directorul.

— A spus... a spus că pot...

— Vorbește odată!

Horty mai trecuse prin toate acestea. De ce trebuia să le mai suporte iarăși?

— A spus că școala se poate descurca foarte bine și fără niște sălbatici tt-ticăloși ca mine.

— Îmi închipui ce a simțit, spuse Tonta înțepată.

— Și ceilalți copii? Au zis ceva?

— Hecky mi-a adus niște viermi, iar Jimmy m-a numit Limbă-lipicioasă. Un tatu.

Iar Kay Hallowell râsese, dar despre asta tăcu mâlc.

— Limbă-lipicioasă. Nu-i deloc rău pentru un puști. Adică mâncător de furnici, spuse Armand.

Din nou, mâna pocni, lovindu-se de sprâncene.

— Doamne, ce-o să mă fac dacă domnul Anderson o să mă salute luni cu bună dimineața, Limbă-lipicioasă? Cu siguranță c-o să vuiască tot orașul, la fel de sigur cum doi și cu doi fac patru.

Îl țintui pe Horty cu privirea ascuțită a ochilor lui apoși.

— Și vrei să-ți câștigi existența ca mâncător de gândaci?

— Nu erau gândaci, replică Horty sfidător, continuând să rostească clar fiecare cuvânt. Erau furnici. Din alea mici și maronii.

Tonta se înecă cu băutura.

— Scutește-ne de detalii!

— Doamne, glăsui din nou Armand, ce-o să iasă din el?

Și trecu în revistă două posibilități. Horty înțelese doar una din ele. Cealaltă o făcu până și pe atotștiutoarea Tonta să sară în sus.

— Pleacă de aici! se răsti ea.

Horty se îndreptă spre scară, în timp ce Armand se așeză exasperat lângă Tonta.

— M-am săturat până peste cap! De prima dată când i-am văzut mutra murdară la orfelinat, am știut că puștiul ăsta o să-mi aducă numai nenorociri. Locul ăsta n-are cum să ne încapă pe toți... *Horton!*

— Îhî.

— Vino încoace și ia-ți gunoiul de aici. Sper că nu-i nevoie să-ți amintesc că te afli în casă, nu pe maidan.

Horty se întoarse încet, având grijă să se țină la distanță de Armand. Își adună cărțile și mănușa, scăpă penarul pe jos, ceea ce provocă iarăși lamentațiile lui Bluett, îl culese, aproape că scăpă și mănușa, după care, într-un târziu, începu să urce în grabă scările.

— Păcatele părinților vitregi, spuse Armand, se abat, în cele din urmă, asupra lor înșiși până la a treizeci și patra generație. Ce-am făcut ca să merit așa ceva?

Tonta își sorbea băutura cu privirile ațintite în pahar, plescăind apreciativ din buze. Fusese o vreme când nu se înțelegea deloc cu Armand și se certau tot timpul. Mai târziu, a fost o vreme când au continuat să nu se înțeleagă, dar renunțase să se mai certe. Ambele ipostaze se dovediseră însă a fi mult prea obositoare. Acum însă, dădea de înțeles că este de acord cu el, compunându-și o expresie înțelegătoare și așteptând ca el să o observe și să o aprecieze. În felul acesta, viața era mult mai ușoară.

Odată ajuns în camera lui, Horty se așeză la un capăt al patului, cu mâinile pline încă de cărți. Nu închise ușa, întrucât nu exista așa ceva, ca urmare a concepției lui Armand conform căreia intimitatea dăunează tinerilor. Nu aprinse lumina, fiindcă își cunoștea camera la perfecție și putea găsi orice lucru cu ochii închiși. De fapt, nu se aflau prea multe acolo: un pat, o măsuță de toaletă, un dulap cu oglinda crăpată și un birou de copil, aproape ca

o jucărie, care de mult devenise prea mic pentru el. În șifonier se aflau trei baloturi învelite în mătase cerată, ticsite cu hainele vechi ale Tontei, nelăsând prea mult spațiu pentru ale lui.

Ale lui...

De fapt, nimic nu îi aparținea cu adevărat. Dacă ar fi existat în casă o cameră și mai mică, cu siguranță că ar fi fost înghesuit acolo. Erau două camere de oaspeți la parter și încă una sus, dar ei nu primeau aproape niciodată musafiri. Hainele pe care le purta nu îi aparțineau; erau de fapt o concesie față de „poziția mea în acest oraș", cum zicea Armand. În lipsa acesteia, zdrențele ar fi fost socotite suficient de bune pentru el.

Se ridică și mișcarea îl făcu să-și dea seama că ținea încă în mâini grămada aceea de obiecte, drept pentru care le puse cu grijă pe pat. Mănușa îi aparținea, totuși. O cumpărase cu șaptezeci și cinci de cenți de la magazinul Armatei Salvării. Banii îi obținuse învârtindu-se prin piața Dempledorff și cărând cumpărăturile oamenilor pentru zece cenți. Se gândise că Armand va fi încântat, dat fiind că nu înceta să repete că trebuie să știi să te descurci și să câștigi bani; acesta însă i-a interzis pentru totdeauna să mai facă așa ceva. „Dumnezeule! Lumea o să creadă că am ajuns la sapă de lemn." Astfel încât mănușa era singurul lucru cu care se alesese în urma acelui episod.

Era, de fapt, tot ce avea pe lumea aceasta — cu excepția, bineînțeles, a lui Junky.

Se uită prin ușa întredeschisă a dulapului la raftul de sus unde, într-o dezordine de nedescris,

zăceau laolaltă beculețele de pom (bradul de Crăciun se monta afară, în curte, ca să-l vadă vecinii, niciodată înăuntru), zdrențe vechi, un abajur și... Junky. Trase scaunul de la biroul prea mic pentru el, îl ridică în brațe — dacă l-ar fi târât pe jos, Armand ar fi urcat într-o clipă scările ca să vadă ce se petrece și, dacă ar fi constatat că e vorba de ceva ce îi face plăcere, i-ar fi interzis s-o mai facă — și îl așeză cu grijă lângă ușa dulapului. Urcându-se apoi pe el, dibui îndărătul vechiturilor până ce dădu de forma pătrată și tare a lui Junky. Îl trase afară — un cub de lemn vopsit țipător și cioplit grosolan — și-l duse la birou.

Junky era genul de jucărie atât de des folosită și, în consecință, atât de bine cunoscută, încât nu mai este nevoie s-o vezi sau s-o atingi prea des ca să știi că se află acolo. Horty era un copil abandonat, care fusese găsit într-un parc într-o seară de toamnă, înfășurat doar într-o pătură. Pe Junky îl primiseră la orfelinat, iar când Armand l-a ales ca să-l adopte (acest lucru se întâmpla în timpul campaniei electorale, când Bluett candida pentru postul de consilier orășenesc — pe care nu a reușit să-l obțină, de altfel — și se gândise că va beneficia de o creștere a popularității dacă se va afla că a adoptat un mic vagabond lipsit de cămin), Junky a făcut și el parte din tranzacție.

Horty îl așeză încetișor pe Junky pe birou și atinse un buton ce se zărea în lemnul jucăriei. Cu un salt la început violent, apoi tot mai șovăielnic și leneș, iar în final sfidător, Junky țâșni afară — un omuleț pe arcuri, supraviețuitor al unor vremuri

mai bune. Era un Punch[1] cu nasul cioplit și coroiat, care aproape că îi atingea bărbia ascuțită și ridicată în sus, iar în adâncitura dintre ele se lățea un zâmbet plin de înțelepciune.

Dar toată personalitatea lui Junky — și toată valoarea pe care o avea pentru Horty — se afla în ochii săi. Aceștia păreau că au fost tăiați sau turnați, în fațete grosolane, dintr-un soi de cristal, care le dădea o strălucire ciudată și complexă, chiar și în cea mai întunecoasă cameră. Deseori, Horty credea că ochii aceștia aveau o lumină a lor, proprie, deși n-a putut fi niciodată pe deplin sigur.

— Bună, Junky, șopti el.

Omulețul pe arcuri dădu demn din cap, iar Horty îl prinse de bărbia netedă.

— Junky, hai s-o ștergem de aici! Nu ne vrea nimeni. Poate că n-o să avem ce mânca, poate c-o să ne fie frig, dar, uliuu!... Gândește-te puțin, Junky. Să nu ne mai fie teamă când îi auzim cheia în ușă, să nu mai stăm la masă în timp ce *el* ne întreabă o mulțime de lucruri până ce suntem nevoiți să mințim, și... și toate celelalte.

Nu era nevoie să-i explice tocmai lui Junky. Dădu drumul bărbiei, iar fața aceea rânjită începu să penduleze înainte și înapoi, după care dădu din cap, îngândurată.

— N-ar fi trebuit să facă atâta tărăboi pentru chestia cu furnicile, îi mărturisi Horty. N-am *târât* pe nimeni după mine ca să mă vadă. Mergeam singur, dar lipitoarea aia de Hecky m-a urmărit, iar apoi s-a

[1] Personaj comic în teatrul de păpuși englez, corespunzător lui Păcală (n.tr.).

furișat ca un șarpe și l-a adus pe domnul Carter. N-aveam ce face, nu-i așa, Junky?

Îl bătu ușor pe nas și jucăria dădu din cap aprobator.

— Nu pot să sufăr pârâcioșii!

— Bineînțeles că-i vorba de mine, nu? se auzi vocea lui Armand Bluett din prag.

Horty încremeni și pentru o clipă i se păru că până și inima i se oprise. Stătea pe jumătate ghemuit în spatele biroului și-i era frică să se întoarcă cu fața spre ușă.

— Ce faci aici?

— Nimic.

Armand îl lovi cu cureaua, plesnindu-l peste obraz și ureche. Horty scânci și își mușcă buza.

— Să nu mă minți! spuse Armand. Cu siguranță că făceai ceva. Vorbeai de unul singur, semn clar al unei minți degenerate. Ce-i asta? Ah, da, jucăria care a venit odată cu tine. Averea ta. E la fel de scârboasă ca și tine.

O luă de pe birou, o aruncă pe jos, își șterse mâna de pantaloni și, potrivindu-și cu grijă piciorul, calcă pe capul lui Junky.

Horty țipă de parcă propriul său cap ar fi fost strivit și se năpusti spre Armand. Atacul fusese atât de neașteptat, încât omul se dezechilibră și căzu greoi, lovindu-se de piciorul patului; încercă să se agațe de el, dar nu reuși și căzu grămadă pe podea. Rămase întins câteva secunde, clipind din ochi și mormăind printre dinți, după care își mișcă și mai

mult ochii și îi ațintì asupra lui Horty, care tremura de groază.

— Hmm-hmm, rosti Armand pe un ton de mare satisfacție și se ridică. Ar trebui să fii exterminat.

Îl apucă pe Horty de cămașă și începu să-l lovească peste față, subliniindu-și cuvintele rostite sacadat.

— Un criminal, asta ești! Aveam de gând. Să te dau de aici. La o școală. Dar nu-i un loc sigur. Poliția o să aibă grijă de tine. Au ei un loc. Pentru delincvenți juvenili. Ticălos mic și pervers.

Se năpusti prin cameră, târând după el copilul ametit de lovituri și îl înghesui în dulap.

— Asta o să te facă să stai cuminte până la sosirea poliției, spuse el răsuflând din greu și trânti ușa, prinzându-i între balamale trei degete de la mâna stângă. La auzul strigătului de suferință țâșnit din rărunchi, Armand o deschise din nou.

— N-are rost să zbieri! Tu... oh, Doamne! Ce porcărie! Acum presupun că trebuie să chem un doctor. Văd că nu se mai termină cu necazurile pe care ni le faci. Tonta!

Ieși din cameră și coborî în goană scările.

— Tonta!

— Da, iubitule.

— Diavolul ăsta mic și-a strivit mâna în ușă. A făcut-o intenționat, ca să ne stârnească mila, și acum sângerează ca un porc înjunghiat. Știi ce-a făcut? M-a lovit! M-a atacat, Tonta! E periculos să-l mai ținem aici!

— Bietul de tine! Te-a rănit?

— E de mirare că nu m-a omorât! Mă duc să chem poliția.

— Mai bine merg sus cât timp telefonezi tu, spuse ea, umezindu-și buzele.

Dar când ajunse în cameră, Horty nu mai era acolo. O bucată de vreme a urmat o mare agitație. La început, Armand dorea să pună mâna pe Horty din niște motive numai de el știute, dar apoi s-a temut de ceea ce avea să spună lumea dacă băiatul va da propria lui versiune, denaturată, a incidentului. Trecură o zi, o săptămână, apoi o lună, încât acum putea să se uite liniștit spre ceruri și să spună misterios:

— E pe mâini bune acum, împielițatul ăsta mititel.

Iar ceilalți puteau răspunde:

— Înțeleg.

Oricum, toată lumea știa că Horty nu era copilul lui Armand.

Dar Armand Bluett păstră un gând ascuns, undeva în străfundurile minții sale: acela de a fi atent pe viitor la orice tânăr căruia îi lipseau trei degete de la mâna stângă.

Familia Hallowell locuia la marginea orașului, într-o casă care nu avea decât un singur neajuns: acela de a se afla chiar la intersecția dintre autostrada statală și capătul străzii principale, astfel încât vacarmul circulației se auzea zi și noapte.

Kay, fetița blondă a soților Hallowell, avea destule prejudecăți pentru un copil de șapte ani. I se ceruse să curețe locul din spatele casei de resturile aruncate și, ca de obicei, crăpase portița din spate atât cât să poată arunca o privire spre autostradă ca să se asigure că nimeni cunoscut n-o va surprinde făcând o treabă atât de umilitoare.

— Horty!

Băiatul se trase îndărăt în umbra cețoasă a semaforului.

— Horton Bluett, te văd!

— Kay...

Se apropie de gard.

— Auzi, să nu spui nimănui că m-ai văzut, bine?

— Dar ce...? Ah, ai fugit de-acasă! exclamă ea, observând legătura pe care o purta la subsuoară. Horty, ești bolnav? Băiatul era palid și crispat.

— Te-ai rănit la mână?

— Un pic.

Își ținea strâns încheietura mâinii stângi, pe care și-o bandajase cu câteva batiste.

— Aveau de gând să cheme poliția, așa că am ieșit pe fereastră și m-am ascuns pe acoperișul magaziei toată după-amiaza. Au căutat pe stradă și peste tot. N-o să spui la nimeni, da?

— N-o să spun. Ce ai în pachet?

— Nimic.

Dacă i-ar fi cerut să i-l arate, sau dacă i l-ar fi smuls din mână, atunci probabil că i-ar fi întors spatele pentru totdeauna. În loc de aceasta însă, ea a spus:

— Te rog, Horty.

— Poți să te uiți.

Fără să dea drumul încheieturii, se întoarse spre ea în așa fel încât să poată lua singură pachetul de sub brațul lui. Desfăcu hârtia în care era învelit și dădu la iveală fața hidoasă și crăpată a lui Junky. Ochii jucăriei sclipiră; fata scoase un strigăt slab.

— Ce-i asta?

— E Junky. Îl am dinainte de-a mă naște. Armand mi l-a călcat în picioare.

— Și pentru asta ai plecat de-acasă?

— *Kay! Ce faci acolo?*

— Vin acu', mamă! Horty, trebuie să plec. O să te mai întorci?

— *Niciodată.*

— Vai... domnul Bluett e atât de *mârșav*...

— *Kay Hallowell! Vino în clipa asta! A început să plouă!*

— Da, mamă! Vreau să-ți spun ceva, Horty. N-ar fi trebuit să râd de tine azi. Hecky ți-a adus viermii

și-am crezut că-i o glumă, atât. N-am știut că mănânci într-adevăr furnici. Păi... eu am mâncat niște cremă de ghete, odată. Asta-i o nimica toată.

Horty își ridică puțin brațul, iar ea îi strecură atentă pachetul la loc. Băiatul spuse, ca și cum gândul i-ar fi venit abia atunci în minte — ceea ce chiar așa și era:

— O să vin *sigur* înapoi, Kay. Cândva, într-o bună zi.

— *Kay!*

— Pa, Horty, mai spuse ea și plecă.

Dispăru — o străfulgerare de păr de culoarea caramelei, o fâșie de rochie galbenă și o bucată de panglică, ce se transformară sub ochii lui într-o poartă închisă dintr-un gard de scânduri și în sunetul pașilor ce se îndepărtau cu repeziciune.

Horton Bluett rămase acolo, în picioare, sub ploaia ce cădea din cerul întunecat al serii, înghețat dar simțind totuși, în același timp, un val de fierbințeală în mâna-i zdrobită și un altul urcându-i în gâtlej. Înghiți cu greutate și, ridicându-și privirile, zări partea din spate a unui camion ce oprise la stop, invitându-l parcă să se urce în el. Alergă într-acolo, își aruncă pachetul înăuntru, apoi se cățără și el, ajutându-se de mâna dreaptă și încercând să și-o ferească pe cea rănită. Camionul se urni din loc, iar Horty se chinui să-și păstreze echilibrul. Pachetul cu Junky începu să alunece spre el, trecu pe lângă el; îl prinse cu mâna dreaptă și, nemaiavând cum să se țină, începu, la rândul lui, să alunece.

Deodată, în interiorul camionului se auzi un zgomot ușor și Horty simți o durere cumplită când mâna

rănită îi fu apucată cu putere. Aproape că leșină; când își recăpătă văzul, zăcea întins pe spate pe podeaua ce se hurduca și își ținea din nou încheietura cu mâna, gemând și plângând înăbușit de durere.

— Doamne, puștiule, nu prea îți pasă de viață, nu?

Era vocea unui băiat gras, aparent de aceeași vârstă cu Horty, care stătea aplecat peste el și al cărui cap înclinat părea că se sprijină pe trei rânduri de bărbii.

— Ce-ai la mână? îl întrebă el.

Horty nu răspunse. Pe moment, nu putea scoate nici un sunet. Băiatul cel gras îi îndepărtă cu o blândețe surprinzătoare mâna dreaptă și începu să desfacă pansamentul improvizat. Când ajunse la ultima batistă, văzu sângele la lumina unui felinar pe lângă care trecuseră și exclamă:

— Doamne!

Apoi, când opriră la un stop, într-o intersecție luminată, se uită cu atenție la mâna lui Horty și exclamă, cu o spaimă țâșnită parcă din străfunduri:

— Vai, Doamne!

Strânse ochii până îi apărură în jurul lor puzderie de încrețituri mărunte; privirea îi era plină de milă.

Horty înțelese că grăsanului îi părea rău pentru el și abia atunci începu să plângă fără nici o reținere. Ar fi vrut să se poată opri, dar nu putea, așa că o ținu într-un plâns tot timpul cât celălalt îi bandajă mâna la loc și chiar și mult după aceea.

Băiatul cel gras se așeză la loc pe un balot de canava, așteptând ca Horty să se liniștească.

La un moment dat, când hohotele de plâns se mai potoliră, băiatul îi făcu cu ochiul, iar Horty,

sensibil la cel mai mic semn de bunătate, izbucni din nou în plâns. Băiatul culese pachetul, se uită înăuntru, mormăi ceva, îl împachetă la loc cu grijă și îl puse lângă el, pe balot. Apoi, spre mirarea lui Horty, scoase din buzunarul dinăuntru al hainei un portțigaret mare din argint, dintr-acelea făcute din cinci cilindri metalici uniți, luă o țigară din el și, lipind-o de buze, o răsuci, umezind-o de la un cap la altul, după care o aprinse, învăluindu-se într-un nor de fum albăstrui, dulce-acrișor. Nu încercă să i se mai adreseze și, după un timp, probabil că Horty ațipi puțin; când deschise din nou ochii, descoperi jacheta băiatului, făcută sul și vârâtă sub cap ca o pernă, fără să-și poată aminti deloc când fusese pusă acolo. Era întuneric de-a binelea acum. Se ridică în capul oaselor și, imediat, auzi vocea băiatului răsunând în beznă:

— Ușurel, puștiule!

Horty simți o mână mică și îndesată, care îi sprijinea spatele.

— Cum te simți?

Horty încercă să vorbească, se înecă, înghiți din greu și mai încercă o dată:

— E-n regulă, cred. Mi-e foame... Ia te uită! Am ieșit din oraș!

Deveni conștient de prezența băiatului gras, ce stătea pe vine în spatele lui. Mâna care îl susținuse îi dădu drumul; în secunda imediat următoare, flacăra unui chibrit îl făcu să tresară și preț de o clipă fața băiatului îi pluti înaintea ochilor, în lumina unduitoare, rotundă ca o lună plină, cu buze roz și delicate, care strângeau țigara neagră. Apoi, cu o

mișcare ce trăda o îndelungată experiență, azvârli chibritul, iar strălucirea lui dispăru în noapte.

— Fumezi?

— N-am fumat niciodată, răspunse Horty. Doar niște mătase de porumb, odată.

Se uită plin de admirație la nestemata roșiatică din vârful țigării.

— Fumezi mult, așa-i?

— Mă oprește să mai cresc, răspunse celălalt și izbucni într-un hohot de râs ascuțit. Ce-ți face mâna?

— Mă doare puțin, dar nu foarte tare.

— Ai curaj cu carul, amice. Dacă aș fi în locul tău, aș țipa după morfină. Ce-ai pățit?

Horty îi spuse, povestindu-i la întâmplare și fără șir tot ce se întâmplase. Băiatul îi puse întrebări scurte și precise și nu făcu nici un comentariu. După ce îi puse întrebările pe care le credea de cuviință, conversația se stinse și pentru câteva clipe Horty crezu că celălalt aținise. Țigara se stingea treptat, cu bobul de jar din vârf întunecându-se din ce în ce mai mult, sfârâind uneori la margini, pentru ca apoi să strălucească din nou, tremurător, atins de un curent de aer ce pătrundea prin spatele camionului.

Deodată, cu o voce cât se poate de trează, băiatul cel gras îl întrebă:

— Cauți de lucru?

— De lucru? Păi... da, s-ar putea.

— Din ce cauză ai mâncat furnicile alea?

— Păi, eu... nu știu. Cred că... pur și simplu așa mi-a venit.

— Ai făcut asta de multe ori?

— Nu prea.

Era un mod de-a pune întrebări cu totul diferit de al lui Armand. Băiatul nu părea să simtă vreo repulsie, și nu se arătă mai curios decât dacă l-ar fi întrebat ce vârstă are sau în ce clasă e.

— Știi să cânți?

— Da... cred că da. Puțin.

— Cântă ceva. Adică, numai dacă vrei. Nu te sforța. Știi *Stardust*?

Horty se uită afară la autostrada luminată de stele ce luneca în goană pe sub roțile uruitoare, la petele strălucitoare, alb-gălbui, ale farurilor unei mașini ce venea spre ei, la luminițele roșii din spate, ce se micșorau în timp ce mașina se pierdea în depărtare, gonind pe cealaltă bandă. Ceața dispăruse, o mare parte din durerea pe care o simțea în mână dispăruse și ea și, mai presus de toate, el dispăruse din casa soților Bluett. Kay îl făcuse să simtă blânda atingere a bunătății, iar acest băiat ciudat, care avea un fel de-a vorbi cum nu mai întâlnise la nici un alt băiat, îi arătase la rândul lui un alt fel de bunătate. Începea să se simtă cuprins de o văpaie strălucitoare și minunată, cum nu mai cunoscuse decât o dată sau de două ori în viață — atunci când câștigase cursa de alergări cu sacul și primise ca premiu o batistă kaki și când, împreună cu alți trei băieți, fluierase un câine vagabond, iar câinele venise direct la el, ignorându-i pe ceilalți. Începu să cânte și, deoarece camionul se hurduca întruna, era nevoit să ridice glasul cât putea de tare pentru a se face auzit; și, din acest motiv, se lăsă

purtat de melodie, găsind un reazem în ea, aidoma unui constructor care, aflat la mare înălțime, găsește un reazem în vântul căruia îi încredințează o parte din greutate.

Când termină, băiatul cel gras rosti doar atât:

— Hei!

Exclamația suna ca o laudă plină de căldură. Fără alt comentariu, celălalt se duse în partea din față a camionului și bătu de câteva ori în geamul pătrat de acolo. Imediat, camionul încetini, frână și se opri la marginea drumului. Băiatul cel gras se întoarse în spatele camionului, se așeză pe margine și se lăsă să alunece la pământ,

— Stai aici, îi spuse el lui Horty. Mă duc puțin până în față. Să nu pleci, auzi?

— N-o să plec, îl asigură Horty.

— Cum naiba poți să cânți așa cu o mână zdrobită?

— Nu știu. Acum nu mă mai doare așa tare.

— Mănânci și lăcuste? Sau viermi?

— Nu! protestă Horty îngrozit.

— Bine, rosti băiatul.

Se îndreptă spre cabina șoferului; ușa se trânti cu zgomot, iar camionul se puse din nou în mișcare.

Horty își făcu drum cu grijă înainte, până ce, ghemuindu-se lângă peretele din față, reuși să se uite prin geamul pătrat.

Șoferul era un tip înalt, cu o piele ciudată, zbârcită, de culoare gri-verzui. Avea un nas asemănător cu al lui Junky, dar era aproape complet lipsit de bărbie, astfel încât semăna cu un papagal bătrân.

Era atât de înalt, încât trebuia pur și simplu să se aplece peste volan ca o ramură de ferigă.

Lângă el se aflau două fetițe. Una avea o coamă de păr alb — ba nu, era de fapt platinat — iar cealaltă avea părul împletit în două cozi groase, cu breton pe frunte și cu niște dinți frumoși. Băiatul cel gras stătea lângă ea și vorbea cu însuflețire. Șoferul părea că nu acordă nici o atenție conversației.

Horty nu avea mintea prea limpede, dar nici rău nu se simțea. Totul părea un vis tulburător. Se întoarse în partea din spate a camionului și se întinse, lăsându-și capul pe jacheta băiatului. Se ridică însă imediat în capul oaselor și bâjbâi printre lucrurile îngrămădite acolo până ce dădu peste un sul mare de canava, de-a lungul căruia își plimbă mâna până ce găsi pachetul din hârtie. Apoi, se lăsă din nou pe spate, cu mâna stângă odihnindu-i-se pe abdomen, iar cu dreapta strecurată în pachet, cu degetele pe fața lui Junky, între nasul și bărbia lui. Adormi.

Când se trezi iar, camionul se oprise, iar ochii înceţoşaţi de somn îi fură răniţi de o lumină orbitoare, în care roşul se amesteca cu portocaliul şi verdele cu albastrul, pe un fundal auriu strălucitor.

Îşi săltă capul, clipi din ochi şi luminile se transformară într-un stâlp masiv, purtător al unor reclame de neon: DOUĂZECI DE SORTIMENTE DE ÎNGHEŢATĂ şi BUNGALOW-URI şi BAR-RESTAURANT. Valul de auriu venea de la nişte reflectoare ce luminau atelierul de reparaţii al unei staţii de benzină. Lângă camionul băiatului celui gras se aflau parcate trei camioane cu rulote la remorcă; una dintre ele era din oţel masiv şi imaculat, arătând cât se poate de frumos în lumina reflectoarelor.

— Te-ai trezit, puştiule?

— Oh! Da... Bună!

— Hai să mâncăm ceva. Vino!

Horty se ridică înţepenit în genunchi.

— Dar n-am nici un ban, murmură el.

— Pe naiba, îi replică băiatul. Haidem.

Petrecu o mână viguroasă pe sub braţul lui Horty şi-l ajută să coboare. Un tonomat se făcea auzit peste zumzetul uneia dintre pompele de benzină, iar tălpile lor scârţâiau plăcut pe zgura de pe jos.

— Cum te cheamă? îl întrebă Horty.

— Mi se zice Havana, răspunse celălalt. N-am fost niciodată acolo. Mi se trage de la țigări.

— Numele meu e Horty Bluett.

— Va trebui să ți-l schimbăm.

Șoferul și cele două fete îi așteptau la intrarea în restaurant. Horty nu reuși să le arunce decât o privire fugară înainte de a se înghesui cu toții înăuntru și de a se înșira în fața tejghelei. Horty se așează între șofer și fata cu păr argintiu. Cealaltă, cu părul de culoare închisă prins în două cozi, se așează pe taburetul de alături, iar Havana la capătul șirului.

Horty se uită mai întâi la șofer; îl privi, se holbă și-și întoarse privirile într-o singură clipă plină de încordare. Pielea lăsată a omului era într-adevăr gri-verzuie, uscată, tăbăcită și aspră. Sub ochii injectați avea pungi cenușii, iar buza inferioară îi era răsfrântă, lăsând să se vadă niște incisivi albi și prelungi. Pe dosul palmelor se zărea aceeași piele descărnată, gri-verzuie, deși degetele arătau normal, lungi și cu unghiile îngrijite.

— El e Solum, spuse Havana aplecându-se peste tejghea și adresându-i-se peste capetele celor două fete. Este Omul cu Piele de Aligator și este cel mai urât specimen uman aflat în captivitate.

Probabil că simțise gândul lui Horty, cum că Solum s-ar putea supăra din pricina apelativului, fiindcă adăugă:

— E surd. Nu știe ce se petrece în jur.

— Eu sunt Bunny, spuse fata de lângă el.

Era dolofană, fără a fi grasă ca Havana, ci rotofeie și rotundă ca o minge, cu pielea întinsă și lucioasă,

normal colorată într-un roz lipsit de orice nuanță de galben. Părul îi era alb ca bumbacul, dar lucios, iar ochii păreau două rubine, precum ai unui iepure alb. Avea o voce subțire ca un firicel și un chicot pur, dar foarte ascuțit, ce se apropia de limita audibilului. Îi ajungea lui Horty abia până la umăr, deși așezați păreau de aceeași înălțime. Din pricina toracelui lung și a picioarelor scurte, arăta disproporționată.

— Iar ea e Zena.

Horty își întoarse privirile spre ea și simți că i se pune un nod în gât. Era cea mai frumoasă operă de artă în miniatură pe care o văzuse vreodată. Părul întunecat strălucea, ochii îi străluceau și ei, iar linia feței se alungea de la tâmple spre obraji și se rotunjea de la obraji spre bărbie, desenând un contur de un oval desăvârșit. Sub bronzul ce-i acoperea obrajii se întrezărea o culoare proaspătă și strălucitoare, aidoma umbrelor roz dintre petalele unui trandafir. Rujul pe care îl folosea era întunecat, apropiat de roșu-maroniu; aceasta, împreună cu pielea întunecată la culoare, făcea ca albul ochilor să lumineze ca două faruri. Purta o rochie cu guler lat ce i se răsfrângea în spate peste umeri, iar în față avea un decolteu adânc, până aproape de talie. Decolteul îl făcu pe Horty să-și dea seama pentru prima dată că acești copii — Havana, Bunny și Zena — nu erau deloc niște copii. Bunny arăta ca o fetiță dolofană, cu aspect de păpușă, de talia unui copil de vreo patru ani. Zena însă avea sâni adevărați, fermi, iar adâncitura dintre ei era cât se poate de vizibilă. Se uită la ei, apoi la fețele micuțe, care îi părură

dintr-odată altele. Felul sigur, studiat în care vorbea Havana, împreună cu țigările lui, erau niște semne evidente de maturitate și cu siguranță că și albinoasa Bunny avea să dea de îndată o dovadă de același fel.

— N-o să vă spun cum îl cheamă, zise Havana. E hotărât să-și schimbe numele începând chiar de-acum. Nu-i așa, pușiule?

— Păi... răspunse Horty, încă luptându-se cu impresia ciudată pe care revelația adevăratei naturi a acestor oameni o produsese asupra lui. Păi, cred că da.

— E scump, spuse Bunny. Știai asta, pușiule?

Și chicoti în felul ei aproape inaudibil.

— Ești scump, repetă ea.

Horty se pomeni uitându-se din nou la sânii Zenei și simți cum obrajii îi iau foc.

— Nu-l necăji, spuse ea.

Era pentru prima dată când deschidea gura... Unul din primele lucruri de care își aducea aminte Horty era o tulpină de papură de pe malul unui râu. Era un țânc pe-atunci și cârnatul acela maro întunecat, fixat de tulpina lui gălbuie și uscată, i se păruse un lucru tare și fragil în același timp. Fără să ridice planta, o pipăise, trecându-și degetele de-a lungul ei, iar faptul de-a simți o suprafață catifelată în loc de scoarța uscată a lemnului i-a provocat un șoc dintre cele mai zguduitoare. Acum, auzind glasul Zenei, resimțea aceeași impresie neobișnuită.

Chelnerul, un tânăr cu fața albă ca făina și cu o gură obosită, lăsată în colțuri, dar cu riduri în jurul ochilor și al nasului, ca oamenii care zâmbesc frecvent, veni să le ia comanda. Nu părea deloc surprins

la vederea piticilor sau a hidosului Solum, cu pielea lui verde.

— Salut, Havana. Aveți de gând să vă opriți pe-aici?

— Nu înainte de șase săptămâni, sau cam așa. Suntem în drum spre Eltonville. După ce se încheie iarmarocul de acolo, o s-o pornim din nou la drum. Acum am fost după ceva materiale. Dă-ne un hamburger cu brânză pentru seducătorul de colo. Care-s preferințele dumneavoastră, doamnelor?

— Ochiuri cu pâine de secară prăjită, ceru Bunny.

Zena spuse:

— Prăjește-mi niște șuncă până ce se face aproape neagră...

— ...și pune-o pe niște pâine integrală unsă cu unt de arahide. Mi-aduc aminte, prințeso, rânji bucătarul. Și tu, Havana?

— Un biftec. Și tu la fel, nu? îl întrebă pe Horty. Ba nu, că nu-l poți tăia. Un mușchi de vacă tocat, și să știi că te-mpușc dacă amesteci pâine în el. Cu mazăre și piure de cartofi.

Bucătarul își uni degetul gros și arătătorul, închipuind un cerc, în semn că a înțeles și plecă să transmită comanda.

— Sunteți cu un circ? întrebă Horty timid.

— Un bâlci, preciză Havana.

Zena zâmbi văzându-i expresia. Lui Horty îi vâjâi capul.

— E un bâlci. Cred că știi ce-i ăla. Te doare mâna?

— Nu prea.

— Mă omori, nu alta! explodă Havana. Dacă i-ai fi văzut-o...

Își aduse mâna dreaptă peste degetele celei stângi și făcu un gest de parcă ar fi zdrobit o nucă.

— Să fiu al naibii! exclamă el.

— Aranjăm noi asta, spuse Bunny. Cum să te numim?

— Să vedem mai întâi de ce e-n stare, spuse Havana. Trebuie să-l facem fericit pe Canibal[1].

— Apropo de furnici... spuse Bunny. Mai poți mânca și limacși, lăcuste sau ceva de soiul ăsta?

Îi pusese întrebarea pe neașteptate și fără să mai chicotească.

— Nu! răspunseră într-un glas Horty și Havana.

— L-am întrebat deja, adăugă acesta din urmă. Asta iese din discuție, Bunny. Oricum, Canibalului nu-i place să ia nici un *geek* în trupă.

Bunny spuse pe un ton din care răzbătea regretul:

— Nici un bâlci n-a avut vreodată un pitic care să fie și *geek*. Ar putea fi o carte de vizită pentru noi.

— Ce-i ăla un *geek*? întrebă Horty.

— Vrea să știe ce-i un *geek*!...

— Nu-i ceva prea plăcut, spuse Zena. Este un om care mănâncă tot felul de scârboșenii și taie cu dinții capete de pui și iepuri vii.

— Nu cred că mi-ar plăcea să fac așa ceva, spuse Horty pe un ton atât de serios, încât cei trei pitici izbucniră într-un hohot sălbatic de râs.

Horty se uită pe rând la fiecare și simți că în râsul lor nu era nici urmă de batjocură, ci îndemnul de a râde și el la rândul lui, ceea ce și făcu. Percepu din nou valul acela de căldură urcând înăuntrul său.

---

[1] „Maneater" în original (n.tr.).

Oamenii aștia făceau ca totul să pară atât de ușor! Păreau să înțeleagă că el era cumva altfel decât ceilalți, dar asta nu-i deranja deloc. Se părea că Havana le povestise totul despre el și că erau nerăbdători să-l ajute.

— V-am spus, zise Havana, cântă ca un înger. N-am auzit niciodată așa ceva. Așteptați doar să-l auziți.

— Cânți la vreun instrument? îl întrebă Bunny. Zena, l-ai putea învăța să cânte la chitară?

— N-are cum, cu mâna stângă în halul ăsta, spuse Havana.

— *Tăceți odată!* țipă Zena. Când ați hotărât voi că o să lucreze cu noi?

Havana deschise gura, neajutorat. Bunny spuse:

— Ah, am crezut...

Horty o privea țintă pe Zena. Aveau oare să-i ia cu o mână ceea ce îi dăduseră cu cealaltă?

— Ah, puștiule, nu te mai uita așa la mine. Mă faci să plâng...

Din nou, în ciuda tristeții care îl cuprinsese, i se păru că i-ar putea atinge vocea cu vârful degetelor.

— Aș face orice pentru tine, copile, continuă ea. Dar aș vrea să fie ceva bun, care să-ți prindă bine. Și nu știu dacă asta ți-ar prinde bine.

— Sigur că i-ar prinde bine, spuse Havana pe un ton batjocoritor. Unde-o să mănânce? Cine crezi că o să-l ia la el acasă? Ascultă, după toate prin câte a trecut, are nevoie de un răgaz. Care-i problema, Zee? Canibalul?

— Mă descurc eu cu Canibalul, spuse ea.

Remarca aceasta aruncată în treacăt îl făcu pe Horty să înțeleagă motivul pentru care ceilalți îi așteptau decizia.

— Uite, Havana, preciză ea, ceea ce i se întâmplă unui puști de vârsta lui e hotărâtor pentru adultul care va deveni. Bâlciul ni se potrivește perfect. E căminul nostru. Este singurul loc unde putem fi ceea ce suntem și unde ne place. Dar ce se va întâmpla cu el dacă va crește printre noi? Asta nu-i o viață pentru un copil.

— Vorbești ca și cum într-un bâlci n-ar fi decât pitici și monștri.

— Într-un fel, așa și este, murmură ea. Îmi pare rău, adăugă apoi. N-ar fi trebuit să o spun. Văd că în seara asta nu pot gândi ca lumea. E ceva...

Se scutură.

— Nu știu. Dar nu cred că-i o idee bună.

Bunny și Havana schimbară o privire. Havana dădu din umeri neajutorat. Horty nu se putu abține, își simți ochii fierbinți și spuse:

— Aoleu, Doamne...

— Ah, puștiule, nu, te rog...

— Hei! țipă scurt Havana. Prinde-l! O să leșine!

Chipul lui Horty se făcuse dintr-odată alb ca varul și se schimonosise de durere. Zena se dădu jos de pe taburet și-l cuprinse cu brațul.

— Ți-e rău, dragă? De la mână?

Răsuflând din greu, Horty clătină din cap.

— Junky, șopti el și gemu de parcă cineva l-ar fi strâns de gât.

Arătă cu mâna bandajată spre ușă.

— Camionul, spuse el cu voce sugrumată, înăuntru... Junky... Ah, camionul!

Piticii se uitară unii la ceilalți, apoi Havana sări de pe taburet, se repezi la Solum și-l apucă de braț. Făcu niște gesturi rapide, arătând afară, învârtind un volan imaginar și gesticulând spre ușă.

Deplasându-se cu o viteză uluitoare, uriașul se strecură pe ușă și dispăru, urmat de ceilalți. Solum ajunsese deja la camion înainte ca piticii și Horty să fi ieșit din restaurant. Cu niște salturi ca de pisică, trecu pe lângă cabină, aruncând o privire fugară în interior, iar din alte două ajunse în spate și se urcă înăuntru. Se auziră vreo două bufnituri, după care Solum se ivi din nou, ținând în mâinile-i colorate un ins zdrențăros ce se bălăbănea. Vagabondul se zbătea, încercând să scape, dar când lumina aurie a reflectoarelor căzu pe fața lui Solum, scoase un urlet sălbatic ce trebuie să se fi auzit perfect pe o rază de vreun sfert de milă. Solum îl azvârli la pământ; vagabondul aterizâ greoi pe spate și rămase întins pe jos, în praf, chircit și îngrozit, chinuindu-se să tragă aer în plămânii zdruncinați.

Havana își aruncă țigara, se năpusti la trupul ce zăcea întins și începu să-i scotocească buzunarele. Scăpă printre dinți o înjurătură, după care exclamă:

— Ia uitați-vă aici — lingurile noastre cele noi, patru pudriere și un ruj de buze și... hoțomanule ce ești! urlă el la hoțul care nu era prea solid, dar care, în schimb, avea aproape de trei ori înălțimea lui.

Omul se contorsiona, vrând parcă să-l azvârle pe Havana cât colo; Solum se aplecă însă de îndată și-i apăsă fața cu palma lui aspră. Omul țipă din nou și de data aceasta reuși să se ridice, aruncându-l

pe Havana cât colo, însă nu cu intenția de a-i ataca, ci pentru a o rupe la fugă, hohotind și văicărindu-se de groaza pe care i-o vârâse în oase sfrijitul de Solum. Traversă în goană autostrada și se topi în întuneric, cu Solum alergându-i pe urme.

Horty se duse în spatele camionului și îl rugă timid pe Havana:

— Ai vrea să-mi cauți pachetul, te rog?

— Ăla înfășurat în hârtie? Sigur că da.

Se urcă dintr-un salt în camion, și apăru o clipă mai târziu cu pachetul pe care i-l întinse.

Armand îl strivise pe Junky cu multă meticulozitate, rupând capul omulețului de restul jucăriei și turtindu-l atât de rău, încât Horty nu mai putuse salva decât fața. Acum însă, distrugerea era totală.

— Doamne! exclamă Horty. Junky... E complet terminat.

Trase afară cele două bucăți ale feței hidoase. Nasul îi fusese zdrobit până într-atât încât din el nu mai rămăsese decât o pulbere de mucava, iar fața îi era crăpată în două părți inegale. În fiecare bucată rămăsese un ochi ce continua să sclipească.

— Doamne, murmură din nou Horty, încercând să potrivească cele două părți cu o singură mână.

Havana, ocupat să adune lucrurile pe care le furase vagabondul, îi aruncă peste umăr:

— Îmi pare rău, puștiule. Probabil că tipul și-a pus genunchiul pe el în timp ce scotocea prin boarfele noastre.

Azvârli colecția de obiecte desperecheate în cabină, în timp ce Horty îl împacheta pe Junky la loc.

— Hai să ne întoarcem la masă. Trebuie să ne sosească mâncarea.

— Și Solum? întrebă Horty.

— O să vină și el.

În clipa aceea, Horty băgă brusc de seamă că ochii adânci ai Zenei îl priveau fix. Deschise gura, fără să știe ce să spună, se înroși tot și intră în restaurant. De data aceasta, Zena se așeză lângă el și, întinzându-se după solniță, îi șopti la ureche:

— De unde ai știut că era cineva în camion?

Horty își puse cu grijă pachetul în poală și văzu că ea îi urmărește fiecare gest.

— Ah, murmură ea; după care, pe un cu totul alt ton și foarte încet, repetă: Ah!

Nu avea cum să îi răspundă la întrebare, dar știu dintr-odată că nici nu era nevoie să o facă. În orice caz, nu acum.

— Cum ai știut că-i cineva acolo? îl întrebă la rândul său Havana, ocupat cu o sticlă de sos picant.

Horty începu să spună ceva, dar Zena îl întrerupse:

— M-am răzgândit, declară ea deodată. Cred că bâlciul îi va prinde bine. Oricum, e preferabil să-l luăm la noi decât să rămână de capul lui.

— Arunci e O.K.!...

Havana puse sticla jos și păru să se lumineze tot. Bunny bătu din palme.

— Bravo, Zee! Știam eu c-o să vezi lucrurile la fel ca noi.

— Și eu știam, adăugă Havana. Iar eu... eu mai văd și altceva.

Arătă cu degetul undeva în față.

— Ce? Filtrul de cafea? întrebă prostește Bunny. Sau aparatul de prăjit pâine?

— Oglinda, deșteapto! Uită-te și tu!

Se aplecă spre Horty, cuprinzându-l cu o mână de gât și îi apropie capul de al Zenei. Din oglindă îi priviră chipurile reflectate ale celor doi — fețe mici, amândouă cafenii și ovale, cu ochi adânci și păr întunecat. Dacă Horty ar fi avut buzele rujate și părul împletit în cozi lungi, asemănarea dintre ei ar fi fost aproape desăvârșită.

— Frățiorul tău pierdut demult! murmură Bunny.

— Vărul meu... adică, *verișoara* mea, spuse Zena. Uite, am două cusete în partea mea de rulotă... termină odată cu chicotitul, Bunny; sunt destul de în vârstă ca să-i pot fi mamă, și pe deasupra... ah, taci din gură! Nu, asta-i cea mai bună soluție. Canibalul nu trebuie să afle niciodată cine-i el, iar asta depinde numai de voi doi.

— N-o să spunem nimic, o asigură Havana.

Solum continua să mănânce netulburat.

— Cine-i Canibalul? întrebă Horty.

— Patronul nostru, răspunse Bunny. A fost doctor înainte. O să aibă el grijă de mâna ta.

Zena rămăsese cu ochii pironiți în gol, părând că privește la ceva numai de ea văzut.

— Îi urăște pe oameni, spuse ea. Pe toți.

Horty fu luat prin surprindere. Era pentru prima oară că acești oameni ciudați lăsau să se înțeleagă că există ceva de care se tem. Înțelegând la ce se gândea, Zena îi atinse ușor brațul.

— Nu-ți fie teamă. Ura lui n-o să te atingă și pe tine.

Au ajuns la bâlci când se lumina de ziuă, iar dealurile din zare abia începeau să se profileze pe cerul palid al zorilor.

Pentru Horty, totul era captivant și misterios. Nu numai că îi întâlnise pe acești oameni, dar mai era și emoția și misterul ce-l așteptau, împreună cu felul în care urma să înceapă noua viață, cu rolul pe care urma să-l joace și cu replicile pe care avea să fie nevoit să le memoreze. Iar acum, în zorii zilei, avea în fața ochilor însuși bâlciul. Drumul lat și întunecat, acoperit cu talaș, părea că împrăștie pe alocuri, între șirurile de tarabe și de estrade, o luminiscență slabă. Aici, un tub fluorescent plăsmuia năluciri în lumina crescândă a zorilor ce se iveau; dincolo, un carusel părea să întindă brațe lacome ce se ridicau din silueta-i scheletică. De pretutindeni se înălțau sunete stinse și neîntrerupte, venite parcă de pe altă lume, iar în aer plutea un miros de pământ jilav, floricele de porumb, transpirație și bălegar.

Camionul își croi drum prin spatele șirului de tarabe de pe latura dinspre vest a aleii centrale și se opri în fața unei rulote uriașe, cu uși la ambele capete.

— În sfârșit, acasă! spuse Bunny căscând.

Horty stătuse acum în cabină împreună cu fetele, în timp ce Havana călătorise în spate.

— Dă-te repede jos și nu te opri decât în pragul ușii ăleia de-acolo. Canibalul doarme la ora asta și n-o să te vadă nimeni. Când o să ieși din nou, o să arăți cu totul altfel și atunci o să ne îngrijim de mâna ta.

Horty rămase o clipă pe scara camionului, aruncând o privire în jur, apoi o zbughi spre ușa rulotei și se strecură înăuntru. Era întuneric. Rămase în pragul ușii și așteptă; Zena intră la rândul ei, închise ușa și trase draperiile de la ferestrele minuscule înainte de a aprinde lampa.

Lumina părea foarte puternică. Horty se trezi într-o mică încăpere pătrată. Pe fiecare latură se afla câte o cușetă îngustă, într-un colț era o chicinetă, iar în celălalt ceva ce părea să fie un dulap.

— E-n ordine, spuse ea, scoate-ți hainele!

— Pe *toate*?

— Bineînțeles că pe toate.

Îi remarcă expresia surprinsă a feței și râse.

— Ascultă, puștiule. Lasă-mă să-ți spun ceva despre noi, oamenii mici de statură. Aăă... câți ani ziceai că ai?

— Aproape nouă.

— Ei bine, o să încerc să-ți explic. Oamenii mari, obișnuiți, sunt foarte atenți să nu fie văzuți fără haine. Indiferent că are sau nu sens, ei procedează așa fiindcă este o mare diferență între femeile și bărbații maturi. Mai mare decât între băieți și fete. Ei bine, în destul de multe privințe, un pitic rămâne ca un copil pentru întreaga lui viață, cu excepția, poate, a câtorva ani. Așa că cei mai mulți dintre noi nu suntem preocupați de lucrurile astea. Cât despre noi

doi, tu și cu mine, am putea foarte bine să hotărâm chiar acum că asta nu are nici o importantă. În primul rând, nimeni în afară de mine, de Bunny și de Havana nu știe că ești băiat. În al doilea rând, camera asta este prea mică pentru două persoane dacă ele încep să se rușineze și să se ascundă una de cealaltă din cauza unui lucru atât de neînsemnat, înțelegi?

— Cred... cred că da.

Îl ajută să-și scoată hainele, iar el începu să învețe cum trebuie să se comporte ca să intre în pielea unei femei.

— Spune-mi ceva, Horty, i se adresă ea în timp ce trăgea un sertar pentru a-i căuta niște haine pe măsură. Ce ai acolo în pachet?

— Pe Junky. Este un omuleț pe arcuri. Adică, a fost. Armand l-a strivit... ți-am spus. Și apoi omul ăla care s-a urcat în camion l-a zdrobit și mai rău.

— Pot să-l văd?

Luptându-se cu o pereche de ciorapi, Horty îi făcu semn cu capul în direcția unuia dintre paturi.

— Uită-te!

Zena trase afară rămășițele zdrențuite de mucava.

— *Două* din ele! izbucni ea.

Se întoarse brusc spre Horty și se uită la el de parcă s-ar fi făcut violet la față sau i-ar fi crescut între timp urechi de iepure.

— Două! repetă ea. Mi s-a părut că nu era decât una, acolo, la restaurant. Sunt ale tale, cu adevărat? Amândouă?

— Sunt ochii lui Junky, îi explică el.

— De unde-l ai pe Junky?

— L-am primit înainte să fiu adoptat. Când eram mic de tot, m-a găsit un polițist și m-a dus la orfelinat. Acolo l-am primit pe Junky. Cred că n-am avut niciodată părinți.

— Iar Junky stă cu tine — stai puțin, să te ajut — stă cu tine de atunci?

— Da. Trebuia s-o facă.

— De ce?

— Cum se încheie ăștia?

Zena păru să-și stăpânească impulsul de a-l înghesui într-un colț și de a-l ține acolo cu forța până ce avea să-i smulgă toate informațiile.

— Spuneai despre Junky...? continuă ea răbdătoare.

— A! Păi, trebuia neapărat să-l am lângă mine. Nu, de fapt, nu lângă mine. Puteam să merg oriunde, oricât de departe, atâta timp cât Junky era în siguranță. Atâta timp cât era al meu, adică. Vreau să spun că totul era în ordine chiar dacă nu-l vedeam un an de zile, dar dacă cineva îl atingea sau îl mișca, eu știam pe loc, iar dacă îl lovea, mă durea și pe mine. Înțelegi?

— Chiar foarte bine, răspunse în chip surprinzător Zena.

Horty simți încă o dată tresărirea aceea dulce de încântare; oamenii ăștia păreau să înțeleagă totul atât de bine!

— Începusem să cred că toți oamenii au un asemenea obiect, continuă Horty. Ceva pe care, dacă-l pierd, se îmbolnăvesc, de exemplu. Totuși nu m-am gândit niciodată să întreb dacă-i chiar adevărat. Iar apoi Armand mă tot necăjea cu Junky. Îl ascundea tot

timpul ca să mă supere. O dată l-a aruncat într-o gunoieră. M-am îmbolnăvit atât de rău, încât au fost nevoiți să cheme un doctor. Am continuat să țip întruna după Junky până ce medicul l-a sfătuit pe Armand să mi-l aducă înapoi pe Junky ăla, că de nu, s-ar putea să mor. A zis că-i o... fix-nu-știu-cum. Ație.

— Fixație. Zena zâmbi. Cunosc placa.

— Armand era nebun de furie, dar n-a avut încotro. Oricum, până la urmă s-a săturat să mă tot sâcâie cu Junky, așa că l-a băgat într-un dulap, pe raftul de sus și aproape că a uitat de el.

— Acum arăți ca o fetiță adevărată și cât se poate de încântătoare, îi spuse Zena cu admirație.

Îi puse mâinile pe umeri și-l privi cu gravitate în ochi.

— Acum ascultă-mă bine, Horty. E ceva *foarte* important. E vorba de Canibal. O să-l vezi în câteva clipe și e neapărată nevoie să-ți spun niște lucruri — de fapt, o poveste mincinoasă, iar tu trebuie să mă ajuți. E absolut obligatoriu ca el să o creadă, altfel nu vei putea rămâne aici cu noi.

— Am o memorie foarte bună, spuse Horty neliniștit. Pot să-mi amintesc tot ce vreau. Dă-i drumul!

— E-n regulă.

Închise ochii pentru o clipă, concentrându-se.

— Am rămas orfană, începu ea. M-am dus să locuiesc la mătușa Jo. După ce-am aflat că sunt pitică, am fugit de acasă cu un bâlci. Am lucrat acolo câțiva ani, înainte de a-l cunoaște pe Canibal și de-a mă angaja la el. Mai departe...

Își umezi buzele.

— Mătușa Jo s-a recăsătorit și a avut doi copii. Cel mare a murit, iar tu ești al doilea. Când a descoperit că și tu ești pitică, a început să se poarte urât cu tine. Așa că ai fugit de acolo. Ai lucrat o vreme la un teatru de vară. Unul dintre muncitorii de acolo — tâmplarul — s-a îndrăgostit de tine. Te-a prins noaptea trecută și te-a dus în pădure, unde ți-a făcut un lucru îngrozitor — atât de îngrozitor, că nici măcar nu-l poți pomeni. Ai înțeles? Dacă o să te întrebe despre asta, începi să plângi și atât. Nimic altceva. Ai înțeles tot ce ți-am spus?

— Sigur, răspunse Horty neatent. Care-i patul meu?

Zena se încruntă.

— Iubitule, e *foarte* important. Trebuie să-ți amintești tot ce ți-am spus acum, cuvânt cu cuvânt.

— O, păi mi-amintesc, o asigură Horty.

Și, spre marea ei uimire, repetă absolut tot ce-i spusese ea, cuvânt cu cuvânt.

— Ia te uită! exclamă ea și îl sărută.

El se făcu stacojiu.

— Ești un elev isteț! Asta-i grozav. E-n regulă atunci. Ai nouăsprezece ani și te numești — ăă — Hortense. Asta pentru cazul în care o să auzi pe cineva strigând „Horty" într-o bună zi și canibalul te vede uitându-te în jur). Dar toți îți zic Kiddo. O.K.?

— Nouăsprezece ani, Hortense și Kiddo. Îhî.

— Bine. Doamne, iubitule, îmi pare rău că ți-am dat atâtea lucruri la care să te gândești deodată! Acum, să-ți spun ceva ce rămâne numai între noi doi. În primul rând, Canibalul nu trebuie să afle

vreodată de la tine de Junky; dar niciodată, înțelegi? O să-i găsim un loc, undeva pe aici, și vreau ca tu să nu mai pomenești vreodată de el în fața nimănui, în afară de mine îmi promiți?

Cu ochii măriți, Horty dădu din cap afirmativ.

— Îhî.

— Bine. Și încă ceva, la fel de important. Canibalul o să aibă grijă de mâna ta. Nu te teme, e un doctor foarte bun. Dar vreau ca tu să împingi spre mine orice bucățică din bandajul vechi și orice fărâmă de vată pe care o s-o folosească, dacă o să poți, fără ca el să observe. Vreau să nu lași nici o picătură de sânge în rulota lui, pricepi? Nici o picătură. O să mă ofer să-i fac curățenie, iar el o să accepte bucuros, fiindcă nu suferă să și-o facă singur; iar tu o să mă ajuți cât o să poți. Bine?

Horty făgădui. Bunny și Havana bătură chiar în clipa aceea la ușă. Horty ieși primul afară, ținându-și mâna rănită la spate, și se pomeni strigat cu numele Zenei; fata ieși la rândul ei, făcând o piruetă și râzând, în timp ce ei se holbau la Horty. Havana își aruncă țigara și spuse:

— Hei!

— Zee, e frumos! strigă Bunny.

Zena ridică un deget mic și subțire.

— E frumoasă — și să nu uitați asta!

— Mă simt cât se poate de caraghios, spuse Horty trăgându-se de fustă.

— De unde naiba ai părul ăsta?

— E o perucă cu cozi. Îți place?

— Și rochia?

— Mi-am cumpărat-o mai demult, dar n-am purtat-o niciodată, zise Zena. Nu-mi venea peste piept. Haideți, copii. Să mergem să-l trezim pe Canibal.

O luară printre rulote.

— Fă pașii mai mici, îl atenționă Zena. Da, așa e mai bine. Ții minte tot ce ți-am spus?

— Da, sigur.

— Ești un — ești o fată bună, Kiddo. Iar dacă o să te întrebe ceva la care n-o să știi ce să răspunzi, mulțumește-te să zâmbești. Sau să plângi. Eu o să fiu lângă tine tot timpul.

O rulotă lungă și argintie era parcată lângă un cort pe care fusese lipit un poster viu colorat ce înfățișa un bărbat cu mustăți lungi și ascuțite, purtând pe cap un joben, și din ai cărui ochi porneau fulgere în zigzag. Sub el, cu litere purpurii, era scris un text:

CE GÂNDEȘTI TU?
MEFISTO ȘTIE

— Nu-l cheamă Mefisto, spuse Bunny. Numele lui e Monetre. A fost doctor înainte de-a ajunge saltimbanc. Toți îi zic acum Canibalul[1]. Dar lui nu-i pasă.

Havana bătu în ușă.

— Hei, Canibal! Ai de gând să dormi toată după-amiaza?

— Ești concediat! mârâi un glas din interiorul rulotei.

— O.K., zise Havana nepăsător. Vino afară să vezi ce am găsit.

---

[1] Joc de cuvinte datorat pronunției apropiate dintre Monetre și Maneater (canibal) (n.tr.).

— Nu vin, dacă vreți să pun chestia pe statul de plată, spuse glasul adormit.

Dinăuntru se auziră niște mișcări. Bunny îl împinse pe Horty lângă ușă și îi făcu semn Zenei să se ascundă. Ea se lipi de peretele rulotei.

Ușa se deschise. Bărbatul care stătea în prag era înalt și cadaveric, cu obraji scobiți și o bărbie lungă și vineție. Ochii îi păreau în lumina zorilor niște găuri negre, adânci de câțiva centimetri.

— Ce-i?

Bunny arătă spre Horty.

— Canibal, cine-i asta?

— Cine-i asta?! repetă el îngustându-și ochii. Zena, firește. Bună dimineața, Zena, spuse el pe un ton devenit dintr-odată curtenitor.

— Bună dimineața, râse Zena, ieșind de după ușă în pași de dans.

Canibalul își muta privirile de la Zena la Horty și înapoi.

— Au, pușculița mea, se vaită el. Un număr cu surori, nu? Și dacă n-o angajez, o să mă părăsești. Și Bunny și Havana vor pleca și ei, nu?

— Un adevărat cititor de gânduri, spuse Havana înghiontindu-l pe Horty.

— Cum te cheamă, surioară?

— Tăticu' îmi zicea Hortense, recită Horty, dar toți îmi zic Kiddo.

— Nu-i pot condamna pentru asta, observă Canibalul suav. O să-ți spun ce-am de gând să fac, Kiddo. N-o să mă las intimidat. Să pleci imediat de aici, și, dacă vouă ăstora nu vă convine, n-aveți decât să plecați odată cu ea. Dacă n-o să-l mai văd

pe nici unul din voi pe aleea centrală la unsprezece dimineața, o să știu ce ați hotărât.

Și, zicând acestea, închise ușa cu grijă, cu un gest ferm.

— Vai, *nu se poate*! făcu Horty.

— E-n regulă, rânji Havana. Nu-l lua în seamă. Ne concediază pe toți cel puțin o dată pe zi. Când o face de-adevăratelea, îți numără banii pe loc. Scoate-l afară, Zee!

Zena bătu cu degetele îndoite în ușa de aluminiu.

— Domnule Canibal! psalmodie ea.

— Tocmai vă număr banii, rosti vocea dinăuntru.

— Vai, vai! făcu Havana.

— Vă rog, o clipă doar! strigă Zena.

Ușa se deschise din nou. Într-una din mâini, Canibalul ținea un teanc de bancnote.

— Ei! Ce vrei?

Horty o auzi pe Bunny murmurând:

— Ai grijă, Zee. Ai grijă.

Zena îi făcu semn lui Horty, care păși ezitând înainte.

— Kiddo, arată-i mâna.

Horty întinse mâna mutilată și Zena desfăcu batistele însângerate și murdare, una câte una. Ultima era strâns lipită; când i-o scoase, Horty gemu de durere. Se vedea destul de-acum; în orice caz, suficient pentru ca ochiul antrenat al Canibalului să poată observa că trei degete dispăruseră cu totul și că restul mâinii era într-un hal fără de hal.

— Cum Dumnezeu de-ai pățit așa ceva, fetițo? latră el.

Horty se trase înapoi, speriat.

— Kiddo, du-te puțin mai încolo cu Havana, bine?

Horty se retrase, recunoscător. Zena începu să vorbească precipitat, cu glas scăzut, astfel încât nu putea auzi decât o parte din ceea ce spunea.

— A fost ceva cumplit pentru ea, Canibal. Să nu-i amintești niciodată, să n-o întrebi cum s-a... dulgher... și a luat-o în prăvălia lui... când ea a... și mâna în menghină.

— Nu e de mirare că-i urăsc pe oameni, mormăi Canibalul.

Apoi o întrebă ceva.

— Nu, răspunse Zena. A scăpat de asta la timp, dar mâna...

— Vino puțin aici, Kiddo, spuse Canibalul.

Fața merita să-i fie văzută. Vocea ca o plesnitură de bici părea să-i iasă acum din nările care încetaseră să mai fie niște fante înguste, devenind două găuri rotunde și enorme. Horty păli.

Havana îl împinse cu blândețe înainte.

— Du-te, Kiddo. Nu pe tine e înfuriat, îi pare rău pentru tine. *Du-te.*

Horty păși înainte și urcă timid scara.

— Vino înăuntru.

— Pe curând, spuse Havana.

Bunny și cu el plecară. În timp ce ușa se închidea îndărătul lui și al Zenei, Horty se uită în spate și-i văzu pe Bunny și Havana schimbând o strângere de mână plină de gravitate.

— Stai jos acolo, spuse Canibalul.

Interiorul rulotei sale era surprinzător de spațios. Un pat era pus în capătul din față, în parte

ascuns de o draperie. Mai era un coridor mic și curat, un duș și un frigider; o masă mare, câteva dulapuri și multe cărți — mult mai multe decât s-ar fi așteptat cineva să găsească într-un asemenea interior.

— Te doare rău? murmură Zena.

— Nu prea.

— Nu te teme, mormăi Canibalul.

Puse pe masă alcool, vată și o casoletă cu seringi hipodermice.

— Acum o să-ți spun ce o să-ți fac. Asta ca să nu fiu ca ceilalți medici. O să-ți blochez nervul întregului braț. Când să-ți bag acul, o să te doară ca o înțepătură de albină. Apoi, o să-ți simți brațul foarte ciudat, ca și cum ar fi un balon care se umflă. Atunci, o să-ți curăț rana. N-o să te doară.

Horty îi zâmbi. Omul acesta, cu felul înspăimântător în care își schimba glasul și cu umorul său înșelător, cu aura lui de bunătate și cruzime în același timp, avea totuși ceva pe care băiatul îl găsea foarte atrăgător. Era în el o bunătate ca a lui Kay, a micuței Kay căreia nu-i păsase deloc că el mănâncă furnici, și o cruzime ca a lui Armand Bluett. Așa încât Canibalul avea să constituie pentru Horty cel puțin o legătură cu trecutul, măcar pentru o vreme.

— Dați-i drumul, spuse Horty.

— Ești o fată bună.

Canibalul se aplecă peste mâna lui, apucându-se de treabă, cu Zena stând alături de el și urmărindu-i fascinată fiecare gest, mutând cu îndemânare lucrurile din calea lui, astfel încât să poată lucra cât mai

comod. În ce-l privește pe doctor, acesta deveni în scurt timp atât de absorbit, încât, dacă avusese niște întrebări de pus despre „Kiddo", acum le uitase cu desăvârșire.

La sfârșit, Zena făcu curățenie și puse din nou totul în ordine.

Pierre Monetre absolvise colegiul cu trei zile înainte de-a împlini șaisprezece ani, iar Facultatea de Medicină la douăzeci și unu. Un pacient i-a murit pe masa de operație în timpul unei simple apendicectomii, fără să fi fost însă vina lui. Cineva, totuși — un administrator al spitalului —, a făcut o aluzie răuvoitoare despre cele întâmplate. Monetre s-a dus la el pentru a protesta și nu s-a putut abține să nu-i zdrobească falca. A fost suspendat pe loc din funcția de chirurg, iar zvonurile au atribuit suspendarea exclusiv operației cu ghinion. În loc să încerce să dovedească ceea ce el considera că nu are nevoie să fie dovedit, întrucât, după părerea sa, faptele vorbeau de la sine, a demisionat. Apoi a început să bea.

Și-a afișat beția în fața lumii cu aceeași ostentație plină de nepăsare cu care își afișase mai înainte inteligența și iscusința. Atunci, comentariile făcute la adresa calităților lui excepționale îl ajutaseră; acum însă, cele referitoare la beția lui îl izolau.

Scăpă totuși de beție; alcoolismul este doar un simptom, nu o boală. Există două modalități de-a scăpa de el. Prima este să vindeci dezordinea care l-a provocat. A doua constă în înlocuirea lui cu

altceva — cu un nou simptom, adică. Aceasta a fost metoda lui Monetre.

A ales ca substitut disprețul față de oamenii care-l izolaseră, iar după aceea față de tot restul omenirii, dat fiind că se înrudea cu aceștia.

Dezgustul îi provoca mulțumire. Își construi un turn făcut din ură și se instală în el pentru a-și bate joc de lume, obținând astfel întreaga înălțime și distanțare de care avea nevoie pe-atunci. În tot acest timp, murea de foame, dar, având în vedere că bogăția constituia o valoare omenească pe care el o disprețuia, se bucura deopotrivă de sărăcia în care ajunsese. Cel puțin, pentru o vreme.

Însă o persoană cu o asemenea atitudine este aidoma unui copil cu un bici în mână, sau a unei națiuni înzestrate cu nave de război. Pentru un timp, e suficient să te arăți în ochii celorlalți, scoțând puterea de care dispui la vedere, ca să poată fi privită de toți. Curând însă, biciul trebuie să șuiere și să plesnească, iar tunurile să bubuie, iar persoana în cauză nu se mai poate limita doar la a-și arăta pur și simplu forța; ea trebuie să și-o exercite.

O vreme, Pierre Monetre a lucrat cu niște grupări subversive. Nu îl interesa despre ce fel de grupare era vorba sau despre orientarea pe care o avea, atâta timp cât țelul ei era distrugerea structurii comune a majorității. Nu s-a limitat doar la politică, ci s-a zbătut să introducă lucrări de artă modernă abstractă în galeriile cu tradiție, s-a agitat pentru muzica atonală interpretată de cvartete de coarde, a stropit cu sos de carne de vită mesele unui restaurant vegetarian și și-a manifestat revolta într-o mulțime de

alte forme stupide și neînsemnate, exclusiv de dragul revoltei, neavând nimic în comun cu valoarea intrinsecă a artei și a muzicii sau a tabuurilor alimentare.

Între timp, dezgustul pe care-l resimțea se hrănea din propria-i substanță, până ce n-a mai fost nici stupid, nici neînsemnat. Atunci s-a trezit din nou în încurcătură, nemaiavând mijloace prin care să și-l exprime. Deveni din ce în ce mai înverșunat și mai amar când hainele începură să i se uzeze și pe măsură ce era nevoit să schimbe câte o mansardă sordidă cu o alta asemănătoare. N-a dat niciodată vina pe el, ci s-a simțit neîncetat o victimă a omenirii — o omenire care, privită în ansamblu ca și în detaliu, îi era inferioară. Și, pe neașteptate, i-a fost dat să aibă ceea ce dorea.

Trebuia să mănânce. Întreaga-i ură corozivă i s-a concentrat în această direcție. Nu avea cum să scape de ea, iar pentru o vreme nu a găsit alte posibilități de a-și procura hrana decât muncind și devenind astfel util unei bune părți din omenire. Asta îl umplea de amărăciune și scârbă, dar nu avea nici o altă cale de a determina omenirea să-l ajute să supraviețuiască, decât plătindu-l pentru munca depusă. Astfel încât s-a reapucat să-și valorifice parțial pregătirea medicală pe care o poseda și s-a angajat într-un laborator de cercetări biologice, unde se ocupa de analize celulare. Ura pe care o nutrea față de omenire nu a putut să schimbe însă particularitățile minții sale interesate, curioase și sclipitoare; își iubea munca, detestând doar faptul că de pe urma

ei beneficiau oameni — funcționarii și clienții lor, respectiv medici și pacienți în cea mai mare parte.

Locuia într-o casă care fusese pe vremuri grajd, aflată la marginea unui orășel, astfel încât se putea plimba singur prin pădure, rumegând în minte gândurile-i ciudate. Doar o persoană care se depărtase conștient, de ani de zile, de tot ce este omenesc ar fi observat ceea ce a observat el într-o după-amiază de toamnă, sau ar fi avut curiozitatea să examineze îndeaproape cele văzute. Doar o persoană posedând combinația lui neobișnuită de competență și talent ar fi avut dotarea necesară pentru a le explica. Și, cu siguranță, numai un asemenea monstru social ar fi fost în stare să-și folosească descoperirea așa cum a făcut-o el.

A văzut doi copaci.

Fiecare în parte arăta ca oricare alt copac — un puiet de stejar, contorsionat în urma unui accident timpuriu, viu și viguros. Nici într-o mie de ani nu i-ar fi remarcat pe vreunul din ei în mod special dacă i-ar fi văzut separat. Numai că el i-a văzut împreună; și-a aruncat privirile peste ei, a ridicat din sprâncene ușor surprins, după care și-a continuat drumul. Apoi s-a oprit, s-a întors lângă ei și a rămas acolo, în picioare, contemplându-i. Deodată, a mârâit printre dinți, de parcă l-ar fi izbit ceva; s-a mișcat din loc, s-a postat între copacii despărțiți de vreo șase metri distanță și a început să-și plimbe privirile de la unul la celălalt.

Copacii erau de aceeași mărime. Fiecare avea câte o creangă principală îndoită, răsucită spre nord. Fiecare prezenta câte o cicatrice circulară în

locul unde crescuse prima ramură. Primul mănunchi de crenguțe ce se desprindea din creanga principală avea câte cinci frunze.

Monetre s-a apropiat și mai mult, plimbându-și privirile de la un copac la celălalt și măsurându-i de sus în jos, pe fiecare în parte.

Ceea ce vedea era imposibil. Teoria probabilității nu permite producerea unui asemenea fenomen — apariția a doi copaci absolut identici — decât la intervale astronomice, ceea ce o face să fie imposibil de calculat.

Monetre apucă o frunză din primul copac, trăgând-o spre el și rupând-o, apoi rupse frunza corespunzătoare din celălalt.

Erau identice — aceeași formă, mărime, dispoziție a nervurilor și același țesut.

Asta i-a fost îndeajuns. A mormăit din nou și s-a uitat în jur, scrutător, pentru a-i localiza în minte, după care s-a întors acasă într-o goană nebună.

În noaptea aceea a stat treaz până târziu, ocupându-se de frunzele de stejar. Le-a privit cu atentie cu ajutorul unei lupe puternice, până ce ochii au început să-l usture. A preparat mai multe soluții cu substanțele pe care le avea în casă — oțet, zahăr, sare, fenol — și a lăsat fragmente mici de frunză la macerat.

A colorat apoi fragmente corespunzătoare cu cerneală diluată.

Ceea ce a aflat despre ele, s-a verificat din plin a doua zi de dimineață când le-a dus la laborator. Analiza cantitativă și calitativă, împreună cu cea volumetrică, testele de temperatură, precum și cele specifice gravitaționale, spectrograma și pH-ul, toate

au arătat același lucru: împotriva oricărei logici, cele două frunze erau identice până la absolut.

În lunile ce au urmat, Monetre a studiat cu febrilitate mai multe părți din cei doi copaci. Analiza microscopică i-a spus același lucru; l-a rugat pe șeful său să-l lase să folosească microscopul cu indicele de mărire de 1:300, care era ținut sub un clopot de sticlă și acesta n-a făcut decât să confirme cele aflate anterior. Copacii erau identici, nu numai frunză cu frunză, dar și celulă cu celulă. Scoarța, cambiul[1] și miezul lemnului erau perfect asemănătoare. Încercările lui neobosite l-au condus spre pasul următor. Își alegea mostrele cu grijă, după măsurători meticuloase. O gaură practicată cu burghiul până în miezul copacului A era apoi făcută, în același loc, calculat până la o fracțiune de milimetru, în copacul B. Într-o zi, după ce însemnase cu burghiul pe ambii copaci locul unde urma să găurească, a luat o probă din copacul A și, în momentul în care se pregătea să o ia pe cea corespunzătoare din copacul B, burghiul i s-a rupt în scoarță chiar în clipa când voia să îl retragă.

Bineînțeles că a blestemat burghiul, pe cei ce îl construiseră și, prin extrapolare, pe toți oamenii de pe lumea aceasta. A plecat furios acasă, bucuros totuși că locuia izolat.

Când s-a întors însă în pădure a doua zi, a descoperit o gaură în copacul B, exact în locul corespunzător celei făcute de el cu o zi în urmă în copacul A.

---

[1] Țesut vegetal din zona generatoare, care asigură creșterea secundară în grosime a tulpinii și a rădăcinii (n.tr.).

A rămas în picioare, pipăind cu degetele gaura aceea inexplicabilă și, pentru un timp, mintea-i îndeobște atât de activă a refuzat să mai funcționeze. Apoi, și-a scos cuțitul și a crestat cu grijă o cruce în scoarța copacului A, iar în același loc din scoarța celuilalt a crestat un triunghi. Le-a tăiat adânc și distinct, apoi s-a întors acasă pentru a mai studia câteva tratate foarte complicate, referitoare la structura celulară.

Când a revenit în pădure, pe scoarța ambilor copaci se zărea o crestătură în formă de cruce.

A continuat să facă multe alte teste. A tăiat forme cât mai ciudate în ambii pomi, și i-a vopsit în culori variate.

A descoperit că tot ce era suprapus peste scoarță, precum vopseaua ori buchile de scândură bătute în cuie, rămânea neschimbat. În schimb, orice factor care afecta structura copacului — tăietură, crestătură, ruptură sau străpungere — se repeta de la copacul A la copacul B.

Copacul A era originalul. Copacul B era un fel de... copie.

Pierre Monetre a cercetat copacul B timp de doi ani până ce a descoperit, cu ajutorul unui microscop electronic, că, în afară de funcția lui de duplicație exactă, prezenta totuși unele diferențe față de celălalt, în nucleul fiecărei celule a copacului B se afla o singură moleculă gigantică, înrudită cu enzimele hidrocarbonate, ce putea transmuta anumite elemente. De exemplu, trei celule extrase dintr-o porțiune a scoarței sau dintr-o frunză erau înlocuite

în decurs de o oră de trei celule noi. Enzima aceea monstruoasă se consuma, după care, într-un interval de o oră sau două, începea să se refacă treptat cu ajutorul atomilor captați din țesutul înconjurător.

Controlul refacerii unui țesut distrus este un proces complex, chiar și în cazurile cele mai simple. Orice biolog poate da o descriere limpede despre cele ce se întâmplă în momentul în care celulele încep să se refacă — ce factori metabolici intervin, ce schimburi de oxigen au loc, cât de repede și de mult și în ce scopuri se dezvoltă noile celule. Dar el nu poate spune și *de ce.* Nimeni nu poate spune ce anume dă semnalul de start unei celule pe jumătate distruse și ce anume pe cel de stop. Se știe că boala numită cancer este o proastă funcționare a acestui mecanism de control, dar ce este de fapt mecanismul în sine — nu se știe. Acest lucru este valabil pentru un țesut normal.

Ce se întâmpla însă cu copacul B al lui Pierre Monetre? Acesta nu s-a refăcut niciodată normal. Se refăcea doar pentru a duplica pomul A. Dacă crestai o rămurică a copacului A și rupeai perechea ei din copacul B, luând-o apoi acasă, în decursul a douăsprezece-paisprezece ore rămurica ruptă suferea un proces laborios de refacere, care consta în copierea fidelă a crestăturii. După care, totul înceta și devenea o bucată banală de lemn. Dacă te întorceai însă la copacul B, găseai o nouă rămurică, crestată identic cu perechea ei din copacul A.

În acest punct se împotmolise până și măiestria lui Pierre Monetre. Regenerarea celulară este o enigmă. Multiplicarea celulară este un pas înainte

într-un mister de nepătruns. Dar, undeva, se afla ceva care, într-un mod neștiut, controla această duplicație fantastică, iar Monetre s-a apucat să caute, cu încăpățânare, factorii care o provocau. Era aidoma unui sălbatic ce aude un radio și se apucă să caute semnalul sonor; aidoma unui câine ce-și aude stăpânul plângând de durere fiindcă o fată i-a scris că nu îl iubește. Avea rezultatul în fața ochilor și încerca, lipsit de instrumentele adecvate, să-i descopere cauza. Dar, deși se afla chiar sub nasul lui, îi lipsea capacitatea de a o înțelege.

Un incendiu a fost cel ce i-a dezvăluit-o.

Puținii oameni care îl cunoșteau din vedere — de fapt, nimeni nu-l știa altfel — au rămas foarte surprinși în toamna aceea văzându-l că se alătură unui grup de pompieri voluntari, în momentul în care fumul începuse să coboare printre dealuri, purtat de un vânt care întețea focul. Și timp de ani de zile după aceea, prin ținut a circulat o legendă despre insul costeliv care s-a luptat cu focul, de parcă ar fi fost un suflet căruia i se promisese eliberarea din iad. Se vorbea despre planul făcut atunci pentru tăierea noii linii de apărare contra focului și despre amenințările cu moartea pe care insul în chestiune le-a proferat la adresa pădurarului, dacă acesta nu avea să mute linia cu o sută de metri mai la nord de locul unde fusese plănuită inițial. Insul costeliv a făcut vâlvă prin felul în care a reușit să oprească focul, stropindu-l cu propria lui sudoare, ca să-i țină departe de o anumită zonă a pădurii. Și, atunci când focul a înaintat totuși, ajungând până aproape de limita ultimă, iar oamenii au renunțat să-i mai

ţină piept şi s-au împrăştiat, rupând-o la fugă din faţa lui, insul costeliv a rămas pe loc, ghemuit între doi stejari tineri, învăluit în fumul gros, ţinând în mâinile-i însângerate un hârleţ şi o secure şi cu ochii mistuiţi de o flacără mai arzătoare decât oricare din cele ce devoraseră vreodată vreun copac. Cu toţii au văzut aceste lucruri...

Nu au văzut însă pomul B începând să tremure. Ochii lor nu aveau aceeaşi ţintă cu ai lui Monetre, care privea atent, încercând să străpungă dogoarea, fumul şi norul chinuitor de oboseală ce-i învăluiau, şi nu puteau observa că mintea lui de om de ştiinţă se străduia să asimileze faptul că tremuratul copacului B fusese perfect sincronizat cu momentul în care flăcările se rostogoliseră peste un luminiş aflat la vreo cincisprezece metri depărtare.

Privea într-acolo, cu ochii înroşiţi. Flacăra atinse porţiunea aceea stâncoasă şi goală, iar copacul se cutremură. Vârtejurile de foc sorbeau pământul, aidoma unui uragan ce smulge părul de pe cap cu scalp cu tot, iar când flăcările s-au învolburat şi s-au înălţat drepte, la verticală, copacul nu s-a mai clintit. Dar atunci când o rafală de aer rece a pătruns în vârtejul cald şi a fost urmărită pe pământ de degetele de foc, pomul a început din nou să se clatine, să se scuture şi să freamăte.

Monetre şi-a târât corpul julit spre porţiunea despădurită şi a început să observe atent flăcările. O suliţă de foc roşu-portocaliu izbucnea mai încolo — şi copacul nu se clintea; o limbă aprinsă de foc ţâşnea mai încoace, înspre el — şi copacul se înfiora pe loc.

A găsit ceea ce căuta în mijlocul unui afloriment de bazalt. A răsturnat o stâncă încinsă cu degetele care au început să-i sfârâie când au atins-o, iar sub ea a descoperit un cristal acoperit de noroi. L-a pus la subsuoară și s-a apropiat, clătinându-se, de cei doi stejari ai săi, care se găseau acum pe o insuliță făcută din pământ, sudoare și foc de către propria lui energie demonică, și s-a prăbușit între puieții de stejar, în vreme ce focul trecea mugind pe lângă el.

Cu puțin înainte de ivirea zorilor, a plecat, clătinându-se, printr-un infern de coșmar, ucigător și plin de cenușă, îndărăt spre casă, unde a ascuns cristalul. Apoi s-a mai târât spre oraș încă un sfert de milă, înainte de a-și pierde cunoștința. S-a trezit la spital și a început să ceară de îndată să i se dea drumul. La început l-au refuzat, apoi l-au legat de pat, astfel încât a plecat până la urmă pe fereastră, în timpul nopții, ca să fie împreună cu nestemata lui.

Poate s-a întâmplat din pricină că ajunsese la limita nebuniei, sau pentru că între conștientul și subconștientul lui dispăruse orice hotar. Mai degrabă, însă, totul s-a datorat faptului că era atât de extraordinar dotat, înzestrat cu mintea aceea scormonitoare și mereu dornică de acțiune; în orice caz, foarte puțini oameni — admițând că exista vreunul — ar fi fost capabili să izbutească acolo unde a izbutit el, stabilind un contact cu nestemata.

A făcut-o însă, folosindu-se de ura sa ca de o măciucă. Nestemata îi strălucea sub ochi, pasivă, în timpul tuturor testelor la care îndrăznise să o supună. Trebuia să fie atent, odată ce aflase că era

vie. Microscopul i-o arătase limpede: nu era vorba de un cristal, ci de un lichid criogenic, care avea o singură celulă cu un perete tăiat în fațete. Lichidul solidificat dinăuntru era un coloid cu același indice de refracție ca al polistirenului, iar în interior se afla un nucleu complicat, pe care nu reușea cu nici un chip să-l înțeleagă.

Nerăbdarea se lupta în el cu precauția; nu îndrăznea să folosească testele de temperatură excesivă, de coroziune sau de bombardare. În culmea frustrării, trimise asupra cristalului o răbufnire a urii concentrate pe care și-o dezvoltase de-a lungul anilor, iar ființa aceea... a scos un țipăt.

N-a fost un sunet, ci o presiune percepută în creier. N-a fost vreun cuvânt, ci o negație impregnată de suferință, un impuls care însemna „nu".

Pierre Monetre împietri de uimire la masa lui veche și scorojită, privind din întunericul camerei la nestemata pe care o așezase sub fasciculul de lumină al unei lămpi de birou. Se aplecă în față, își mijì ochii și, cu o sinceritate desăvârșită — dat fiind că avea o aversiune feroce față de orice încerca să-i sfideze înțelegerea —, trimise din nou spre cristal un impuls de ură.

„Nu!"

Ființa reacționase prin strigătul acela tăcut, de parcă ar fi fost înțepată cu un ac înroșit.

Era, bineînțeles, familiarizat cu fenomenul piezoelectricității, care face ca un cristal de cuarț sau de săruri de Rochelle să producă un mic potențial electric atunci când sunt apăsate, sau să își modifice imperceptibil dimensiunile, când sunt străbătute de

un curent electric. Aici însă era vorba doar de ceva analog, întrucât nestemata din fața lui nu era un cristal autentic. Impulsul gândului său provocase în aparență o reacție din partea nestematei, transmisă la rândul ei pe aceeași „frecvență" a gândirii.

Stătu să chibzuiască.

Copacul acela nu era natural și se afla cumva în legătură cu nestemata aceasta îngropată la cincisprezece metri distanță; deoarece, atunci când flăcările s-au apropiat de ea, copacul s-a cutremurat, iar atunci când a lovit nestemata cu flacăra urii lui, piatra a reacționat.

Ar fi fost oare posibil ca nestemata să creeze stejarul, având celălalt copac drept model? Dar cum? *Cum?*

— Nu contează cum, mormăi el. Avea s-o afle el și pe asta când va sosi vremea. Deocamdată, putea răni acel lucru. Legile și pedepsele dor; opresiunea doare; puterea este capacitatea de a provoca durere. Acest obiect fantastic va trebui să facă ceea ce dorea el; dacă nu, era hotărât să-l tortureze până ce avea să-l ucidă.

A luat un cuțit și a fugit afară. Sub razele palide ale lunii, a dezgropat un fir de busuioc, care creștea lângă vechiul grajd și l-a răsădit într-o cutie de cafea, din tablă. Într-o altă cutie, asemănătoare cu prima, a pus pământ. Le-a adus în casă pe amândouă și a îngropat nestemata în al doilea recipient.

Și-a impus să se liniștească și s-a așezat la masa de lucru, concentrându-și forțele la maximum. Știuse dintotdeauna că își poate controla perfect mintea; într-un fel, era ca un contorsionist ce-și poate face

mușchiul umărului sau chiar o parte a brațului să tresară și să se răsucească separat. Își canaliza, ca la răsucirea butonului unui instrument electronic, energia mentală pe „lungimea de undă" specifică ce rănea nestemata, și o proiectă violent în afară.

Lovi nestemata, iarăși și iarăși. O lăsă apoi să se odihnească, în timp ce încerca să introducă în crudele-i lovituri psihice o comandă puternică. Vizualiza tufa de busuioc ofilit, imaginându-și-l în cea de-a doua cutie.

Fă să crească unul la fel.

Copiază-l.

Fă un altul.

Fă să crească unul la fel.

Biciuia și lovea încontinuu nestemata cu unul și același ordin. Nu putea decât s-o audă cum geme. La un moment dat, detectă în adâncul minții o pâlpâire caleidoscopică de impresii — stejarul, incendiul, un vid întunecat presărat cu stele, un triunghi tăiat în scoarță. A fost ca o străfulgerare și nu s-a mai repetat nimic asemănător mult timp după aceea, dar Monetre a fost sigur că impresiile respective au provenit de la nestemată și că, în acest fel, ea protesta.

A cedat până la urmă; a putut s-o simtă capitulând. A mai lovit-o de vreo două ori ca măsură de precauție și s-a dus la culcare.

În dimineața următoare, avea două fire de busuioc. Numai că unul dintre ele era un monstru.

Viața cu bâlciul se scurgea monotonă, anotimp după un anotimp. Anii care treceau i-au adus lui Horty trei lucruri noi: faptul că își găsise un loc pe lume, pe Zena și o senzație anumită de lumină, înconjurată de o umbră.

După ce Canibalul i-a îngrijit mâna lui Horty — mai exact, a „fetei" care credea că este — și rana s-a cicatrizat, acoperindu-se cu un țesut rozaliu, pitica cea nouă a fost acceptată. Poate că a fost bucuria ce i se citea în ochi, ori dorința sinceră și vizibilă de a se integra și de a fi de un real folos, sau poate că a fost un tertip ori o neglijență din partea Canibalului, dar, oricare ar fi fost cauza, cert este că Horty a rămas acolo.

Oamenii bâlciului, idioții și salahorii, prezentatorii și ajutoarele lor, lansatorii și mâncătorii de foc, oamenii-șarpe și mecanicii sau șefii trupei, aveau ceva comun, care îi unea dincolo de diferențele de culoare, sex, vârstă și rasă. Erau cu toții comedianți interesați să-și sporească numerele și să și le cizelezе — ceea ce era felul lor de a-și aduna spectatorii și de a-i convinge să treacă prin fața ghișeului de bilete; pentru aceasta, și numai pentru aceasta munceau ei. Iar Horty deveni și el, la rândul lui, o parte integrantă a acestei lumi.

Vocea lui Horty se îngemăna până la desăvârșire cu a Zenei în numărul lor comun, care îl urma pe cel al surorilor Bets și Bertha, a căror greutate totală atingea vreo trei sute cincizeci de kilograme. Numite „Micile surori", Zena și Kiddo debutau cu o parodie veselă a numărului precedent și continuau cu ceva propriu, cântat si dansat cu pricepere, care se încheia cu un duet vocal ametitor, în acordurile unui iodler foarte melodios. Vocea lui Kiddo era clară și cristalină și se armoniza cu timbrul de contraltă al Zenei ca două registre de orgă. Mai lucrau și în Orășelul Copiilor, un oraș în miniatură, dotat cu un post de pompieri, o primărie și câteva restaurante, toate croite pe măsura celor mici și unde adulții nu aveau acces. Kiddo servea ceaiuri slabe și biscuiți puștilor drăgălași, cu ochi rotunzi și fețe pistruiate, din târgurile de provincie și simțea că o parte din uluiala și credința lor în acest oraș magic se răsfrângea asupra lui. Sunt parte din... sunt parte din... — era un laitmotiv cutremurător și adânc, ce revenea în toate actele lui; Kiddo făcea parte din Horty, iar Horty, la rândul său, din lume și acest lucru i se întâmpla pentru prima dată în viață.

Cele patruzeci de camioane străbăteau duduind Munții Stâncoși și înaintau de-a lungul autostrăzii statului Pennsylvania, apoi vuiau peste terenurile de iarmaroc din Ottawa, pentru a se contopi cu Târgul de la Forth Worth.

O dată, când avea zece ani, Horty a ajutat-o pe uriașa Bets să nască și singurul lucru la care s-a gândit a fost că episodul făcea parte din întâmplările,

prevăzute sau nu, din viața unui saltimbanc. Altă dată, un pitic idiot și mereu fericit, care obișnuia să stea așezat într-un colț al sectorului cu monștri, bolborosind și chicotind vesel, muri în brațele lui Horty după ce băuse leșie; cicatricea pe care i-a lăsat-o în memorie gura aceea stacojie, înspăimântătoare și ochii rătăciți și plini de durere, era și ea, la rândul ei, o parte din Kiddo, care era Horty, care era o parte din lume.

Al doilea lucru era Zena — care ținuse locul mâinilor, ochilor și minții lui, până ce el izbutise să pătrundă în inima lucrurilor și să se poarte ca o adevărată pitică. Datorită ei reușise să își găsească un loc pe lume, iar ego-ul lui înfometat se grăbise să asimileze sentimentul atât de nou și de dorit. Îi citea zeci de cărți, de toate felurile, cu vocea ei adâncă și expresivă, care interpreta aproape fără efort rolurile tuturor personajelor dintr-o povestire. Îl inițiase, cu ajutorul chitarei și al plăcilor de patefon, în muzică. Învățătura acumulată nu a avut nici o influență asupra lui, lăsându-l complet neschimbat, dar nici nu a fost uitată vreodată. Deoarece Horty — respectiv Kiddo — avea o memorie eidetică[1].

Havana spunea că era mare păcat de mâna lui, dat fiind că Zena și Kiddo purtau mănuși negre în timp ce-și făceau numărul, fapt ce părea oarecum ciudat, iar pe deasupra ar fi fost frumos dacă ar fi putut cânta amândouă la chitară, bineînțeles însă că

[1] Memorie eidetică — anomalie întâlnită îndeosebi la copii, care constă în reprezentarea foarte vie a obiectelor văzute anterior, ca și cum acestea ar fi prezente (n.tr.).

nici nu putea fi vorba de așa ceva. Câteodată, noaptea, Havana îi atrăgea atenția lui Bunny că Zenei o să-i înțepenească până la urmă degetele dacă va continua să cânte pe estradă pentru public ziua întreagă, iar noaptea pentru Horty ca să-l amuze; întrucât chitara suspina și vibra ore în șir după ce se duceau la culcare. Bunny spunea, somnoroasă, că Zena știe ea ce face, ceea ce era perfect adevărat.

Știa într-adevăr ce face atunci când a aranjat ca Huddie să fie dat afară din bâlci, chiar dacă asta a făcut-o să nu se simtă prea bine pentru o vreme. Făcând acest lucru, violase codul nescris al bâlciului, cu toate că era comediantă până în măduva oaselor. Nu i-a fost ușor, mai ales fiindcă Huddie era cât se poate de cumsecade de felul lui. Era un salahor lat în spate, cu o gură mare și buze groase. O idolatriza pe Zena și fusese fericit s-o includă și pe Kiddo în devotamentul lui mut. Le aducea prăjiturele și tot felul de mărunțișuri ieftine de la oraș și, în timp ce ele repetau, se ghemuia într-un colț, sub marginea estradei, nevăzut de nimeni, ascultându-le transportat. Când a fost concediat, a venit la rulota lor să-și ia rămas-bun. Era proaspăt bărbierit, iar costumul cumpărat de gata nu-i venea prea bine. Stătea în picioare, pe treaptă, ținând în mâini o pălărie de paie boțită și mestecând din greu jumătăți de cuvinte pe care nu izbutea să le rostească.

— Am fost concediat, spuse el într-un târziu.

Zena îi atinse fața.

— Ți-a... Ți-a... Ți-a spus Canibalul de ce?

Huddie își scutură capul.

— M-a chemat doar la el și mi-a dat ce mi se mai cuvenea. N-am făcut nimic, Zee. Eu... Eu... nu i-am zis nimic, totuși. După felul cum se uita la mine, s-ar fi zis că îi vine să mă omoare. Eu... Eu... vreau doar...

Clipi din ochi, își lăsă jos valiza și își șterse ochii cu mâneca.

— Uite, spuse el.

Scotoci prin buzunarul de la piept și scoase un pachețel pe care i-l întinse Zenei, după care se răsuci pe călcâie și o luă la fugă.

Horty, stând pe cușeta lui, ascultase totul cu ochii larg deschiși.

— Uau... Zee, dar ce-a făcut? E un tip așa drăguț!

Zena închise ușa, apoi se uită la pachețel. Era învelit în hârtie aurie și legat cu o panglică roșie, înnodată într-o fundă. Mâinile mari ale lui Huddie avuseseră probabil nevoie de vreo oră ca să o facă. Zena trase panglica fără să desfacă nodul. Înăuntru se afla un batic de mătase, ieftin și țipător colorat — genul de cadou care îți ia ochii și pe care Huddie l-ar fi ales după ore întregi de căutare atentă.

Horty își dădu seama dintr-odată că Zena plângea.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se așeză lângă el și-i luă mâinile într-ale ei.

— M-am dus și i-am spus Canibalului că Huddie mă... mă necăjește. De asta a fost concediat.

— Dar... Huddie nu ți-a făcut niciodată nimic! Nu te-a necăjit niciodată.

— Știu, șopti Zena. Vai, știu. Am mințit. Huddie trebuia neapărat să plece. Și chiar de îndată.

Horty se holbă la ea.

— Nu înțeleg nimic, Zee.

— O să-ți explic, spuse ea alegându-și cuvintele. O să te facă să suferi, Horty, dar poate că asta va preîntâmpina alte lucruri care ar putea fi și mai dureroase. Ascultă. Tu ții minte totul, așa-i? Ieri ai vorbit cu Huddie, ți-aduci aminte?

— Da, sigur. Mă uitam la el, la Jemmy, la Ole și la Stinker cum băteau țărușii. Îmi place mult să mă uit la ei. Se așează în cerc, cu baroasele lor mari și grele, și fiecare bate ușor — poc, poc, poc — și apoi fiecare își ridică ciocanul chiar deasupra capului și lovește cu toată puterea — bum, bum, bum, bum! — și atât de repede! Și toți țărușii ăia se topesc pur și simplu în pământ!

Se opri, cu ochii strălucitori, retrăind în toate detaliile ritmul acela de mitralieră al echipei de lucrători, înregistrat cu fidelitate de camera de filmat a minții sale.

— Da, dragă, spuse Zena cu răbdare. Și ce i-ai zis lui Huddie?

— M-am dus să pipăi vârful unui țăruș, acolo unde are un cerc de fier, care era crăpat cu totul. Am zis: Aoleu! E făcut terci! Iar Huddie a zis: Ia gândește-te cum s-ar terciui mâna ta dacă ți-ai lăsa-o acolo când îl batem noi. Iar eu am râs și i-am zis: Asta nu m-ar deranja prea multă vreme, Huddie, fiindcă mi-ar crește la loc. Asta-i tot, Zee.

— Nu te-a mai auzit nimeni altcineva?

— Nu. Începuseră să bată alt țăruș.

— E-n regulă, Horty. Huddie a trebuit să plece pentru că tu i-ai spus asta.

— Dar, dar... a crezut că e o glumă! N-a făcut decât să râdă... Ce-am *făcut,* Zee?

— Horty, iubitule, ți-am spus că nu trebuie să-ți scape niciodată nici cea mai mică aluzie la mâna ta, sau despre orice altceva care crește la loc după ce e tăiat, sau despre orice altceva asemănător. Trebuie să porți o mănușă pe mâna stângă zi și noapte și să nu faci niciodată ceva cu...

— ...cu cele trei degete noi pe care le am?

Zena îi acoperi gura cu mâna.

— Să nu vorbești niciodată despre asta! șuieră ea. Nimănui în afară de mine. *Nimeni* nu trebuie să afle. Uite!

Se ridică și îi aruncă baticul țipător colorat în poală.

— Păstrează-l. Uită-te la el și gândește-te și... și lasă-mă un timp singură. Huddie a fost... eu... eu... n-o să-mi fii prea drag o bucată de vreme, Horty. Îmi pare rău.

Îi întoarse spatele și ieși, lăsându-l zdruncinat și îndurerat, cuprins de o rușine adâncă. Și atunci când, foarte târziu în noaptea aceea, ea veni la patul său și își strecură brațele mici și calde în jurul lui, spunându-i că totul era de-acum în regulă, dorința de-a plânge îi dispăru cu totul și era atât de fericit încât nici nu mai putea vorbi. Își îngropă fața în umărul ei, tremurând, și își jură că de-acum înainte nu-i va mai ieși din vorbă. Despre Huddie n-au mai pomenit niciodată.

Toate lucrurile pe care le vedea și auzea erau pentru el niște comori; la fel deveniră și cărțile pe care le citeau împreună — povești fantastice cum erau *Viermele Ouroborus, Sabia și stânca* și *Vântul prin sălcii;* niște cărți stranii, hazlii și profund umane,

fiecare unică în felul ei, cum erau *Casele verzi, Cronicile marțiene* ale lui Bradbury, *Război cu salamandrele* a lui Capek și *Călătorie nevinovată.*

Muzica era la rândul ei o comoară — muzica veselă, cum era polca din *Insula aurului* și ingenuitățile cacofonice ale lui Spike Jones și Red Ingalls; romantismul bogat al lui Bing Crosby, cântând *Adeste Fideles* sau *Skylark* ca și cum fiecare ar fi fost singurul lui cântec favorit, și sonoritățile azurii ale lui Ceaikovski; și deopotrivă compozitorii arhitecturali, cum era Franck, care își construia opera din pene, flori și credință, sau Bach — din agate și crom.

Dar lucrurile pe care Horty le păstra cu cea mai mare sfințenie, tot ca pe o comoară, erau conversațiile lor tihnite în întuneric, uneori în liniștea de după ora închiderii, alteori în timp ce se hurducau de-a lungul vreunui drum scăldat în lumina lunii.

— Horty... (Zena era singura care îi spunea Horty, atunci când prin preajmă nu era nimeni care s-o audă. Era ca un fel de nume de alint.)

— Mmm?

— Nu poți să dormi?

— Mă gândesc...

— Te gândeai la copilăria ta, iubitule?

— De unde știi? Ah! Nu mă lua peste picior, Zee!

— Vai, scuză-mă, scumpule.

Horty spuse în întuneric:

— Kay a fost singura care mi-a spus vreodată ceva drăguț, Zee. Singura. Și asta nu numai în noaptea când am fugit. Uneori, la școală, îmi zâmbea

doar, și-atât. Mă obișnuisem... mă obișnuisem să-i aștept zâmbetul. Să nu râzi de mine!

— Nu, Kiddo, zău că nu. Ești așa de dulce.

— Mă rog, spuse el pe un ton defensiv, îmi place să mă gândesc când și când la ea.

Se gândea într-adevăr la Kay Hallowell, și încă destul de des; deoarece acesta era cel de-al treilea lucru nou pe care îl dobândise — lumina aceea cu o umbră în jurul ei. Umbra era Armand Bluett. Nu se putea gândi la Kay fără ca în minte să nu-i vină pe loc și Armand, cu toate că încerca mereu să-l uite. Uneori însă, ochii apoși ai vreunei corcituri flocoase întrezărite prin curtea unei ferme, sau sunetul sec, precis și rău-prevestitor al unei chei într-o broască îl aduceau prompt pe Armand, împreună cu sarcasmele insipide și cu mâinile lui zdravene și iuți, alături de el, oriunde se-ntâmpla să se afle în clipa aceea. Zena o știa prea bine, și acesta era motivul pentru care râdea de el de fiecare dată când pomenea de Kay...

Horty avu ocazia să afle foarte multe în timpul acestor discuții domoale, inclusiv despre Canibal, de exemplu.

— Cum de-a ajuns să fie om de bâlci, Zee?

— N-aș putea să-ți spun cu exactitate. Uneori îmi zic că de fapt el urăște bâlciul. Pare să-i disprețuiască pe cei ce vin aici, și cred că s-a băgat în afacerea asta mai mult fiindcă e singura cale ca să-și poată ține cu el...

Tăcu deodată.

— Ce anume, Zee?

Ea continuă să tacă, până ce el repetă întrebarea.

— El are niște oameni la care... despre care are o părere foarte bună, explică ea într-un târziu. Solum, de exemplu. Sau Gogol, Băiatul-Pește. Micuțul Pennie era și el unul din ei.

Micuțul Pennie era piticul slab de minte care băuse leșie.

— Și alți câțiva. Și câteva dintre animale. Pisica cu două labe și Ciclopul, îi... îi place să fie aproape de ei. Avea deja câteva înainte de a-și fi făcut bâlciul. Dar trebuie că l-au costat o avere. Acum însă poate să scoată bani din ei.

— Dar de ce îi plac atât de mult?

Ea se răsuci fără să-și poată găsi odihna.

— Fiindcă e de același soi cu ei, suflă ea. Apoi adăugă pe neașteptate: Horty, să nu-i arăți niciodată mâna!

Într-o noapte, pe când se aflau în Wisconsin, Horty se trezi brusc.

Vino aici.

Nu era un sunet. Nu erau nici cuvinte. Era o chemare, și era ceva plin de cruzime în ea. Horty rămase liniștit, întins în pat.

Vino aici, vino aici. Vino! Vino!

Horty se ridică în capul oaselor. Auzea vântul bătând peste cuprinsul preriei și greierii țârâind.

Vino!

De data aceasta era altfel: apăruse în ea o vâlvătaie scânteietoare de furie, strunită și direcțională, care aducea cu plăcerea perversă a lui Armand Bluett de a-l chinui pe Horty de fiecare dată când îl pedepsea pentru o greșeală considerată de el evidentă.

Horty țâșni din pat și rămase în picioare, cu răsuflarea tăiată.

— Horty? Horty, ce s-a întâmplat?

Zena, goală, se strecură afară din albeața palidă și nedeslușită a așternutului, precum nălucirea unei foci întrezărite printre brizanți.

— Trebuie să mă duc, spuse el, vorbind cu greutate. Mă așteaptă.

— Ce este? șopti ea încordată. Auzi ceva ca o voce în tine?

El dădu din cap.

Porunca plină de furie îl lovi din nou, făcându-l să se schimonosească,

— Să nu te duci, șopti Zena. Mă auzi, Horty? Să nu cumva să te miști!

Își trase la repezeală un capot pe ea.

— Te bagi înapoi în pat. Stai aici și ține-te bine; să nu ieși din rulotă, orice-ar fi. Chem... Asta o să înceteze, îți promit că o să înceteze repede.

Îl forță să se întoarcă în cușeta lui.

— Acum stai aici și nu te mișca din loc, orice s-ar întâmpla.

Buimăcit și stupefiat de insistența aceasta febrilă și chinuită, Horty se prăbuși înapoi în pat. Chemarea pâlpâi din nou în el, făcându-l să sară în sus.

— Zee...

Dar ea se făcuse deja nevăzută. Rămase în picioare, ținându-și capul în mâini, apoi își aminti de tonul stăruitor și furios al ordinelor ei și se așeză din nou.

O simți din nou, dar acum chemarea era... incompletă; se întrerupsese.

Rămase cât putu de liniștit și bâjbâi cu mintea după ea, ca și cum ar fi căutat cu limba un dinte bolnav. Chemarea dispăruse. Istovit, se prăbuși în pat și adormi.

Dimineața, Zena era înapoi. Nu o auzise întorcându-se. Când o întrebă unde fusese, ea îi aruncă o privire ciudată și spuse doar atât:

— Afară.

Astfel încât nu o mai întrebă nimic. Însă la micul dejun, pe care îl luau împreună cu Bunny și Havana, ea îl apucă de braț pe neașteptate, profitând de un moment când rămaseră singuri.

— Horty! Dacă mai auzi vreodată o asemenea chemare, să mă trezești. Să mă trezești imediat, ai auzit?

Zena părea atât de feroce, că Horty se sperie; avu timp doar cât să dea din cap în semn că a înțeles înainte ca ceilalți să se întoarcă. Nu a uitat însă niciodată cele petrecute. Au mai existat câteva dăți, nu multe, când a trezit-o în puterea nopții, iar ea s-a strecurat afară, fără un cuvânt, pentru a nu se întoarce decât după mai multe ore; din clipa în care a înțeles însă că apelurile nu îi erau adresate lui, încetă destul de repede să le mai dea atenție.

Anotimpurile treceau și bâlciul nu înceta să se extindă, crescând deopotrivă în importanță. Canibalul părea să fie pretutindeni în același timp pe tot cuprinsul lui, umblând întruna, mustruluindu-i și mânându-i neîncetat pe salahori și pe îngrijitorii de animale, pe acrobați și pe mașiniști, lovindu-i din plin cu arma lui specifică, pe care și-o ducea cu el peste tot, ostentativ, ca pe o spadă fără teacă: disprețul.

Bâlciul creștea mereu, devenind tot mai mare. Bunny și Havana crescură și ei, devenind mai vârstnici, și Zena crescu și ea, la rândul ei, într-un chip mai subtil. Horty însă nu crescu deloc, în nici un fel.

El — sau ea — era acum o vedetă, cu o voce limpede de soprană și cu mănuși negre. Era acceptat de Canibal, care își stăpânea disprețul, dându-i „Bună dimineața" de fiecare dată, ceea ce constituia o favoare, chiar dacă asta era tot ce îi spunea. Dar Horty-Kiddo era iubit de ceilalți, în felul acela cinstit, deschis și impetuos caracteristic comedianților.

Bâlciul avea acum o scenă mobilă de mare ținută, cu prezentatori și proiectoare ce măturau cerul după lăsarea întunericului și un pavilion de dans. Urma de-acum trasee ramificate și complexe, stabilite dinainte. O revistă centrală publicase în foileton o relatare amplă și însoțită de fotografii despre trupă, referindu-se cu emfază la „personajele ei ciudate" („spectacol cu monștri" fiind un termen cu desăvârșire nepopular). Avea acum un birou de presă, impresari și contracte reînnoite anual cu marile organizații. Estradele erau dotate cu microfoane și difuzoare pentru public, iar personalul avea rulote care, chiar dacă nu erau noi-nouțe, erau oricum mai noi decât cele dinainte.

Canibalul renunțase la numărul lui de citire a gândurilor și, pe măsură ce trecea timpul, nu mai era văzut decât de propriul său personal; în articolele din reviste, era menționat doar ca partener, sau nu era menționat deloc. Acorda rareori interviuri și nu se lăsa fotografiat, își petrecea orele de lucru cu echipa și umblând pe tot cuprinsul bâlciului, iar timpul

liber printre cărți ori în laboratorul ambulant sau în compania ciudățeniilor lui. Se spunea că fusese văzut în ceasurile întunecate ale dimineții, nemișcat, cu mâinile la spate și cu umerii costelivi încovoiați, în bezna străbătută de răsuflările vietăților din jur, cu privirile pironite asupra lui Gogol, aflat în bazinul lui, sau uitându-se lung la șarpele cu două capete ori la iepurele fără blană. Paznicii de noapte și îngrijitorii știau că nu trebuie să-l tulbure în asemenea momente; se retrăgeau în tăcere, clătinând din cap.

— Mulțumesc, Zena.

Tonul Canibalului era curtenitor și prietenos.

Zena zâmbi obosită și închise ușa rulotei peste bezna de afară. Străbătând încăperea, se îndreptă spre fotoliul din crom și plastic de lângă birou, în care se ghemui, cu rochia ridicată peste glezne.

— Am dormit destul, spuse ea.

Canibalul turnă în pahare un vin alb și scânteietor de Moselle.

— E o oră ciudată, remarcă el oferindu-i unul, dar știu că-ți place.

Zena luă paharul și îl așeză pe colțul biroului. Învățase să aștepte.

— Am mai găsit astăzi câteva, spuse Canibalul.

Deschise o cutie grea din lemn de mahon și scoase dinăuntru o lavită acoperită cu catifea.

— Sunt aproape numai din cele tinere.

— Asta-i bine, observă Zena.

— E bine și nu e, replică irascibil Canibalul. Sunt mai ușor de manevrat, dar nu pot face prea multe. Uneori mă întreb de ce mă omor atâta cu ele.

— Și eu la fel, spuse Zena.

I se păru că ochii lui se mișcă în orbitele-i adânci, ațintind-o preț de o clipă, dar nu putu fi sigură.

— Uită-te la astea, spuse el.

Luă tăvița din mâinile lui și și-o puse în poală. Pe catifea se aflau opt cristale, strălucind stins. Fuseseră proaspăt curățate de stratul de țărână, ca un nămol uscat, care le acoperea totdeauna atunci când erau găsite și care le făcea să semene cu niște bulgări de pământ sau cu niște pietre. Nu erau cu totul translucide, deși nucleul putea fi văzut de către cineva care știa ce umbră mișcătoare anume dinăuntru trebuie căutată cu privirea.

Zena apucă un cristal și îl ținu în lumină. Monetre mârâi, și privirile li se întâlniră.

— Mă întrebam pe care o să-l iei primul, spuse el. Ăsta pe care-l ai e al naibii de vioi.

I-l luă din mână și îl privi fix, îngustându-și ochii. Săgeata de ură pe care o trimise spre el o făcu pe Zena să spună pe un ton plângător:

— Nu, te rog...

— Scuză-mă, dar țipă atâta, spuse el domol, și îl așeză la loc lângă celelalte.

— Măcar de-aș putea să înțeleg cum gândesc, spuse Canibalul. Le pot face să sufere. Le pot dirija. Dar nu le pot vorbi. Într-o bună zi, însă, o să descopăr eu cum s-o fac...

— Desigur, spuse Zena, urmărindu-i expresia feței.

Avea să facă oare o criză de nervi, așa cum îi stătea în fire? Totul părea să o indice.

Își dădu drumul în fotoliu, vârându-și mâinile încleștate între genunchi și se întinse, încât i se auziră umerii trosnind.

— Visează, spuse el, cu vocea lui joasă și vibrantă, coborâtă până la o șoaptă intensă. Asta-i expresia cea mai potrivită pe care am găsit-o până acum pentru a descrie ce fac ele. Visează.

Zena nu răspunse nimic, mărginindu-se să aștepte.

— Dar visele lor prind viață în lumea noastră — în realitatea pe care o cunoaștem noi. Visele lor nu sunt gânduri și năluciri, sau imagini și sunete, ca ale noastre. Sunt făcute din carne și vlagă, din lemn și oase și sânge. Și uneori visele lor sunt neterminate, și astfel se face că am o pisică cu două labe, și o veveriță fără blană, și pe Gogol, care ar trebui să fie un om, dar care n-are brațe, nici glande sudoripare și nici creier. Nu sunt terminați... toți duc lipsă de acid formic și niacină, printre altele. Dar trăiesc.

— Și nu știi — deocamdată — cum fac cristalele ca să le creeze.

O privi fără să-și miște capul, de jos în sus, astfel încât ea îi văzu ochii licărind printre sprâncenele dese.

— Te urăsc, spuse el și rânji. Te urăsc pentru că sunt nevoit să depind de tine — pentru că simt nevoia să vorbesc cu tine. Dar uneori îmi place cum te porți. Îmi place cum spui — *deocamdată*. Într-adevăr, nu știu cum își construiesc cristalele visele — *deocamdată*.

Sări în picioare, împingând fotoliul în perete.

— Cine poate să înțeleagă un vis materializat? strigă el.

Apoi, liniștindu-se, de parcă n-ar fi existat nici urmă de surescitare în el, continuă pe un ton egal:

— Vorbește cu o pasăre și cere-i să înțeleagă că un turn de trei sute de metri este visul împlinit al unui om, sau că schița unui pictor este o parte din el. Explică-i unei omizi structura unei simfonii — și visul de la care a pornit. La naiba cu structurile astea! La naiba cu toate căile și mijloacele blestemate!

Izbi cu pumnul în birou. Zena își luă liniștită paharul de pe marginea lui.

— Cum anume se întâmplă nu contează. De ce se întâmplă — nici atât. Important e că se întâmplă și că pot controla fenomenul.

Se așeză și i se adresă amabil Zenei:

— Mai dorești niște vin?

— Mulțumesc, nu. Mai am în...

— Cristalele sunt vii, trăiesc, spuse Monetre pe un ton de conversație. Și gândesc. Gândesc într-un fel care ne este complet străin. Se găsesc pe Pământ de sute, de mii de ani... nedeosebindu-se cu nimic de bulgării de pământ, de prundișuri, de cristalele de stâncă... gândind și plăsmuindu-și visele în felul lor propriu... fără să năzuiască nimic din ce năzuiesc oamenii, fără să ia nimic din ce le trebuie oamenilor... fără să se amestece în existența noastră, comunicând numai cu semenii lor. Dar au o putere pe care nimeni nici măcar n-a visat-o vreodată. Iar eu o vreau. Vreau puterea asta și, când spun că o vreau, înțeleg că o s-o obțin.

Sorbi din vin și își pironi privirile în pahar.

— Se reproduc, continuă el. Și mor. Și mai fac un lucru pe care nu îl înțeleg. Mor în perechi, și

atunci trebuie să le arunc. Dar într-o bună zi o să le forțez să-mi dea ceea ce vreau. O să creez un lucru perfect — un bărbat sau o femeie... cineva care să facă ceea ce vreau.

— Cum poți... cum de poți fi atât de sigur? întrebă Zena cu grijă.

— Datorită unor frânturi de informații pe care le-am obținut când le-am provocat suferință. Străfulgerări, scânteieri de gânduri. De ani de zile le tot îmboldesc și pentru fiecare o mie de șocuri pe care le administrez, obțin câte un fragment neînsemnat. Nu sunt lucruri pe care să le pot exprima în cuvinte; le *știu* doar. Nu în detaliu, nu foarte clar... dar e ceva deosebit în legătură cu visele care ajung să fie *împlinite*. Acestea nu înfăptuiesc ființe ca Gogol sau ca Solum — incomplete sau prost făcute. E ceva mai degrabă ca arborele pe care l-am descoperit atunci. Iar lucrul acela împlinit va fi probabil uman, sau pe aproape... și dacă așa va fi, o să-l pot stăpâni.

— Am scris o dată un articol despre cristale, vorbi el mai departe, după un timp.

Se apucă să descuie sertarul cel mai de jos al biroului.

— L-am vândut unei reviste — una dintre revistele alea literare trimestriale. Articolul era pur speculativ, orice s-ar pune. Am descris cristalele astea din toate punctele de vedere și în toate felurile, dând toate datele posibile, cu excepția felului în care arătau. Am demonstrat posibilitatea existenței unor alte forme de viață străine pe Pământ și modul în care ar putea trăi și crește pretutindeni în jurul

nostru fără ca noi s-o știm — *cu condiția ca ele să nu ne concureze vreodată.*

Furnicile ne concurează, și buruienile la fel, și amoebele. Cristalele nu — ele doar trăiesc în maniera lor specifică. S-ar putea să aibă o conștiință socială, ca oamenii — dar în caz că o au, nu se folosesc de ea pentru a supraviețui. Și singura dovadă pe care o au oamenii despre existența cristalelor este reprezentată de visele lor — tentativele acelea neterminate și lipsite de noimă de-a copia obiectele însuflețite din jur. Și cum îți închipui că a sunat respingerea savantă a articolului meu?

Zena așteptă.

— În primul rând, începu Monetre cu o blândețe înspăimântătoare, un tip s-a apucat să spună că în centura asteroizilor dintre Marte și Jupiter există un corp de mărimea unei mingi de baschet, făcut din cremă de ciocolată! Asta, zicea el, este o afirmație care trebuie considerată întru totul adevărată deoarece nu poate fi respinsă printr-o demonstrație științifică. Dracu' să-l ia! răcni el pe neașteptate, pentru ca apoi să continue pe același ton domol dinainte: Un altul s-a apucat să elucideze fiecare caz de ființe malformate printr-o trăncăneală eclectică despre insecticide, raze X și mutații. Atitudinile acestea oarbe, încăpățânate și condamnabile au făcut să existe la vremea lor un noian de demonstrații care au dovedit că avioanele nu vor putea să zboare (deoarece, dacă un vapor ar fi avut nevoie la rândul lui de o forță de propulsie care să-l facă să plutească, la fel cum are nevoie ca să navigheze, n-am mai fi avut vapoare), sau că trenurile nu vor putea

merge niciodată (din cauză că greutatea vagoanelor puse pe șine va depăși forța de frecare a roților locomotivei, astfel încât trenul nu va putea porni). Tomuri întregi de argumente și dovezi logice strânse de o mulțime de observatori și martori au arătat că pământul e neted. Mutațiile? Sigur că există mutații naturale. Dar de ce trebuie oare ca un răspuns să fie singurul răspuns? Că există mutații provocate de radiații puternice — asta se poate demonstra. Că există și mutații pur biochimice — e, la fel, foarte probabil. Cât despre visele cristalelor...

Scoase din fundul sertarului un cristal cu o etichetă pe el. Luă apoi bricheta de argint de pe birou, o aprinse cu un zvâcnet al degetului mare și trecu flacăra galbenă peste cristal.

De undeva, din întunericul de afară, se auzi un țipăt slab de suferință.

— Te rog, încetează, spuse Zena.

El îi aruncă o privire tăioasă, cercetându-i fața trasă.

— Ăsta-i Moppet, spuse el. Doar nu ți-ai dăruit afecțiunea unei pisici cu două labe, Zena?

— N-ai de ce s-o faci să sufere.

— Zău?

Atinse din nou cristalul cu flacăra brichetei și din noi țipătul se făcu auzit dinspre cortul care adăpostea cuștile animalelor.

— Aveam nevoie de asta ca să-mi dezvolt subiectul.

Stinse bricheta, și Zena se relaxă vizibil. Monetre lăsă cristalul și bricheta pe birou și continuă calm:

— Poftim dovada. L-aș putea aduce pe dobitocul acela cu ciocolata cerească aici, în rulota asta, și să-i arăt și lui același lucru, iar el sunt sigur că mi-ar spune că pe pisică tocmai a apucat-o durerea de burtă. I-aș putea arăta fotografii luate la microscopul electronic, pe care se vede o moleculă-gigant în interiorul globulelor roșii ale pisicii și care transmutează pur și simplu elementele — iar el o să mă acuze că am falsificat clișeele. Omenirea a fost blestemată de-a lungul întregii sale existențe să se încăpățâneze să creadă că tot ce se cunoaște deja trebuie să fie obligatoriu adevărat, iar tot ce diferă și contrazice ceea ce se cunoaște la un moment dat trebuie să fie neapărat greșit. Așa încât la blestemul istoriei mi-l adaug pe-al meu, și încă din toată inima! Zena...

— Da, Canibal.

Schimbarea bruscă de ton o făcu să tresară; nu izbutise niciodată să se obișnuiască cu ea.

— În ce privește ființele complexe — mamiferele, păsările, plantele — cristalele nu fac decât să le copieze, și asta numai dacă vor, ori dacă le chinuiesc eu de moarte. Dar unele lucruri sunt mai ușor de obținut.

Se ridică și trase draperiile care mascau rafturile din spatele și de deasupra lui, apoi coborî o etajeră pe care se afla un șir de sticle de ceas. Punându-le sub lumină, le atinse drăgăstos.

— Sunt culturi, spuse el cu o voce tandră. Niște culturi simple și inofensive, deocamdată. Aici bacili ca niște bastonașe într-astea, și bacterii în formă de spirală dincoace. *Cocii* se multiplică mai greu, dar

totuși se multiplică. O să răspândesc microbul răpciugăi, Zena, dacă vreau, sau pe-al ciumei. O să le duc cu mine și o să răspândesc epidemii de proporțiile unei calamități în toată regula de-a lungul și de-a latul țării ăsteia și o să nimicesc orașe întregi. Tot ce-mi trebuie ca să fiu sigur de rezultat este acest intermediar — acest vis materializat al cristalelor, care să-mi poată explica cum gândesc ele. O să-l găsesc, Zena, sau o să creez eu unul. Și, când o să-l am, o să fac ce vreau eu cu omenirea, în felul meu și la ceasul hărăzit de mine...

Ea se uită în sus, spre chipul întunecat, și nu spuse nimic.

— De ce vii aici și mă asculți, Zena?

— Pentru că mă chemi. Pentru că mă faci să sufăr dacă nu vin, răspunse ea sinceră.

Apoi întrebă:

— De ce îmi spui lucrurile astea?

Pe neașteptate, el râse.

— Nu m-ai întrebat niciodată până acum, în toți anii ăștia. Zena, gândurile sunt lipsite de formă, codificate... nu simt decât niște impulsuri fără substanță și țel, amorfe — până când nu le comunici altcuiva. Atunci ele precipită și devin niște idei pe care le poți pune pe masă și examina. Nu poți să știi ce gândești până când nu-i spui cuiva. De asta vorbesc eu cu tine. La asta îmi *servești* tu. Nu ți-ai băut vinul.

— Scuză-mă.

Zena bău, docilă, privindu-l cu niște ochi goliți de expresie peste marginea paharului prea mare pentru ea.

Apoi, Canibalul o lăsă să plece.

Anotimpurile treceau rând pe rând, aducând cu ele mereu, alte schimbări. Zena nu mai citea decât rareori cu voce tare; asculta muzică sau cânta la chitară, sau se ocupa liniștită de costume și scenarii regizorale, în timp ce Horty stătea tolănit în cușeta lui, cu o mână sprijinindu-și bărbia, iar cu cealaltă răsfoind paginile vreunei cărți. Ochii nu i se mișcau decât poate de vreo patru ori cu totul pentru a parcurge fiecare pagină, iar întoarcerea lor regulată făcea să se audă un freamăt ritmic. Cărțile erau alese de Zena, iar acum majoritatea ajunseseră să o depășească complet. Horty golea cărțile de cunoștințe, absorbindu-le, stocându-le și clasificându-le în minte. Zena se uita uneori la el, cu o mirare adâncă, nevenindu-i să creadă că îl are în fața ochilor pe Horty... pe Kiddo, fetița care, peste câteva minute doar, avea să se afle pe estradă, cântând *Yodelin Jive* împreună cu ea. Era Kiddo, care chicotea la giumbușlucurile lui Cajun Jack în cortul care adăpostea bucătăria și care o ajuta pe Lorelei să-și îmbrace costumele sumare de călărie. Și totuși, chiar în timp ce chicotea sau flecărea despre costume și paiete, Kiddo era Horty, cel care era în stare să ia o carte cu o învelitoare seducătoare de roman sentimental, și să se cufunde în conținutul ezoteric al textelor de microbiologice, genetică, morfologie, endocrinologie, dietetică sau cancerologie, ascunse sub coperțile false. Nu vorbea niciodată despre lecturile lui și, în aparență, nici nu le acorda vreo importanță. Înmagazina doar, pur și simplu — totul —, fiecare pagină, diagramă și cuvânt din fiecare carte pe care i-o aducea ea. O ajuta să le îmbrace în

învelitori țipătoare și, deopotrivă, să scape de ele pe ascuns după ce le citise — dat fiind că nu mai avea nevoie să le consulte vreodată — fără să o întrebe — el, care nu gândise niciodată cu propria-i minte — despre motivele care îl făceau să procedeze astfel.

Problemele omenești nu sunt niciodată simple... iar mobilurile omenești nu sunt niciodată limpezi. Zena dădea dovadă de un devotament total, cu toate că scopurile ei i se păreau cât se poate de neclare, astfel încât îl simțea ca pe o povară...

...Ploaia lovea cu o încăpățânare răutăcioasă pereții rulotei în ceasurile întunecate ale dimineții, iar în aer domnea un frig de toamnă, deși se aflau în plin august. Ploaia șuiera și împroșca, trimițând-o cu gândul la harababura învolburată pe care o simțea atât de des în mintea Canibalului. Bâlciul o împresura de pretutindeni, la fel cum îi împresura și memoria, umplându-i amintirile pe un număr mult mai mare de ani decât i-ar fi plăcut să recunoască. Bâlciul era o lume, o lume bună și plăcută, dar care pretindea un preț amarnic pentru adăpostul pe care i-l oferea, implicând un potop de priviri holbate și de degete întinse care păreau să spună: *Ești altfel decât noi. Ești altfel decât noi.*

Un monstru!

Se răsucea întruna, fără să-și poată găsi odihna. Filme și cântece de dragoste, romane și piese de teatru... în care era mereu o femeie — i se spunea, așa cum i se spusese și ei, că e drăguță — care, spre deosebire de ea, era capabilă să străbată o încăpere din cinci pași în loc de cincisprezece și să cuprindă clanța ușii cu *o singură mânuță*, care urca în tren în

loc să se cațere ca un mic animal și folosea furculița la restaurant fără a fi nevoită să-și strâmbe gura.

Și erau iubite, femeile acelea. Erau iubite și puteau alege. Problemele pe care le ridica alegerea se dovedeau uneori delicate, iar alteori ușoare — diferențele dintre bărbați erau atât de neînsemnate încât nu puteau conta cu adevărat. Ele însă, nu erau nevoite, atunci când se uitau la un bărbat, să se întrebe, înainte de toate: *Ce impresie îi voi face oare eu, care sunt un monstru?*

Era mică — și nu numai fizic. Era mică și proastă.

Singura ființă pe care ajunsese să o iubească cu adevărat se afla, din cauza ei, în pericol de moarte. Făcuse tot ce îi stătuse în puteri, dar nu avea cum să-și dea seama dacă procedase bine.

Începu să plângă în tăcere.

Horty nu avea cum să o audă, dar, cu toate acestea, se ivi lângă pat și se strecură alături de ea. Zenei i se tăie răsuflarea și, câteva clipe, își simți gâtlejul atât de încleștat, încât nu mai putu să respire. Apoi, apucându-l de umeri și întorcându-l cu spatele la ea, își apăsă sânii de spinarea lui caldă, și îl cuprinse cu brațele peste piept, ținându-l strâns lipit de ea până ce îi auzi respirația șuierând pe nări. Rămaseră astfel întinși, încolăciți și cuibăriți unul într-altul ca două linguriță.

— Rămâi așa, Horty, și nu spune nimic.

Stătură tăcuți vreme îndelungată.

Totuși, ea ar fi vrut să vorbească, să-i spună despre singurătatea ei și despre nevoia ei de afecțiune. De patru ori deschise gura să vorbească, fără să poată scoate un cuvânt. În schimb, lacrimile îi alunecau

fără încetare, udându-i lui Horty umărul. El stătea întins, liniștit și cald — un copil doar, dar atât de apropiat de ea.

Își șterse umărul cu cearșaful și îl înconjură din nou cu brațele. Și, încetul cu încetul, violența sentimentelor ei scăzu, iar strânsoarea brațelor ei încolăcite slăbi.

Într-un târziu, spuse două lucruri care păreau să exprime apăsarea pe care o simțea. Din toată ființa ei, cu sânii umflați și cu șalele dureroase, spuse:

— Te iubesc, Horty. Te iubesc.

Iar mai târziu, din străfundurile nevoii ei de afecțiune, spuse:

— Aș vrea să fiu mare, Horty. Vreau să fiu mare...

Apoi, se simți liberă să-i dea drumul, să se întoarcă, să adoarmă. Când se trezi în semiîntunericul din zorii ploioși, era singură.

El nu spusese nimic, și nu făcuse nici un gest. Îi dăduse însă mai mult decât orice altă ființă omenească, de când se știa ea.

— Zee...

— Mmm?

— Am stat de vorbă cu Canibalul astăzi, în timp ce montau cortul nostru.

— Și ce-a spus?

— N-am vorbit decât puțin. A zis că gloatei îi place numărul nostru. Asta-i ca și cum ar fi spus că îi place și lui.

— Nu-i place, replică Zena cu convingere. Și altceva?

— Păi... nu, Zee, nimic altceva.

— Horty dragă, zău că habar n-ai să minți.

El râse.

— Ei, totul o să fie cât se poate de bine, Zee.

Se lăsă o tăcere scurtă.

— Cred că ai face mai bine să-mi spui, Horty.

— Nu crezi că mă pot descurca singur?

Ea se întoarse și îl privi în față.

— Nu.

Apoi așteptă. Deși era întuneric beznă, știa că Horty își mușcă buza de jos și clatină din cap.

— Mi-a cerut să-i arăt mâna.

Zena se ridică fulgerător în poșeta ei.

— Nu se poate!

— I-am spus că nu mă mai deranjează deloc. Doamne — cât a trecut deja de când mi-a îngrijit-o? Nouă ani? Zece?

— I-ai arătat-o?

— Ține-ți firea, Zee! Nu, nu i-am arătat-o. I-am spus că am de aranjat niște costume și am șters-o. Dar el m-a strigat din urmă și mi-a spus să vin la laboratorul lui mâine, înainte de ora 10. Tocmai mă gândeam cum să-l păcălesc.

— M-am temut mereu că așa o să se întâmple, spuse ea, cu vocea tremurândă. Își încolăci genunchii cu brațele, punându-și bărbia pe ei.

— Nu-ți face probleme, Zee, spuse Horty adormit. O să mă gândesc eu la ceva. Poate că o să uite.

— N-o să uite. Are o minte ca un computer. Dacă o să vadă că nu vii când ți-a spus, o să intre la idei și atunci, păzea!

— Bun, și dacă i-o arăt?

— Ți-am spus și ți-am tot repetat, Horty, că nu trebuie să i-o arăți *niciodată*!

— Bine, bine. De ce?

— N-ai încredere în mine?

— Doar știi bine că am.

Ea nu răspunse nimic, dar rămase pe gânduri, nemișcată. Horty ațipi din nou.

După vreo două ore, fu trezit de Zena, care îl scutura de umăr. Fata stătea ghemuită lângă patul lui.

— Scoală-te, Horty! Scoală-te!

— Hă? Ce-i?

— Ascultă bine ce-ți spun, Horty. Îți amintești tot ce mi-ai spus — *pentru Dumnezeu, trezește-te!* — despre Kay?

— Oh, sigur că da.

— Ce ziceai tu că ai de gând să faci odată și odată, într-o bună zi?

— Vrei să spui, când ți-am zis că am de gând să mă întorc ca să o văd din nou pe Kay și să mă socotesc cu bătrânul Armand?

— Exact. Ei bine, chiar asta o să faci acum.

— Da, bine. Sigur.

Căscă și închise ochii la loc. Ea îl scutură din nou.

— Acum, Horty, serios. În noaptea asta. Chiar acum.

— În noaptea asta? Acum?

— Scoală-te, Horty. Îmbracă-te repede. Vorbesc cât se poate de serios.

Se ridică uimit.

— Dar, Zee...e noapte!

— Îmbracă-te! rosti ea printre dinți. Și ia-o din loc, Kiddo. Nu poți rămâne copil toată viața.

Horty se sculă, se așeză pe marginea patului și alungă ultimele rămășițe de somn.

— Zee! strigă el. Ai zis că trebuie să plec ? Vrei să zici să plec de aici și să părăsesc bâlciul și pe Havana și... și pe tine?

— Exact, îmbracă-te repede, Horty.

— Dar... unde să mă duc?

Se ridică și își luă hainele.

— Și ce-o să fac? Nu mai cunosc pe nimeni altcineva!

— Știi unde ne aflăm? Suntem la numai o sută de kilometri de orașul din care ai venit, și niciodată nu vom fi mai aproape de el. Oricum, ai stat prea mult aici, adăugă ea, cu glasul dintr-odată schimbat și îmblânzit. Ar fi trebuit să pleci de-acum... vreun an sau doi, poate.

Îi întinse o bluză curată.

— Dar de ce trebuie s-o fac? întrebă el jalnic.

— Spune că e un presentiment, deși nu este. Nu se poate să te duci la întâlnirea pe care ți-a fixat-o Canibalul mâine și trebuie deci să ieși de aici și să te ții la distanță de locul ăsta.

— Nu pot să plec! spuse el, protestând copilărește, deși știa că o s-o asculte întru totul. Ce o să-i spui Canibalului?

— Că ai primit o telegramă de la vărul tău, sau așa ceva. Lasă asta în seama mea și nu-ți face griji.

— Și niciodată... n-o să mă mai întorc niciodată?

— Dacă o să-l mai vezi vreodată pe Canibal, te întorci și o iei la fugă, sau te ascunzi unde știi, numai să nu-l lași să se apropie de tine câte zile vei mai avea.

— Dar tu, Zee? N-o să te mai văd niciodată!

Trase fermoarul unei rochii gri plisate, după care stătu liniștit pentru ca Zena să-l poată machia atentă cu creionul dermatograf.

— Ba da, o să mă mai vezi, spuse ea cu blândețe. Cândva, într-o bună zi, în vreun fel sau altul. Să-mi scrii ca să-mi spui unde ești.

— Să-ți scriu? Și dacă găsește Canibalul scrisoarea mea? N-o să se întâmple nimic?

— Ba da.

Ea se așează, aruncându-i o privire absentă, de femeie obișnuită să cântărească atent lucrurile.

— Scrie-i lui Havana. O carte poștală, obișnuită, fără semnătură. Bate la mașină o reclamă oarecare despre pălării sau coafuri sau ceva de felul ăsta. Pune-ți adresa pe ea, dar schimbă ordinea fiecărei perechi de numere. O să ții minte?

— O să țin, răspunse Horty neatent.

— Știu că o să ții. Nu uiți niciodată nimic. Știi ce va trebui să înveți acum, Horty?

— Ce?

— Va trebui să înveți să *folosești* ceea ce știi. Ești doar un copil acum. Dacă ar fi fost vorba de oricare altul, aș fi zis că ești un caz de înapoiere mintală. Dar toate cărțile pe care le-am citit și studiat... îți amintești anatomia, Horty? Și fiziologia?

— Sigur, și istoria și muzica și toate celelalte. Zee, ce-o să se întâmple cu mine dacă plec de-aici? N-am pe nimeni care să-mi spună ce trebuie să fac!

— Va trebui să-ți spui singur de-acum înainte.

— Nu știu deloc ce să fac *mai întâi*, se văită el.

— Scumpul meu, scumpul meu...

Se apropie de el și îl sărută pe frunte și pe vârful nasului.

— Mai întâi, ieși pe autostradă, înțelegi? Să ai grijă să nu te vadă nimeni. Mergi de-a lungul drumului vreo cinci sute de metri și fă semn autobuzului. Să nu te urci decât în autobuz! Când ajungi în oraș, aștepți în autogară până se face ora 9 dimineața și apoi îți cauți o cameră într-o pensiune liniștită, care să fie pe o stradă mai mică. Să nu cheltuiești prea

mulți bani. Găsește-ți o slujbă cât de repede poți. Ar fi mai bine să fii din nou băiat, — în felul ăsta, Canibalul va fi indus în eroare.

— Acum o să cresc? întrebă el, dând glas fricii profesionale a tuturor piticilor.

— S-ar putea. Depinde. Nu o căuta pe Kay și nici pe animalul ăla de Armand până când n-o să fii gata s-o faci.

— Și cum o să știu când sunt gata?

— O să știi. Ți-ai luat carnetul de cecuri? Continuă să folosești banca poștală, ca și până acum. Ai destui bani? Bine. O să fie în regulă, Horty. Intră mai puțin în vorbă cu cei din jur.

— Dar... lumea dinafară mi-e complet străină, bolborosi el.

— Știu. Dar, cu toate acestea, o să-ți găsești locul în ea, așa cum ți l-ai găsit și aici. O să vezi.

Mișcându-se grațios și ușor pe tocurile înalte, Horty se îndreptă spre ușă.

— Atunci, la revedere, Zee. Aș...aș vrea să... N-ai putea să vii și tu cu mine?

Ea își scutură capul întunecat și lucios.

— N-aș putea îndrăzni, Kiddo. Sunt singura ființă omenească cu care vorbește Canibalul — vreau să spun, cu care vorbește realmente. Și trebuie... trebuie să fiu atentă la ceea ce face.

— Aha.

Horty nu punea niciodată întrebări indiscrete; oferindu-i un zâmbet înfricoșat, se întoarse spre ușă și o deschise — era un copil neajutorat și ascultător, produs desăvârșit al mediului în care crescuse.

— La revedere, iubitule, șopti ea, zâmbind.

După ce plecă, ea se prăbuși în patul lui și izbucni în lacrimi; plânse întreaga noapte, fără să se oprească. Abia în zorii zilei își aminti de cele două nestemate care erau ochii lui Junky.

Trecuseră doisprezece ani de când Kay Hallowell îi văzuse, de la fereastra din spatele casei, pe Horty Bluett urcându-se, într-o noapte cețoasă, într-un camion vopsit în culori strălucitoare. Anii aceștia nu fuseseră deloc buni pentru familia Hallowell. Se mutaseră într-o casă mai mică, apoi într-un apartament, unde mama ei a murit. Tatăl ei s-a mai încăpățânat să trăiască o vreme, după care și-a urmat soția, astfel încât Kay, în vârstă de nouăsprezece ani și aflată în penultimul an de colegiu, a fost silită să renunțe la studii și să se angajeze, ca să-și ajute fratele, care urma o școală medicală preparatorie.

Era o blondă rece, meticuloasă și serioasă, cu niște ochi ca asfințitul. Avea o povară grea de dus pe umeri și o suporta fără să crâcnească. În sinea ei însă, era speriată și impresionabilă, mereu pradă temerii de a nu fi dominată și influențată și, pentru ca toate acestea să nu se observe, afișa un echilibru clădit cu grijă. Trebuia să-și păstreze cu orice preț slujba, până când Bobby avea să-și încheie studiile și să devină medic. Trebuia să-și păstreze deopotrivă respectul de sine și demnitatea, ceea ce presupunea să aibă o locuință îngrijită și să se îmbrace decent. Poate că, într-o bună zi, avea să se poată relaxa și

distra; acum însă nici vorbă nu putea fi de așa ceva. Nu acum și nici mâine sau săptămâna viitoare. Cândva, doar. Într-o bună zi. Acum, când ieșea să danseze sau mergea la un spectacol, nu se putea bucura decât în parte, având grijă ca orele târzii, sau vreun nou subiect de interes, sau chiar distracția în sine să nu îi pericliteze slujba. Și era cât se poate de păcat, dat fiind că era veselă din fire și îi plăcea să se distreze.

— Bună dimineața, domnule judecător.

Ah, cum îl mai ura pe omul acesta, cu nările fremătătoare și cu mâinile lui albe și moi. Șeful ei, avocatul T. Spinney Hartford, de la Benson, Hartford și Hartford, era un om destul de drăguț, dar meseria îl obliga să se afle în relații strânse cu tot soiul de indivizi ciudați.

— Domnul Hartford vă primește peste câteva clipe. Luați loc, vă rog, domnule judecător.

Nu acolo, Ochi Lăcrimoși! Vai, Doamne, se așezase lângă biroul ei. Așa făcea de fiecare dată.

Îi azvârli un zâmbet neutru și se duse la vitrinele cu dosare, în celălalt capăt al încăperii, înainte ca el să-și fi putut începe flecăreala aceea jalnică și aproape incoerentă ce-i era specifică. Kay nu suporta să piardă timpul, iar acum nu avea nimic de căutat în dosare. Nu putea însă nici să stea acolo, fără să-l bage în seamă și știa că judecătorul n-o să se apuce să strige din celălalt capăt al camerei ca să discute cu ea; prefera tehnica descrisă de Thorne Smith drept „un glas la fel de jos ca și intențiile sale".

Îi simți privirea umedă în spate și pe șolduri, rostogolindu-se în sus și în jos de-a lungul dungii

de la ciorapi, încât i se făcu pielea ca de găină și o apucă mâncărimea. Nu mergea nici așa. Poate că distanța redusă era mai avantajoasă; în felul acesta, poate că ar reuși să pareze ceea ce nu putea înfrunta direct. Se întoarse la biroul ei, îi adresă același zâmbet neutru și își scoase mașina de scris, fixând-o pe suporturile tăbliei depliabile a biroului. Introduse în ea o hârtie cu antet și începu să bată preocupată.

— Domnișoară Hallowell.

Ea bătu în continuare.

— Domnișoară Hallowell.

Judecătorul se întinse și o apucă de încheietura mâinii.

— Te rog, fă o mică pauză. Avem atât de puțin timp la dispoziție.

Ea își lăsă mâna liberă să-i cadă în poală, abandonând-o pe cealaltă, fără să se opună, strânsorii lipsite de vlagă a judecătorului, până ce acesta îi dădu drumul. Își împreună mâinile și îl privi. Dumnezeule, vocea aceea! Era sigură că, dacă și-ar fi ridicat privirile, ar fi zărit un fir de salivă scurgându-i-se pe bărbie.

— Da, domnule judecător?

— Îți place aici?

— Da. Domnul Hartford este foarte drăguț.

— Într-adevăr, e un om cât se poate de plăcut. Cât se poate de plăcut.

Așteptă până ce Kay ajunse să se simtă atât de prost stând acolo și uitându-se întruna la mâinile ei, încât fu nevoită să-și ridice în cele din urmă fața spre el. Atunci spuse:

— Înseamnă că ai de gând să rămâi aici destul de mult.

— Nu văd de ce... da, așa e, mi-ar plăcea.

— Da, dar știi... omul propune și Dumnezeu dispune... murmură el.

Ce mai era și asta? O amenințare la adresa slujbei ei? Dar ce avea de-a face bălosul ăsta îmbuibat cu slujba ei? „*Domnul Hartford este un om cât se poate de plăcut.*" Vai. Vai, Doamne. Domnul Hartford era avocat și pleda deseori în fața Curții prezidate de Bluett. Verdictele erau deseori pe muchie de cuțit și implicau consecințe importante. „*Cât se poate de plăcut.*" Desigur că domnul Hartford era un om plăcut. Doar era nevoit să-și câștige existența.

Kay aștepta următoarea mutare, care sosi fără întârziere.

— Din câte știu, n-ai avea nevoie să lucrezi aici decât vreo doi ani, nu-i așa?

— Ce? Cum? Oh! De unde știți?

— Draga mea fată, spuse el cu o falsă modestie. E normal să cunosc conținutul dosarelor mele. Tatăl tău era un om cât se poate de chibzuit și foarte prevăzător. Când vei împlini douăzeci și unu de ani, vei intra în posesia unei sume frumușele.

Asta nu te privește deloc, linx bătrân ce ești.

— Da, dar asta n-o să schimbe cu nimic lucrurile, domnule judecător. Banii aceștia îi vor fi alocați în întregime fratelui meu, Bobby, ca să-l ajute să termine ultimii doi ani și, de asemenea, anul de specializare, dacă o să vrea să-l facă. Iar până atunci nu ne putem permite să închidem ochii nici măcar o clipă. După aceea, o să putem dormi liniștiți. Oricum,

până atunci ne menținem doar pe linia de plutire, dar voi continua să lucrez.

— Admirabil. Absolut admirabil.

Nările îi fremătară, iar fata își mușcă buzele și își plecă din nou privirile spre mâinile ei.

— Foarte frumos, adăugă el apreciativ.

Așteptă mișcarea a treia, care avu loc de îndată. Judecătorul oftă și întrebă:

— Știai că averea tatălui tău servea de garanție unei afaceri la care fusese asociat?

— Am... am auzit ceva. Vechile contracte au fost însă distruse când firma asociată a fuzionat cu firma de camioane a tatălui meu.

— O parte din acte n-au fost distruse. Se află în continuare la mine. Tatăl tău era un om încrezător.

— Factura respectivă a fost achitată, ba chiar de două ori, domnule judecător!

Ochii lui Kay puteau uneori să ia culoarea de ardezie a norilor de furtună. Așa se întâmplă și de data aceasta.

Judecătorul se lăsă pe spate și își împreună vârfurile degetelor.

— E un lucru care ar putea ajunge în fața tribunalului și de care m-aș putea ocupa eu, de exemplu.

Așadar, ar putea să o facă să-și piardă slujba. La o adică, ar putea să o facă să piardă chiar și banii și, odată cu ei, s-ar duce și cariera lui Bobby. Iar alternativa... ei bine, acum putea s-o ghicească.

Și se convinse de îndată că nu se înșelase deloc.

— De când a murit draga mea soție...

Kay își aminti pe loc de „draga lui soție": o ființă crudă și proastă, înzestrată cu destulă șiretenie și

simț practic pentru a-l împinge de la spate și a-i cânta în strună pe vremea când nu era încă judecător — și nimic mai mult.

— Sunt un om foarte singur, domnișoară Hallowell. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca dumneata. Ești frumoasă și s-ar putea să fii și deșteaptă. Poți să ajungi departe. Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, spuse el, cu un zâmbet prostesc.

Mai bine moartă.

— Da? întrebă ea fără rost, plină de dezgust și frică.

El își întări spusele.

— O fată încântătoare ca tine, cu o slujbă atât de bună și cu banii aceia care te așteaptă puși deoparte — asta dacă nu se întâmplă nimic între timp.

Se întinse spre ea.

— O să-ți spun Kay de-acum înainte. Sunt sigur că noi doi o să ne înțelegem bine.

— Nu se poate!

Exclamația îi țâșnise de pe buze, nu fiindcă n-ar fi înțeles aluzia, ci tocmai fiindcă o înțelesese prea bine.

El o interpretă însă în felul său.

— Atunci voi fi bucuros să-ți dau și alte lămuriri, chicoti el. Să zicem diseară. Sau la noapte, mai degrabă. Suficient de târziu, chicoti din nou. Un om cu poziția mea nu-și poate compromite reputația.

Kay nu spuse nimic.

— E un local micuț, zâmbi cu înțeles judecătorul, *Clubul Nemo, pe Oak Street, îl știi?*

— Cred că... l-am văzut, rosti ea cu greutate.

— Rămâne atunci la ora unu, încheie el bine-dispus.

Se ridică în picioare și se aplecă spre ea. Mirosea a after-shave stătut.

— Nu-mi place să-mi pierd noaptea degeaba. Nu mă îndoiesc că vei fi acolo.

Gândurile i se învârtejiră. Era înfuriată și înspăimântată — două stări de care se ferea de ani de zile, ocolindu-le neîncetat. Și simțea nevoia să facă mai multe lucruri deodată: să țipe și să vomite micul dejun, chiar acolo și în clipa aceea, să-i arunce câteva vorbe de la obraz și să dea buzna ca o vijelie în biroul domnului Hartford ca să-l întrebe dacă asemenea lucruri intrau și ele în îndatoririle ei de stenodactilografă.

Dar la mijloc era Bobby, aflat atât de aproape de o carieră, iar Kay știa ce înseamnă să abandonezi pe ultima sută de metri. Și mai era și bietul, nervosul, neliniștitul domn Hartford, care nu voia răul nimănui, dar care n-ar fi știut niciodată cum să se comporte într-o asemenea situație. Și, în sfârșit, dar nu în ultimul rând, mai era un element pe care aparent judecătorul nici măcar nu-l bănuia: abilitatea ei nu o dată verificată de-a cădea mereu în picioare.

Astfel încât, în loc de-a pune în practică fie și numai unul dintre lucrurile pe care voia să le facă, zâmbi timid și spuse:

— O să vedem...

— O să ne vedem, o corectă el. O să ne vedem deseori.

Simți din nou privirea aceea jilavă lipindu-i-se de gât când se îndepărtă de ea, apoi o simți alunecându-i peste piept.

Se aprinse un beculeț pe pupitrul ei.

— Domnul Hartford vă așteaptă, domnule judecător Bluett, îl anunță ea.

El o ciupi de obraz.

— Poți să-mi spui Armand, șopti. Asta când suntem singuri, se-nțelege.

El se afla deja acolo când Kay sosi, la rândul ei, la bar. Era în întârziere, cu câteva minute numai, dar care o costaseră enorm de mult, pentru că se adăugaseră orelor de ură clocotitoare, de silă și de frică pe care le străbătuse fără răgaz din clipa în care judecătorul plecase zâmbitor din biroul lui Hartford, în dimineața aceea.

Se opri câteva clipe în pragul barului de noapte. Era un local liniștit, cu lumini blânde și culori estompate, în care răsuna o muzică domoală, cântată de o orchestră compusă din trei instrumentiști. Erau puțini clienți, printre care nu zări nici un cunoscut. Prinse cu ochiul o licărire de păr argintiu la o masă cufundată în penumbră, într-un separeu de lângă estrada unde cânta orchestra, și se îndreptă într-acolo mai mult fiindcă știuse că avea să aleagă un asemenea loc decât fiindcă l-ar fi recunoscut.

El se ridică picioare și îi trase un scaun.

— Știam că o să vii.

Cum aș fi putut să nu vin, otreapă ce ești?

— Sigur că am venit, răspunse ea. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

— Sunt bucuros că-ți pare rău. Altfel, te-aș fi făcut eu să-ți pară.

Și, zicând acestea, râse, vrând să sublinieze plăcerea pe care o simțea la gândul respectiv, își plimbă mâna peste antebrațul ei, făcând-o să-și simtă din nou pielea ca de găină.

— Kay. Micuță și drăguță Kay, murmură el. Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Adevărul este că am exercitat o anumită presiune asupra ta în dimineața asta.

Nu mai spune!

— Da? întrebă ea.

— Trebuie că ți-ai dat și tu seama. Ei bine, vreau să știi, chiar acum și aici, că nu am vorbit serios spunându-ți tot ce ți-am spus — cu excepția faptului că sunt atât de singur. Lumea nu-și dă seama că sunt nu numai judecător, ci și bărbat.

Înseamnă că și eu fac parte din lume, conchise Kay și îi zâmbi. Era un proces destul de complicat, dat fiind că, în timp ce-și ținuse discursul persuasiv și plin de milă la adresa propriei persoane, vocea i se transformase într-un fel de scheunat, iar pe față i se așternuse o expresie abătută și istovită de cocker spaniol. Își închise ochii pe jumătate, încercând să scape de impresia respectivă, dar în loc de asta i se năzări un cap mohorât de câine înălțându-se deasupra gulerului răsfrânt, încât își aminti de o vorba auzită cândva: „Câinele ăsta arată așa fiindcă l-a înnebunit maică-să, tot lătrând la el când era mic." De aici îi venise și zâmbetul. El, însă îl înțelese greșit, odată cu privirea care îl însoțise, drept care întinse mâna și o mângâie din nou pe braț. Kay încetă să zâmbească, deși continua să-și arate dinții.

— Ce vreau eu să spun, îngână el, e că aș dori să mă placi așa cum sunt, nu pentru ce sunt. Îmi

pare rău că a trebuit să mă folosesc de un mijloc de presiune. N-am făcut-o decât pentru că mă temeam să nu mă refuzi. Dar, după cum probabil că știi, totul e permis...

— ... în dragoste și în război, completă ea supusă.

Și asta înseamnă război. Iubește-mă așa cum sunt, că de nu...

— N-o să-ți cer mult, spuse el din vârful buzelor umede. Doar că un bărbat simte nevoia să fie apreciat.

Ea își închise ochii, astfel încât Bluett nu putu să-i vadă privirea exasperată. Nu voia să-i ceară prea mult, desigur. Doar să se furișeze și să se ascundă, ca să nu-i pună în pericol poziția din oraș, și să-i suporte fața, glasul și mâinile acelea... Porcul și șantajistul ăsta, cu degetele lui descărnate și tremurătoare de lup bătrân! Bobby, Bobby, se gândi ea chinuită, te rog să ajungi un doctor bun...

În realitate, era vorba de mai mult — mult mai mult. Sosiră și băuturile. El îi alesese ceea ce considera că este potrivit pentru o fată: *sherry flip*[1]. Era prea dulce și spuma i se lipea grețos de rujul de pe buze. Sorbi câte puțin și lăsă șuvoiul de vorbe dulcege al judecătorului să o inunde, mulțumindu-se să dea din cap și să zâmbească, făcând abstracție, ori de câte ori putea, de glasul lui pentru a încerca să asculte melodia executată de orchestră. Era de calitate și bine cântată — Hammond Solovox, contrabas și chitară. Pentru o vreme, muzica fusese singurul lucru din toată această lume nebună care o ajutase să reziste.

[1] Băutură fierbinte din bere îndulcită și vin de Xeres (n.tr.).

Judecătorul Bluett avea, după câte se părea, o locuință tainică, numai a lui, situată deasupra unei prăvălii aflate într-o mahala.

— Judecătorul Bluett lucrează la tribunal și în birouri, rosti el cu emfază, și are o reședință frumoasă în cartierul rezidențial. Dar omul Bluett are și el o locuință, un colțișor confortabil, ca un diamant într-o montură grosolană, unde să-și poată lepăda roba neagră, rangurile și onorurile și să simtă din nou că are sânge roșu în vene.

— Trebuie să fie foarte drăguț, spuse ea.

— E un refugiu, preciză el expansiv. Vreau să spun că e un refugiu pentru doi. Ai tot confortul și înlesnirile. O pivniță de vinuri la îndemână și o cămară la dispoziție, garnisită după pofta inimii. O pustietate civilizată, un coltuc de pâine, un ulcior de vin și tu, sfârși el într-o șoaptă răgușită, iar Kay avu senzația dementială că, dacă ochii judecătorului i-ar mai ieși în afară cu câțiva centimetri încă, cineva ar putea sta călare pe unul din ei și l-ar putea desprinde pe celălalt tăindu-l cu fierăstrăul.

Închise din nou ochii și-și cântări resursele de care mai dispunea. Simți că ar putea să mai reziste vreo douăzeci de secunde. Optsprezece. Șaisprezece. O, era de-a dreptul minunat: acum și aici, cariera lui Bobby avea să sară în aer, spulberându-se într-un nor de fum ca o ciupercă.

Judecătorul își trase picioarele sub el și se ridică.

— Mă scuzi o clipă, spuse el, aproape pocnindu-și călcâiele și făcu o glumă dubioasă despre nevoia firească de-a merge la toaletă. Se îndepărtă, întorcându-se apoi de îndată pentru a sublinia că

aceasta nu era decât prima dintre intimitățile pe care urmau să le afle unul despre celălalt. După care se îndepărtă din nou și se întoarse încă o dată înapoi, adăugând:

— Gândește-te bine dacă n-am putea să ne strecurăm pe nesimțite în micuța noastră țară de basm chiar în noaptea asta!

Și se îndepărtă pentru a treia oară; dacă s-ar fi întors și de data aceasta, ar fi căpătat cu siguranță un toc de pantof în burtă.

Rămasă singură, Kay păru să se năruie brusc. Dacă până atunci furia și dezgustul o ajutaseră să reziste, acum, cel puțin pentru moment, locul le fu luat de frică și slăbiciune. Umerii i se încovoiară și bărbia i se lăsă în piept, iar pe obraz îi alunecă o lacrimă. Era infinit mai rău decât se așteptase; prețul era prea mare chiar și pentru o facultate întreagă de studenți. Voia să abandoneze. Trebuia să se întâmple ceva, neapărat, și asta imediat...

Și, într-adevăr, ceva se întâmplă. Pe fața de masă, vizavi de ea, apărură două mâini.

Kay își ridică privirile și întâlni ochii unui tânăr care stătea acolo în picioare. Avea o față lătăreață, destul de banală și era aproape la fel de blond ca și ea, deși ochii îi erau de culoare închisă. Gura îi era frumos desenată.

— Marea majoritate a oamenilor cred că un cântăreț și un palmier plantat într-un ghiveci sunt totuna atunci când se apucă să-și discute problemele sentimentale, observă el. Văd că ai dai de belea, doamnă.

O parte din furia dinainte îi reveni, dispărând însă de îndată, înecată de un val de rușine.

— Lasă-mă în pace, te rog, fu tot ce izbuti să spună.

— Nu pot. Am auzit totul.

Și, cu un gest din cap, arătă în direcția toaletelor.

— Există o cale de-a scăpa, dacă ai încredere în mine.

— N-am nevoie de altă dandana, replică ea cu răceală.

— Ascultă ce-ți propun. Vreau să zic, ascultă-mă până la capăt. După aceea, n-ai decât să faci ce vrei. Când se întoarce, încearcă să scapi de el în noaptea asta. Promite-i că te întâlnești cu el, tot aici, mâine noapte. Dar vezi să te prefaci ca lumea. Apoi spune-i că n-ar trebui să plecați de-aici împreună, fiindcă ai putea fi văzută. Oricum, poți fi sigură că el s-a gândit deja la asta!

— Iar după ce pleacă, eu o să rămân la mila ta iubitoare?

— Nu fi caraghioasă! Scuză-mă. Nu, tu pleci prima. Du-te direct la gară și ia primul tren care pleacă. E unul spre nord la ora trei și altul spre sud la trei și douăsprezece minute. Ia-l pe care îți convine. Pleacă unde vrei, ascunde-te, găsește-ți altă slujbă și stai deoparte, fără să te faci prea mult remarcată.

— Cu ce?! Cu trei dolari, cât mai am?

El scoase un portofel lunguieț din buzunarul interior al hainei.

— Ai aici trei sute de dolari. Ești destul de deșteaptă ca să te descurci cu ei până te aranjezi.

— Ești nebun! Nici măcar nu mă cunoști, și nici eu pe tine. Pe deasupra, nu am nimic de vânzare.

El schiță un gest de exasperare.

— A pomenit cineva despre asta? Am spus doar să iei un tren — orice tren. N-am de gând să te urmăresc.

— Ești *nebun,* pe cuvântul meu! Și cum o să ți-i dau înapoi?

— Nu-ți face griji, doar lucrez aici. Poți trece când vrei — în timpul zilei, când nu sunt aici, dacă preferi să nu mă mai întâlnești — și mi-i lași.

— Pentru ce Dumnezeu faci așa ceva?

Îi răspunse cu blândețe:

— Consideră că e vorba de același motiv care mă face să le dau pește crud pisicilor vagaboande. Oh, gata cu discuțiile. Ai nevoie de ajutor, iar eu ți-l ofer — asta-i tot.

— Nu pot să fac așa ceva!

— Ai o imaginație destul de bogată? Adică, poți vedea lucrurile în fața ochilor, ca și cum ar fi reale?

— Cred... cred că da.

— Atunci, iartă-mă, dar ai merita să fii bătută. Dacă nu faci ce ți-am spus acum, păduchele ăsta o să te...

Și-i spuse de-a dreptul, în câteva cuvinte, ce urma să-i facă păduchele respectiv. Apoi, cu o mișcare sigură, îi strecură banii în poșetă și se întoarse pe scenă.

Kay rămase din nou singură, tremurând din tot corpul și simțindu-se bolnavă de dezgust, până când Bluett se întoarse de la toaletă. Realitatea este că avea, într-adevăr, o imaginație vizuală cât se poate de bogată.

— Știi ce am făcut cât am stat acolo? o întrebă el, așezându-se și făcându-i semn chelnerului să-i aducă nota de plată.

Asta mai lipsea, își spuse ea. Apoi, cu un glas limpede, întrebă:

— Ce?

— M-am gândit la cuibulețul acela micuț și la cât de minunat ar fi dacă te-aș găsi așteptându-mă când m-aș repezi acolo după o zi de muncă grea la tribunal.

Zâmbi cu îngâmfare.

— Și nimeni nu va ști niciodată nimic.

Rostind în sinea ei: Doamne, iartă-mă, că nu știu ce fac, Kay se trezi spunând distinct:

— Cred că e o idee seducătoare, da, e cât se poate de seducătoare.

— Și n-o să... *Ce-ai spus?*

Preț de o clipă, aproape că i se făcu milă de el. Nefericitul, își pregătise cu atâta grijă undițele, își ascuțise și-și garnisise cu momeală cârligele, calculându-și elanul potrivit pentru a azvârli firul cu o mișcare elegantă și dibace — iar ea îi răpise toată plăcerea, lipsindu-l de sportul care-i provoca atâta încântare, oferindu-i-se de-a gata! Se predase!

— Ei bine, făcu el. Ei bine, eu... hm. Hm-m-m... Chelner!

— Dar, continuă ea cu viclenie, nu în noaptea asta, Armand.

— Ba da, Kay. Acum. Vino doar cât să arunci o privire. Nu e departe de-aici.

Fata trase adânc aer în piept și se aruncă orbește înainte, întrebându-se vag, totodată, când anume luase ea cu exactitate decizia de-a o apuca pe calea aceasta de neînchipuit. Bătu delicat de două ori din pleoape și vorbi cu blândețe:

— Armand, eu nu sunt o persoană cu experiență, ca tine, și... — ezită și-și plecă privirile — ...vreau ca totul să fie desăvârșit. Iar în noaptea asta, totul a fost atât de neașteptat, așa că nu mă simt deloc pregătită și pe deasupra mai e și groaznic de târziu și amândoi suntem obosiți, iar eu trebuie să mă duc mâine la slujbă. Poimâine însă nu mă duc și pe lângă asta...

În clipa aceea tăcu un efort uriaș și reuși să născocească, pe loc, cea mai banală și mai trivială minciună din toată viața ei.

— ...Pe lângă asta, acum nu sunt *aptă.*

Se uită la el cu coada ochiului și văzu cum pe fața lui osoasă se succed patru expresii distincte. Constată din nou că era încă destul de lucidă ca să se mai poată mira: ea, una, nu fusese în stare să-și imagineze decât trei reacții posibile la o asemenea afirmație. În aceeași clipă, chitaristul din spatele ei, aflat la mijlocul unui *glissando* melodios, își prinse degetul mic în coarda *la.*

Înainte ca Armand Bluett să-și fi putut recăpăta respirația, ea vorbi din nou:

— Mâine, Armand. Dar...

Se înroși. Când era copil și citea *Ivanhoe* și *Vânătorul de cerbi,* obișnuia să se antreneze să roșească stând în fața oglinzii, fără să reușească vreodată. Acum însă, în sfârșit, izbuti.

— ...mai devreme, încheie ea.

Se simți din nou cuprinsă de uimire, de data aceasta din pricina nedumeririi apărute pe neașteptate în minte: oare de ce n-am încercat niciodată s-o fac până acum?

— Mâine noapte? O să vii? întrebă el. Chiar o să vii?

— La ce oră, Armand? întrebă ea supusă.

— Păi... să vedem. Hm-hm. La... unsprezece, să zicem?

— Vai, o să fie plin de lume pe aici. La zece, înainte să iasă lumea de la spectacole.

— Știam eu că ești deșteaptă, spuse el cu admirație.

Ea prinse mingea din zbor.

— Oricum, aici tot timpul e prea multă lume, observă ea, uitându-se de jur împrejur. Știi, ar fi mai bine să nu plecăm împreună. Așa, ca simplă măsură de precauție.

El își scutură capul, uimit, și se lumină la față.

— Cred că... începu ea.

Făcu o pauză, privindu-i ochii, apoi gura.

— Cred că o să plec chiar acum — pur și simplu.

Și pocni din degete.

— Nu e cazul să ne mai luăm rămas-bun...

Se ridică brusc în picioare și o luă repede din loc, înhățându-și poșeta din mers. Și în timp ce trecea pe lângă marginea scenei, chitaristul îi spuse, rostind cuvintele încet, cât să le audă numai ea, și aproape fără să-și miște buzele:

— Doamnă, după câte minciuni ai scos, ai face bine să-ți clătești zdravăn gura cu bourbon.

În după-amiaza următoare, Înălțimea Sa judecătorul Armand Bluett părăsi devreme tribunalul. Era îmbrăcat într-un costum maroniu închis, de birou. Aruncând priviri furișe într-o parte și într-alta, luă un taxi care îl conduse în cealaltă parte a orașului, unde, după ce plăti cursa, porni de-a lungul unei străduțe înguste. Trecu prin fața unei anumite uși de două ori la rând, vrând să se asigure că nu e urmărit, apoi păși repede peste prag, cu cheia deja pregătită.

Ajuns sus, își inspecta minuțios apartamentul compus din două camere și chicinetă. Deschise larg toate ferestrele pentru a împrospăta aerul stătut. Îndesat între pernele de pe canapea, găsi un batic de mătase multicoloră, ce răspândea încă un parfum ieftin, îl luă și îl aruncă la gunoi cu o strâmbătură de dezgust. „N-o să mai am nevoie de *asta* niciodată."

Examină frigiderul, etajerele din bucătărie și baia. Dădu drumul la apă și verifică gazul și curentul electric, încercă apoi veiozele, lustra și aparatul de radio și dădu cu aspiratorul pe covoare și pe draperiile grele de la ferestre. La urmă, cu un mormăit de satisfacție, intră în baie, unde făcu un duș și se bărbieri, după care își dădu din abundență cu talc și apă de colonie, își tăie unghiile de la picioare, apoi

se așeză în fața oglinzii și începu să adopte o serie de atitudini ciudate bombându-și pieptul și admirându-se necontenit.

Se îmbrăcă cu grijă, punându-și un costum din stofă ecosez și o cravată păstrată special pentru asemenea ocazii, apoi se întoarse din nou în fața oglinzii, rămânând acolo încă vreun sfert de oră. Se așeză și își făcu tacticos unghiile cu un lac incolor. Se ridică și începu să se plimbe prin cameră, încoace și încolo, visător, fluturându-și mâinile flasce și aranjând în minte detaliile vizitei pe care o aștepta, închipuindu-și-o în cele mai mici amănunte și recitând, cu voce scăzută, frânturi din dialogul cât se poate de spiritual și de sofisticat care își închipuia că o să urmeze.

„Cine ți-a făcut ochii să strălucească astfel?", murmură el, și „Draga, draga mea copilă, asta n-a fost nimic, crede-mă. Doar un simplu exercițiu pentru a pregăti marea simfonie carnală... nu, e prea tânără pentru așa ceva. Hm. Tu ești ca frișca ce-mi îndulcește cafeaua. Nu! Pentru asta nu sunt eu destul de în vârstă."

Astfel încât își petrecu seara într-un mod cât se poate de plăcut. La opt și jumătate ieși să ia masa într-un restaurant somptuos, cu specialități pescărești. La zece fără zece se afla la masa din colț de la Clubul Nemo și își lustruia unghiile strălucitoare pe reverele hainei, umezindu-și întruna buzele pe care și le ștergea apoi cu un șervețel.

La ora zece fix, ea sosi.

Dacă în noaptea trecută, judecătorul se ridicase în timp ce ea traversa ringul de dans, acum sări în

picioare și fu lângă ea înainte ca fata să fi ajuns în dreptul mesei.

Avea în fața ochilor o Kay complet schimbată, care întruchipa cele mai sălbatice vise pe care și le făcuse despre ea.

Părul îi era dat spre spate, încadrându-i fața cu bucle mătăsoase. Ochii îi erau umbriți cu iscusință și culoarea lor albastră părea să fi căpătat o nuanță violet. Purta un mantou lung, dintr-un material greu, sub care se întrezărea o bluză neagră de saten mulată pe corp și o fustă de aceeași culoare, despicată pe jumătate într-o parte.

— Armand... șopti ea, întinzându-i mâinile.

El i le luă într-ale lui. Gura i se deschise de două ori înainte de-a putea să spună ceva, apoi Kay se îndreptă spre masă trecând pe lângă el cu un mers ușor și unduios. Pășind în urma ei, judecătorul o văzu oprindu-se o clipă când orchestra începu să cânte și aruncându-i chitaristului o privire disprețuitoare. Ajunsă la masă, își descheie mantoul la gât și-l lăsă să cadă, fără să mai privească în spate, unde se și afla Armand Bluett, gata să îl prindă în timp ce ea se lăsa să lunece pe scaun. Rămase în picioare, fără să-și poată desprinde privirile de la ea, încât fata începu să râdă.

— Ai amuțit ?

— Mi-ai luat piuitul, răspunse el, zicându-și totodată: „Na, că am spus-o!"

Sosi un chelner, căruia îi dădu comanda. De data aceasta, ceru pentru ea *daiquiri.* Femeia din fața lui nu părea potrivită cu un *sherry flip.*

— Sunt un bărbat foarte norocos, afirmă el și își dădu seama că rostise pentru a doua oară la rând ceva nepregătit dinainte.

— Nu la fel de norocoasă pe cât sunt eu, replică ea, cu o sinceritate cât se poate de convingătoare. Cu ochii scânteietori, îi arătă un vârf de limbă trandafiriu și izbucni în râs. Bluett avu senzația că încăperea începe să i se rotească în jur. Își coborî privirile spre mâinile ei, care se jucau cu închizătoarea unei pudriere.

— Nu cred că ți-am remarcat mâinile până acum, spuse el.

— Te rog, ești invitatul meu, răspunse Kay cu o scânteiere de șiretenie în ochi. Îmi place ce spui, Armand, adăugă ea, punându-și mâinile într-ale sale. Erau lungi și puternice, cu palme pătrate și degete ascuțite, acoperite de pielea cea mai fină pe care o văzuse vreodată.

Sosiră băuturile și Bluett îi dădu drumul cu părere de rău.

Lăsându-se pe spate, se uitară unul la celălalt. Ea spuse:

— Nu-ți pare bine că am așteptat până în seara asta?

— O, ba da. Hm. Da, într-adevăr.

Dintr-odată, așteptarea îi deveni de nesuportat. Aproape fără să-și dea seama, apucă paharul și-l dădu pe gât.

Chitaristul lăsă să-i scape o notă falsă și în clipa aceea fata păru să se întristeze brusc.

— Nu e prea distractiv pe aici în seara asta, nu-i așa? comentă Armand Bluett.

Ochii ei străluciră.

— Cunoști tu un loc mai bun? întrebă ea moale.

Inima îi sări din piept și își simți pulsul în gât.

— Se-nțelege că da, răspunse el când fu din nou în stare să vorbească.

Ea dădu din cap, cu un gest ce dovedea o asemenea stăpânire de sine, încât o secundă, el se simți penibil. Aruncă o bancnotă pe masă, o ajută să-și îmbrace mantoul și o conduse spre ieșire.

În taxi, Bluett se năpusti la ea și o luă în brațe înainte chiar ca mașina să fi pornit din loc. Kay nu făcu nici o mișcare, dar păru că se ghemuiește sub mantou, încât el se trezi că ține în mână stofa goală, în timp ce Kay, întoarsă în profil, dădea din cap și zâmbea ușor. Nu rostise nici un cuvânt, dar răspunsul era un nu limpede și fără echivoc.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai putea fi așa.

— Cum?

— Nu erai așa noaptea trecută, spuse el, rostind vorbele cu greutate.

— Așa cum, Armand? îl tachină ea.

— Nu erai așa de... vreau să spun, nu păreai deloc atât de sigură de tine.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu eram... aptă.

— A, înțeleg, minți el.

Conversația se stinse. Tăcură amândoi până ce coborâră din taxiul care îi lăsase la intersecția cea mai apropiată de vizuina lui. Bluett începea să se simtă depășit de situație. Oricum, dacă ea avea de gând să preia inițiativa, el, unul, era gata s-o urmeze oricât de departe ar fi dorit ea să meargă.

Înaintând de-a lungul străzii înguste și murdare, simți nevoia să se justifice:

— Nu te uita la ce se vede aici, Kay. Acolo sus, la mine, e cu totul altfel.

— Nu-mi pasă, atâta vreme cât sunt cu tine, afirmă ea, călcând într-o grămadă de mizerie de pe jos.

La auzul acestor vorbe, judecătorul se simți extrem de încântat.

Urcară treptele și el se repezi să deschidă ușa cu un gest larg.

— Binevoiește să intri, frumoasă doamnă, în Țara Lotofagilor.

Ea trecu peste prag cu o piruetă și începu să scoată exclamații de admirație la vederea draperiilor, a lămpilor și a tablourilor. Judecătorul închise ușa și trase zăvorul, apoi își aruncă pălăria pe canapea și păși spre ea. Era pe punctul de-a o cuprinde în brațe pe la spate, când ea făcu un salt în lături.

— Ce mod de-a intra în atmosferă! susură ea. Să-ți arunci pălăria tocmai acolo! Nu știi că poartă ghinion să-ți pui pălăria pe pat?

— Asta-i ziua mea norocoasă, rosti el.

— Și a mea, afirmă ea. Așa că haide să n-o stricăm. Să ne închipuim că suntem aici dintotdeauna și că o să rămânem aici pentru totdeauna.

El zâmbi.

— Asta îmi place.

— Mă bucur. În felul ăsta, continuă ea, îndepărtându-se din nou în clipa când el se apropie, cu gândul s-o înghesuie într-un colț, nu e nevoie să ne grăbim. Am putea să bem ceva?

— Poți să-mi ceri și luna de pe cer, declară el emfatic.

Deschise ușa de la bucătărie.

— Ce-ai vrea să bei?

— Vai, ce frumos. Lasă-mă pe mine, lasă-mă pe mine! Tu du-te în cameră și fă-te comod, domnul meu. Asta-i treabă de femeie.

Îl împinse afară din bucătărie și începu să amestece băuturile, preocupată.

Armand se lungi la loc pe canapea și, punându-și picioarele pe măsuța de cafea, ascultă clinchetul plăcut de pahare ce venea de alături. Se întrebă alene dacă va reuși să o obișnuiască să-i aducă papucii seara, când avea să se întoarcă de la tribunal.

Ea intră în cameră, cu un mers legănat, ducând o tăviță pe care se aflau două pahare. Una din mâini îi era ascunsă la spate și continuă să și-o țină astfel chiar și atunci când îngenunche și așeză tăvița pe masa de cafea.

— Ce ascunzi acolo? întrebă el.

— E un secret, replică ea, întinzându-se într-un fotoliu.

— Vino lângă mine.

— Hai să stăm puțin de vorbă mai întâi. Te rog.

— Bine, dar puțin...

Zâmbi cu subînțeles.

— E vina ta, Kay. Ești atât de frumoasă. Hm. Mă scoți de-a dreptul din minți. Mă simt atât de înflăcărat...

Începu să-și frece mâinile. Fata închise ochii.

— Armand...

— Da, micuțo... răspunse el, cu un aer protector.

— Ai făcut vreodată rău cuiva?

Judecătorul se îndreptă brusc.

— Eu? Kay, doar nu ți-e frică de mine?

Zicând acestea, își bombă puțin pieptul.

— Ți-e teamă de mine? Dar n-o să-ți fac nici un rău, iubito.

— Nu vorbeam despre mine, replică ea, cu o ușoară nerăbdare. Te-am întrebat doar dacă ai făcut vreodată rău cuiva?

— Păi, bineînțeles că nu. Nu intenționat, în orice caz. Nu uita că meseria mea este să fac dreptate.

— Dreptate.

Rosti cuvântul de parcă ar fi avut un gust bun.

— Există două feluri prin care poți face rău oamenilor, Armand — pe față, cu efecte vizibile, și pe ascuns, otrăvind sufletul și lăsând urme de neșters.

— Nu te înțeleg deloc, spuse el, recăpătându-și atitudinea pompoasă pe măsură ce se simțea tot mai zăpăcit. Cui i-am făcut rău?

— Lui Kay Hallowell, de exemplu, spuse ea cu detașare. Prin acea presiune pe care ai exercitat-o asupra ei. Nu fiindcă e minoră; din punctul acesta de vedere ești vinovat doar în fața legii, deși chiar și pentru asta ai putea fi achitat în anumite state...

— Ia stai un pic, fetițo...

— ...Ci fiindcă, așa cum spuneam, continuă ea cu același calm, ai distrus sistematic încrederea pe care o avea ea în semenii ei, și pentru acest lucru te-ar găsi vinovat o justiție imanentă, în caz că există.

— Kay, ce e cu tine? Ce tot spui tu acolo? Termină odată!

Se lăsă pe spate și își încrucișă brațele la piept. În acest timp, ea continua să-l privească în tăcere.

— Acum înțeleg, spuse el încet, ca pentru sine. Vrei să glumești. Nu-i așa, scumpo?

Pe același ton detașat și fără să-și ridice glasul, ea vorbi din nou.

— Ești vinovat pentru a fi făcut rău celorlalți în ambele feluri pe care le-am menționat. Fizic, cu efecte vizibile, și psihic. Vei fi pedepsit, în consecință, în ambele feluri, *Judecător* Bluett!

Armand pufni pe nas.

— Ajunge. Nu pentru asta te-am adus aici. Poate că ar fi trebui să-ți aduc aminte, la urma urmei, că nu sunt un om cu care să poți glumi astfel. Hm. În ce privește averea ta...

— Nu glumesc deloc, Armand.

Se aplecă spre el peste măsuță făcându-l să-și ridice mâinile ca pentru a se apăra.

— Ce vrei de la mine? întrebă el sugrumat, fără să se poată abține.

— Batista.

— Ce-e-e...?

Kay i-o trase afară din buzunarul de la piept.

— Mulțumesc.

O scutură, desfăcând-o și îi înnodă două din capete. Își strecură apoi mâna stângă prin bucla astfel formată și o făcu să alunece în susul brațului, până aproape de cot.

— O să te pedepsesc mai întâi într-un fel care nu lasă urme vizibile, îi comunică ea pe un ton neutru, ca să-ți amintesc de răul pe care i l-ai făcut cuiva pe

vremuri, în așa fel încât să nu-l mai poți uita niciodată.

— Ce aiureală mai e și...

Kay își duse la spate mâna dreaptă și scoase la vedere ceea ce ascunsese până atunci — un satâr nou-nouț, ascuțit și greu.

Armand Bluett se trase îndărăt, înfundându-se în pernele canapelei.

— Kay, nu! Nu! gâfâi el, înverzindu-se la față. Nu m-am atins de tine, Kay! Voiam doar să stăm de vorbă. Voiam să te ajut... pe tine și pe fratele tău. Lasă obiectul acela jos, Kay!

Îi curgeau balele de groază.

— N-am putea să fim prieteni, Kay? șopti el sfârșit.

— Termină! șuieră ea.

Ridică satârul greu, își puse mâna stângă pe masă și se aplecă spre judecător. Pe chipul ei se citea un dispreț necruțător.

— Ți-am spus că pedeapsa fizică va veni mai târziu. Între timp, gândește-te la ce-o să vezi acum.

Satârul se înălță, descriind un arc de cerc, după care începu să coboare vertiginos. Armand Bluett țipă înăbușit, scoțând un sunet caraghios, răgușit și slab, și închise ochii. Satârul izbi năpraznic tăblia groasă a măsuței de cafea. Armand se răsuci și se târî îndărăt ca un rac, de-a lungul peretelui, până ce se opri în colț, înțepenind în patru labe, într-o atitudine grotescă, scăldat în sudoare și cu saliva scurgându-i-se pe bărbie. Deschise ochii din nou.

Avu senzația că totul nu durase decât o clipă; Kay continua să stea în fața mesei, ținând încă

satârul în mână. Tăișul se înfipsese adânc în lemnul gros, după ce trecuse prin carnea și oasele mâinii ei.

Fata se aplecă, apucă *coupe-papierul* de bronz și îl strecură pe dedesubtul batistei strânse în jurul antebrațului. În clipa în care se îndreptă, un jet de sânge arterial țâșni din cioturile celor trei degete mutilate. Chipul îi era palid sub straturile de fard, dar trăsăturile nu i se clintiseră nici cu un milimetru, păstrându-și expresia de dispreț mândru și necruțător. Stătea dreaptă, răsucind batista cu ajutorul cuțitului de bronz, făcând un garou și uitându-se în jos spre el. Când judecătorul își coborî privirile, ea îi azvârli în față:

— Nu crezi că așa e mult mai bine? Acum ai o parte din mine pe care poți s-o păstrezi numai pentru tine! Așa e cu mult mai bine decât să te folosești de ceva pe care trebuie să-l înapoiezi.

După ce strânse batista în jurul brațului, jetul de sânge scăzu în intensitate, încetând aproape cu totul. Fata se îndreptă spre scaunul pe care își lăsase pudriera și scoase din ea o mănușă de cauciuc. Apăsându-și brațul de corp pentru a menține garoul strâns, își trase mănușa peste mâna mutilată și o aranjă cu grija în jurul încheieturii. Armand Bluett începu să vomite, Kay își puse mantoul pe umeri și porni spre ușă. După ce trase zăvorul și o deschise, i se adresă peste umăr cu un glas seducător:

— A fost atât de minunat, Armand, dragule. Hai s-o mai facem o dată, cât de curând...

Lui Armand Bluett îi trebui aproape o oră ca să-și vină în fire și să iasă din starea de panică în care se prăbușise. În tot acest timp rămase inert pe canapea,

zăcând în propria lui mizerie, cu ochii holbați, pironiți asupra satârului și a celor trei degete retezate, albe și țepene. Trei degete.

Trei degete de la *mâna stângă.*

Asta îi amintea de ceva cunoscut. Pe moment însă, se ferea din toate puterile să scoată la lumină lucrul acela ascuns. Se temea că va ieși la iveală. Știa că va ieși la iveală. Știa că, atunci când asta se va întâmpla, va fi cuprins de o teroare fără seamăn.

„Dragă Bobby, mi-e greu să știu că scrisorile pe care mi le trimiți îți vin înapoi cu mențiunea *destinatarul necunoscut.* Mai întâi de toate, vreau să știi că eu sunt bine. Sunt în regulă, împielițatule, așa că n-ai de ce să-ți faci griji. Surioara ta mai mare e O.K.

În același timp însă sunt complet răvășită. Poate că în spitalul acela drăguț și liniștit al tău, cu ordinea și disciplina care te înconjoară, o să fii în stare să înțelegi mai bine decât mine ce mi s-a întâmplat. O să mă străduiesc să fiu cât se poate de concisă și de limpede.

Mă aflam într-o bună dimineață la birou, când a apărut scârba aia de judecător Bluett. Avea de așteptat câteva minute până să fie primit de bătrânul Wattles Hartford, și le-a folosit ca să-mi debiteze niște aiureli scârboase și galante. Am izbutit să-i țin piept cu succes, până în clipa în care dihorul ăsta bătrân a atins subiectul banilor tatei. Știi că urmează să-i primim când voi împlini douăzeci și unu de ani — asta în cazul în care povestea aceea a contractului de asociere nu iese din nou la suprafață. În cazul acesta, va trebui să ajungem la tribunal. Iar Bluett nu numai că a fost asociatul tatei, dar acum mai e și judecător. Chiar dacă l-am putea determina să se recuze, știi bine că ar fi capabil să-l influențeze

pe cel ce va prelua cazul. Ei bine, ideea era că, dacă aș accepta să fiu drăguță cu Înălțimea Sa și să-i îndeplinesc toate poftele scârboase, testamentul tatei nu avea să fie atacat. Eram îngrozitor de speriată, Bobby; știi doar că ultimii ani ai studiilor tale urmează să fie plătiți din acești bani. Nu știam deloc ce să fac. Îmi trebuia timp ca să mă gândesc. I-am promis că mă întâlnesc cu el în seara aceea, foarte târziu, într-un bar de noapte.

Bobby, a fost cumplit. Eram pe punctul de-a exploda, chiar acolo la masă, când boșorogul ăsta îmbălșat a ieșit pentru o clipă. Habar n-aveam ce-ar fi fost mai bine să fac: să mă mai lupt sau să fug. Eram speriată rău, crede-mă. Și, dintr-odată, lângă mine a apărut cineva care a început să-mi vorbească. Mi-am zis că trebuie să fie îngerul meu păzitor. Se părea că auzise tot ce-mi spusese judecătorul. Mi-a spus să o șterg pe loc de acolo și să fug din oraș. M-am speriat și de el, în egală măsură, la început, apoi însă i-am văzut fața. Vai, Bobby, avea un chip atât de *drăguț*! Voia să-mi dea niște bani și, înainte ca eu să fi putut spune nu mi-a zis că pot să-i înapoiez când o să vreau. Mi-a spus să plec din oraș chiar atunci — să iau un tren, pe oricare; nici nu l-a interesat să știe care anume. Și, înainte de a-l putea opri, mi-a vârât trei sute de dolari în poșetă și a plecat. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost să accept o întâlnire cu judecătorul pentru seara următoare. N-am putut face nimic: a stat cu mine acolo vreo două minute, nu mai mult, și a vorbit practic tot timpul. Apoi judecătorul s-a întors. Am fluturat din pleoape ca o femeie de stradă la boșorogul ăla

nebun și am șters-o. Douăzeci de minute mai târziu, m-am urcat într-un tren și am coborât la Eltonville, unde nici n-am îndrăznit să mă duc la vreun hotel. Am așteptat, plimbându-mă pe unde am putut, până s-au deschis magazinele și am cumpărat o trusă de toaletă și o periuță de dinți, apoi mi-am găsit o cameră cu chirie. Am dormit câteva ore și, în aceeași după-amiază, am obținut o slujbă la singurul magazin de discuri din oraș. Leafa e de douăzeci și șase de dolari pe săptămână, dar mă descurc destul de bine.

Între timp, nu știu deloc ce se întâmplă pe acasă. Stau cu sufletul la gură în așteptarea veștilor. O să aștept, totuși. Avem timp și, totodată, eu sunt bine. N-am să-ți dau adresa mea, scumpule, dar o să-ți scriu cât voi putea de des. Judecătorul Bluett ar fi în stare să pună mâna pe scrisorile mele, într-un fel sau altul. Cred că merită să fim cât se poate de prudenți. Omul ăsta e periculos.

Așadar, scumpule, asta-i situația, cel puțin până acum. Ce va mai fi? O să urmăresc ziarele de acasă și o să citesc fiecare rând despre Nemernicia Sa Judecătorul, nutrind cele mai bune speranțe. Iar tu, cap pătrat și mic ce ești, nu-ți face griji pentru mine, dragul meu. Mie îmi merge bine. Câștig doar cu câțiva dolari mai puțin decât acasă și sunt în siguranță. Iar munca nu e grea deloc; nu se interesează de muzică decât oamenii cei mai simpatici. Îmi pare rău că nu-ți pot da adresa mea exactă, dar cred că așa e mai bine deocamdată. Putem aștepta chiar și un an dacă va fi nevoie, fără ca aceasta să ne

deranjeze prea rău. Muncește cât poți, dragule; sunt lângă tine din tot sufletul. O să-ți scriu des.

Sora ta mai mare care te iubește,
Kay."

Scrisoarea a fost găsită de omul plătit de Armand Bluett în camera studentului Robert Hallowell la State Medical School.

— Da — sunt Pierre Monetre. Intrați.

Se dădu la o parte, iar fata păși înăuntru.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră că m-ați primit, domnule Monetre. Știu că trebuie să fiți teribil de ocupat. Și mă tem că n-o să mă puteți ajuta deloc.

— S-ar putea să n-o fac, chiar dacă pot, replică el. Stați jos.

Se așeză într-un fotoliu ce părea făcut pentru o sală de spectacol, aflat lângă biroul folosit și ca masă de laborator și care ocupa aproape tot peretele din fund al rulotei. O privi cu răceală, examinând-o atent: păr moale și blond, ochi uneori de culoarea ardeziei, alteori abia mai întunecați decât cerul senin și, de asemenea, o indiferență studiată dincolo de care el, cu clarviziunea lui îndelung antrenată, putea deslușì tulburare, frică și rușine. Aștepta ca ea să vorbească.

Fata spuse:

— Există un lucru pe care vreau neapărat să-l descopăr. S-a întâmplat cu ani în urmă. Aproape că uitasem de el, apoi am văzut afișele dumneavoastră și mi-am amintit... S-ar putea foarte bine să mă înșel, dar poate că măcar...

Își împreună mâinile. Monetre se uită o clipă la ele, apoi o privi din nou cu aceeași răceală.

— Îmi pare rău, domnule Monetre. Nu prea reușesc să ajung la subiect. Totul e atât de vag și atât de... teribil de important. Fapt este că atunci când aveam vreo șapte sau opt ani, în clasă cu mine era un băiat care a fugit la un moment dat de acasă. Era cam de aceeași vârstă cu mine și a avut un conflict oribil cu tatăl lui adoptiv. Cred că a fost rănit la mână. Nu știu cât de rău. Probabil că am fost ultima care l-a văzut. De atunci, nimeni nu mai știe nimic despre el.

Monetre luă niște hârtii de pe birou, le răsfoi, apoi le lasă la loc.

— Nu văd deloc cum aș putea să vă fiu de folos, domnișoară...

— Hallowell. Kay Hallowell. Vă rog să mă ascultați până la capăt, domnule Monetre. Am făcut aproape treizeci de kilometri ca să vă văd, pentru că nu-mi pot permite să neglijez nici cea mai mică posibilitate de-a...

— Dacă vă apucați să plângeți, va trebui să plecați imediat de aici, scrâșni el din dinți.

Glasul îi era atât de aspru, încât ea tresări. Atunci el spuse, cu amabilitate:

— Continuați, vă rog.

— Mm-mulțumesc. N-o să vă răpesc mult timp... Era chiar după căderea întunericului, într-o noapte cu ceață și ploaie. Locuiam lângă autostradă și am ieșit din casă pentru... nu mai știu, am uitat de ce... oricum, el era acolo, lângă semafor. Am stat de

vorbă cu el. M-a rugat să nu spun nimănui că l-am văzut și așa am și făcut, până acum. Apoi...

Închise ochii, străduindu-se vizibil să-și amintească fiecare detaliu.

— ...cred că m-a chemat cineva. M-am întors cu spatele la poartă și am plecat. Dar m-am mai uitat o dată afară și l-am văzut urcându-se în spatele unui camion care oprise la semafor. Era un camion de-al dumneavoastră, sunt sigură de asta. Felul în care era vopsit... și ieri, când v-am văzut afișele, mi-am adus aminte.

Monetre aștepta, fără să spună nimic, cu ochii săi înfundați în orbite lipsiți de orice expresie. Apoi, dintr-o dată, păru să-și dea seama că ea terminase ce avea de spus.

— Asta s-a întâmplat cu doisprezece ani în urmă? Și, din câte presupun, vreți să știți dacă băiatul acela a ajuns aici?

— Da.

— Răspunsul e nu. Dacă ar fi făcut-o, sigur aș fi știut.

— Vai...

Era un sunet slab, din care răzbătea deopotrivă durerea și resemnarea; s-ar fi zis că fata nici nu se așteptase la altceva. Se forță să-și vină în fire și spuse:

— Era mic pentru vârsta lui. Avea părul foarte negru, la fel și ochii, și o față ascuțită. Numele lui era Horty – Horton.

— Horty...

Monetre își răscoli memoria. Cele două silabe îi sunau cumva familiar. Unde oare... Scutură din cap.

— Nu-mi amintesc de nici un băiat pe nume Horty.

— Vă rog, încercați. *Vă rog!* Vedeți...

Se uită la el iscoditoare, adresându-i o întrebare mută.

El îi răspunse:

— Puteți să aveți încredere în mine.

Fata zâmbi.

— Vă mulțumesc. Ei bine, e vorba de cineva, care este un om oribil. Cândva a fost tatăl adoptiv al băiatului acestuia. E pe cale să-mi facă ceva îngrozitor; ceva în legătură cu o problemă de ordin juridic, și ar putea să mă împiedice să intru în posesia unei sume de bani care mi se cuvine când ajung la majorat. Am nevoie de banii aceștia. Nu pentru mine; sunt pentru fratele meu, care se pregătește să devină medic, și...

— Nu-mi plac medicii, o întrerupse Monetre și ura neașteptată din glasul lui sună ca un dangăt de clopot.

Se ridică în picioare.

— Nu știu nimic despre nici un băiat pe nume Horty, care să fi dispărut în urmă cu doisprezece ani. Nu mă interesează absolut deloc să-i dau de urmă, cu atât mai puțin dacă în felul acesta urmează să ajut pe cineva să devină un parazit, care pe deasupra să-și bată și joc de pacienți. Nu obișnuiesc să fur copii și nu vreau să am nimic de-a face cu o investigație care miroase a răpire și pe deasupra a șantaj. Bună ziua.

Ea se ridicase odată cu el. Ochii i se rotunjiseră.

— Îmi... îmi pare rău. Sincer, îmi...

— Bună ziua.

Vocea îi era catifelată acum și o folosea cu precauție, vrând să arate că blândețea nu-i stătea în fire și că era doar o manifestare a talentului lui actoricesc. Kay se îndreptă spre ușă și o deschise, apoi se opri și privi înapoi peste umăr.

— Aș putea să vă las adresa mea, pentru cazul în care cumva ați...

— N-are rost, replică el.

Îi întoarse spatele și se așeză. Auzi ușa închizându-se.

Închise ochii și nările-i arcuite, ca niște crăpături, se dilatară până ce ajunseră ca niște găuri rotunde. Ah! oamenii ăștia cu intrigile lor, pe cât de complexe, pe atât de lipsite de importanță și absurde. Erau lipsiți de orice mister, de orice necunoscută. Orice problemă omenească poate fi rezolvată printr-o simplă și unică întrebare: „Ce câștigi din asta?!"... Ce-ar putea ști oamenii despre o formă de viață pentru care ideea de câștig era total străină? Ce ar putea spune un om despre cristalele lui, despre nestematele însuflețite capabile să comunice între ele, dar neîndrăznind s-o facă, capabile să colaboreze una cu cealaltă, dar găsind că nu merită osteneala?

Și ce vor face oamenii — și gândindu-se la asta, își permise un zâmbet — atunci când vor trebui să lupte cu străinii aceștia?

Când vor fi confruntați cu un inamic care va executa o înaintare, obținând inițial un avantaj și apoi va manifesta un dezinteres total în a-l mai exploata — iar care apoi va efectua o cu totul alt fel de înaintare, de o natură complet diferită, în cu totul alt loc?

Alunecă într-o reverie misterioasă și singuratică, manevrându-și cristalele împotriva omenirii stupide și viermuitoare; uitând, în visarea sa, de neliniștea lipsită de importanță a unei fete aflate în căutarea unui băiat pierdut de multă vreme, dintr-un motiv neînsemnat de câștig personal.

— Hei — Canibal!

— *Fir-ar să fie!* Ce-i?

Ușa fu deschisă cu precauție.

— Canibal, e un...

— Intră, Havana, și vorbește clar. Nu-mi plac mormăiții.

Havana se strecură înăuntru, după ce-și lăsase țigara afară, pe trepte.

— E cineva afară care vrea să te vadă.

Canibalul îi aruncă o privire înfuriată peste umăr.

— Părul tău e pe cale să încărunțească. Sau ce-a mai rămas din el, în orice caz. Vopsește-ți-l.

— O.K., O.K. De îndată, chiar în după-amiaza asta. Scuză-mă.

Se muta de pe un picior pe altul, cu un aer nenorocit.

— Cât despre omul ăla...

— Mi-am făcut norma pe ziua de azi, spuse Monetre. Oamenii ăștia buni de nimic, care doresc lucruri imposibile și lipsite de orice importanță! Ai văzut-o pe fata care a ieșit de aici?

— Da. Asta-ncerc să-ți spun. A văzut-o și tipul care așteaptă afară. L-a întrebat pe Johnward unde te poate găsi, și...

— Cred că o să-l concediez pe Johnward. E prezentator, nu ușier. Ce treabă are el, să-mi aducă pe cap tot soiul de indivizi care să mă sâcâie?

— Cred că și-a zis că ar merita să-l vezi pe ăsta. E un barosan, spuse Havana timid. Când a ajuns la rulota ta, m-a întrebat dacă ești ocupat. I-am zis că da, că stai de vorbă cu cineva. A spus atunci că așteaptă. După care ușa s-a deschis și fata aia a ieșit afară. A pus o mână pe balustradă și s-a întors să-ți mai spună ceva, iar tipul ăsta, barosanul, a fost cât pe ce să leșine când a văzut-o. Nu glumesc, Canibal, n-am mai văzut niciodată așa ceva. M-a înșfăcat de umăr, așa de strâns, că o să-mi rămână vânăt vreo săptămână. A zis: „Ea e! Ea e!", și eu am zis: „Cine?", iar el a zis: „Nu trebuie să mă vadă! E un demon! Și-a tăiat degetele alea și i-au crescut la loc din nou!"

Monetre se îndreptă brusc în fotoliu și se răsuci cu fața la pitic.

— Continuă, Havana, spuse el, cu glasul blând.

— Păi, asta-i tot. Doar că s-a pitit după estrada lui Gogol și s-a ghemuit pe jos ca să nu fie văzut și i-a aruncat o privire fetei când a trecut pe lângă el. Ea nu l-a zărit.

— Unde-i acum?

Havana privi prin deschizătura ușii.

— Tot acolo. Arată destul de rău. Cred că e pe cale să aibă vreo criză.

Monetre își părăsi fotoliul și se năpusti prin ușă, lăsându-l pe Havana să se ferească din calea lui cum o știi. Piticul sări într-o parte, nu îndeajuns de repede însă pentru a evita șoldul lui Monetre, care îl lovi peste obrazul dolofan, năucindu-l.

Monetre se repezi în direcția omului care continua să stea ghemuit pe jos în spatele platformei. Ajuns lângă el, se lăsă în genunchi și îi puse pe fruntea umedă și rece o mână sigură.

— Totul e-n regulă acum, domnule, rosti el cu un glas grav și liniștitor. Veți fi în perfectă siguranță cu mine.

Accentuă pe „siguranță", deoarece, oricare ar fi fost cauza, omul era leoarcă de transpirație și tremura, de-a dreptul abrutizat de frică. Monetre nu-i puse nici o întrebare, ci continuă să-i vorbească liniștitor.

— Sunteți acum pe mâini bune, domnule. Cât se poate de în siguranță. De-acum nu vi se mai poate întâmpla nimic. Haideți încoace, să bem ceva. O să vă simțiți de îndată cât se poate de bine.

Ochii apoși ai omului se îndreptară cu încetineală spre el. Luciditatea păru să reapară în ei, odată cu o oarecare stânjeneală.

— Mm. Îh... un mic atac de... hm... amețeală, știți. Îmi pare rău că... hm.

Monetre îl ajută binevoitor să se ridice, apoi îi luă de jos pălăria moale, de culoare maro, și o scutură de praf.

— Biroul meu e la doi pași. Haideți să stați jos o clipă.

Monetre îl apucă de cot cu o mână fermă și îl conduse spre rulotă, unde îl ajută să urce cele două trepte și se întinse să deschidă ușa.

— Vreți să vă întindeți o clipă?

— Nu, nu. Mulțumesc, sunteți foarte amabil.

— Atunci, stați aici. Cred că e destul de comod. Vă dau imediat ceva care o să vă facă să vă simțiți mai bine.

Deschise un dulăpior și alese o sticlă de porto vechi. Dintr-un sertar al biroului scoase o fiolă din care turnă două picături într-un pahar pe care îl umplu apoi cu vin.

— Beți asta. O să vă simțiți mai bine. Am pus puțin amital de sodiu — atât cât să vă calmeze nervii.

— Mulțumesc, mul... — omul bău cu lăcomie — ...țumesc. Sunteți domnul Monetre?

— La dispoziția dumneavoastră.

— Sunt judecătorul Bluett, știți. Hm.

— Sunt onorat.

— Deloc, deloc. Eu sunt cel care... Am făcut optzeci de kilometri ca să vorbesc cu dumneavoastră, domnule, și aș fi făcut bucuros chiar și de două ori pe atât. Aveți o reputație considerabilă.

— N-am știut, spuse Monetre, zicându-și totodată în sinea lui: „Creatura asta dezumflată este la fel de mincinoasă ca și mine." Apoi continuă cu glas tare:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Hm. Ei bine, cum să spun. E vorba de... ăă... o curiozitate științifică de-a mea. Am citit despre dumneavoastră într-o revistă, știți. Acolo spunea că știți mai multe decât oricine despre monș... ăă, oameni ciudați, anormali, și altele de felul ăsta.

— N-aș spune asta, răspunse Monetre. Am lucrat cu asemenea oameni vreme de ani de zile, desigur. Ce-ați dori să știți?

— Oh... niște lucruri dintr-acelea pe care nu le poți găsi în cărțile de referință. Și despre care nici nu poți să-i întrebi pe așa-zișii oameni de știință, fiindcă se mulțumesc să-ți râdă în nas de fiecare dată când e vorba de lucruri care nu apar în nici o carte.

— Am trăit asta pe pielea mea, domnule judecător. Și eu, unul, nu râd cu una-cu două.

— Minunat. Atunci o să vă pun o întrebare. Și anume, știți ceva despre... ăă... regenerare?

Monetre își plecă privirile. Oare dobitocul ăsta n-avea de gând să treacă odată la subiect?

— Ce fel de regenerare? A inelelor nematodelor? Sau cicatrizarea celulară? Sau vă referiți la bateriile aparatelor de radio uzate?

— Vă rog, îl opri judecătorul, cu un gest moale. Nu sunt decât un om al legii, domnule Monetre. Va trebui să folosiți un limbaj simplu. Ce vreau eu să aflu este... cât de mare poate fi refacerea după o tăietură serioasă?

— Ce fel de tăietură? Cât de serioasă?

— Hm. Să spunem o amputație.

— Aha. Ei bine, depinde, domnule judecător. Vârful unui deget ar putea să crească la loc. Un os retezat crește și el uneori într-un mod surprinzător. Cunoașteți un... un caz în care regenerarea a fost, să spunem, ceva mai mult decât normală?

Se lăsă o tăcere lungă. Monetre observă că judecătorul începuse să pălească, îi mai turnă niște porto și-și umplu și el un pahar. Surescitarea urca în el din ce în ce mai mult.

— Știu despre un asemenea caz. Sau, cel puțin, vreau să spun... Hm. Ei bine, așa mi s-a părut mie că ar fi. Fapt e că am văzut amputația.

— Un braț? Sau poate un picior, sau laba piciorului?

— Trei degete. Trei degete întregi, spuse judecătorul. Se pare că au crescut ulterior la loc. Și asta în patruzeci și opt de ore. Un osteolog cunoscut a luat totul drept o glumă atunci când i-am vorbit despre cele întâmplate. A refuzat cu desăvârșire să creadă că e adevărat.

Deodată, se aplecă în față atât de brusc, încât pielea flască de pe obraz îi tremură.

— Cine era fata care tocmai a plecat de aici?

— O colecționară de autografe, îi răspunse Monetre pe un ton plictisit. O persoană neînsemnată. Spuneți mai departe.

Judecătorul își înghiți saliva cu greutate.

— Numele ei e... Kay Hallowell.

— Tot ce se poate, tot ce se poate. De ce schimbați subiectul? întrebă Monetre impacientat.

— Nu-l schimb deloc, domnule, răspunse judecătorul înfierbântat. Fata asta, monstrul ăsta... în plină lumină și sub ochii mei, *și-a retezat trei degete de la mâna stângă*! Scutură din cap, scoțându-și în afară buza de jos și se lăsă înapoi pe spate.

Dacă se așteptase la o reacție violentă, atunci nu a fost dezamăgit. Monetre sări în picioare și urlă:

— Havana!

Fugi la ușă și urlă din nou:

— Havana! Unde naiba-i grăsanul ăsta — a, aici erai, Havana. Du-te și caut-o pe fata care tocmai a

plecat de aici. Ai înțeles? Găsește-o și adu-o înapoi. Nu-mi pasă ce-i spui, cum o convingi; dar găsește-o și adu-o aici înapoi.

Pocni din palme cu un zgomot ca de explozie.

— *Fugi!*

Se întoarse la fotoliul lui, cu chipul frământat de gânduri, își privi mâinile, apoi se uită la judecător.

— Sunteți sigur de ce mi-ați spus?

— Absolut sigur.

— Care din mâini?

— Stânga.

Judecătorul își trecu un deget pe sub guler.

— Ah, domnule Monetre! Dacă băiatul acela o aduce aici înapoi, ăă... eu-ăă... cum să vă...

— Deduc că vă e frică de ea.

— Nu, ăă... n-aș spune chiar așa, replică judecătorul. Uimit, da. Hm. Dumneavoastră nu v-ar fi?

— Nu, spuse Monetre. Mințiți, dragă domnule.

— Eu? Mint?

Bluett își bombă pieptul și se uită înfuriat la patronul bâlciului.

Monetre își închise pe jumătate ochii și începu să numere pe degete.

— Se pare că ceea ce v-a speriat acum câteva minute a fost vederea mâinii stângi a acelei fete. I-ați spus piticului că degetele au crescut la loc. E cât se poate de limpede că era pentru prima oară când vedeați mâna regenerată. Și totuși, mi-ați spus că ați consultat un osteolog în privința asta.

— Asta nu înseamnă deloc că aș fi mințit, spuse Bluett bățos. E adevărat că am văzut mâna refăcută când a stat în pragul ușii acesteia și că o vedeam

atunci pentru prima oară. Dar e la fel de adevărat că am văzut-o retezându-și degetele!

— Atunci, întrebă Monetre, de ce veniți la mine să mă întrebați despre regenerare?

Fără să-l slăbească din priviri pe judecătorul care se zbătea după un răspuns, adăugă:

— Haideți, domnule judecător Bluett. Din două, una: ori nu mi-ați declarat adevăratul scop pentru care ați venit până aici, ori... ați mai văzut un asemenea caz de regenerare înainte. Aha. Văd că asta este.

Ochii începură să-i ardă.

— Cred că ar fi mai bine să-mi spuneți toată povestea.

— *Vă înșelați!* protestă judecătorul. Zău așa, domnule, nu-mi place deloc acest interogatoriu. Și nu înțeleg deloc...

Monetre ațâță cu viclenie frica ce îi dădea târcoale omului acestuia cu ochi lăcrimoși.

— Vă aflați într-un pericol mai mare decât vă puteți închipui, îl întrerupse el. Știu despre ce fel de pericol e vorba și probabil că sunt singurul care vă poate ajuta. Veți coopera cu mine, domnule, sau veți pleca de aici chiar în clipa aceasta — și veți suporta toate consecințele.

Spuse acestea coborându-și vocea și adoptând un ton blând și vibrant, care păru să-l înspăimânte pe judecător până la a-l face să-și iasă aproape din minți. Ororile imaginare oglindite pe chipul livid al lui Bluett erau cât se poate de vii, pentru a nu spune mai mult. Zâmbind ușor, Monetre se lăsă pe spate în fotoliu și aștepta.

— Aș putea să...?

Judecătorul își mai turnă singur niște vin.

— Așa. Acum, domnule... Trebuie să vă spun înainte de toate că această întreagă chestiune a fost o... simplă presupunere de-a mea. Asta, până ce am văzut-o pe fată adineauri. Apropo — nu vreau ca ea să mă vadă. Ați putea să...

— Când Havana o s-o aducă înapoi, vă ascund undeva. Continuați.

— Perfect. Vă mulțumesc, domnule. Ei bine, cu câțiva ani în urmă, am adus în casă un copil. Un mic monstru oribil. Când avea vreo șapte sau opt ani, a fugit de-acasă. N-am mai auzit de el de-atunci. Cred că ar trebui să aibă acum vreo nouăsprezece ani, dacă mai trăiește. Și... și s-ar părea că există o legătură între el și fata aceea.

— Ce legătură? îl îmboldi Monetre.

— Păi, e... ea părea să știe ceva anume despre el.

Și, cum Monetre dădea nerăbdător din picioare, se hotărî:

— Fapt este că s-a întâmplat un mic necaz. Copilul era extrem de rebel. L-am burdușit puțin și l-am închis într-un dulap. Mâna — s-a întâmplat cu totul accidental, vă dați seama — mâna i-a fost strivită de canatul ușii. Hm. Da — foarte neplăcut.

— Continuați.

— Am... ăă...căutat să aflu, știți, dacă băiatul acela a crescut, deoarece ar putea să-mi poarte pică, mă-nțelegeți... Pe deasupra, nu era un copil prea normal și nu se știe niciodată cum pot afecta asemenea lucruri o minte fragilă...

— Vreți să spuneți că v-ați simțit vinovat ca dracu', și ați fost speriat de moarte, așa încât ați fost

cu ochii în patru, păzindu-vă de orice tânăr cu niște degete lipsă. Niște degete... Spuneți odată! Ce are asta de-a face cu fata?

Glasul lui Monetre răsuna ca o plesnitură de bici.

— N-aș putea să spun exact, mormăi judecătorul. Părea să știe ceva despre băiat. Adică, a făcut o aluzie la un anumit lucru legat de el — a spus că o să mă facă să-mi aduc aminte de felul în care am... rănit pe cineva cândva. Și apoi a luat un satâr și și-a tăiat degetele. După aceea a dispărut. Am angajat un om care să o găsească. A descoperit că trebuia să sosească aici — și m-a anunțat. Asta-i tot.

Monetre închise ochii și reflectă intens.

— Nu avea nimic la degete când a fost aici.

— Fir-ar să fie, știu bine asta! Dar vă spun că am văzut cu ochii mei cum...

— O.K., O.K. Și le-a tăiat. Acum, spuneți-mi mai exact de ce ați venit aici?

— Eu... asta-i tot. Când vezi întâmplându-se așa ceva, asta te face să uiți tot ce știai și o iei de la zero. Ceea ce am văzut eu era imposibil și am început să-mi zic într-un fel că de-acum totul e posibil... to...

— Nu mai schimbați subiectul! urlă Monetre.

— Nu există nici un subiect! urlă Bluett la rândul lui.

Se uitară cu furie unul la celălalt timp de o frântură de secundă.

— Asta-i ce tot încerc să vă spun: că nu știu. Mi-am adus aminte de băiatul ăla și de degetele lui strivite, și a mai fost și fata asta și ceea ce a făcut

ea. Am început să mă întreb dacă nu cumva ea și băiatul nu erau una și aceeași persoană... V-am spus că „imposibil" nu mai înseamnă nimic pentru mine. Ei bine, fata avea mâna într-o stare cât se poate de bună înainte de a-și fi retezat degetele. Dacă, într-un fel sau altul, ea era totuna cu băiatul acela, înseamnă că degetele i-au crescut între timp la loc. Dacă s-a întâmplat o dată, se poate întâmpla și a doua oară. Și dacă știe că poate s-o facă din nou, n-o să-i fie frică să și le taie.

Judecătorul ridică mâinile și dădu din umeri, după care le lăsă să cadă la loc, fără vlagă.

— Astfel încât am început să mă întreb ce soi de creatură și-ar putea face degetele să crească la loc din propria-i voință. Asta-i tot.

Ochii lui Monetre deveniseră două găuri largi, din fundul cărora îl ațintea pe judecător cu privirile-i arzătoare.

— Acest... băiat care ar putea fi o fată; murmură el. Cum se numea?

— Horton. Îi ziceam Horty. Un prichindel mic și pervers.

— Acum, gândiți-vă bine. Era ceva ciudat în felul lui de-a se comporta?

— Ba bine că nu! Nu cred că era sănătos la minte. Ținea ca la ochii din cap la niște jucării de copil mic — de exemplu. Și avea și niște obiceiuri scârboase.

— Ce fel de obiceiuri scârboase?

— A fost exmatriculat din școală pentru că mânca insecte.

— Aha! Mânca furnici?

— De unde știți?

Monetre se ridică în picioare și păși spre ușă și înapoi. Surescitarea începea să-i facă inima să bată tot mai tare.

— La ce fel de jucării ziceați că ținea ca la ochii din cap?

— Oh, nu mai știu. N-are nici o importanță.

— Asta hotărăsc eu, spuse tăios Monetre. Gândește-te, omule! Dacă ții la viața ta...

— Nu pot să-mi aduc aminte! Nu pot!

Bluett se uită în sus spre Canibal, și capitulă în fața ochilor acelora arzători.

— Era un fel de omuleț pe arcuri. Ceva hidos.

— Cum arăta? Vorbește odată, fir-ar să fie!

— Cum ară... a, da. Era mare și avea un cap ca de Punch, știți, Punch și Judy. Un nas mare și o bărbie la fel. Băiatul aproape că nici nu se uita la el. Voia însă să-l aibă tot timpul în preajmă. I l-am luat o dată și l-am aruncat, și doctorul m-a pus să i-l găsesc și să i-l aduc înapoi. Horton fusese cât pe ce să moară.

— A fost cât pe ce, așa-i? mârâi Monetre, încordat și triumfător. Acum spune-mi jucăria aceea a fost cu el de când s-a născut, nu-i așa? Și era ceva neobișnuit cu ea — avea un fel de bumbi ca niște nestemate, sau ceva strălucitor?

— De unde știți... începu Bluett din nou, și pentru a doua oară cedă, izbit de nerăbdarea plină de furie ce iradia din toată ființa celuilalt.

— Da, avea. Ochii.

Monetre se aruncă asupra judecătorului și, înșfăcându-l de umeri, îl scutură.

— Ai spus un „ochi", nu-i așa? Era doar o nestemată? gâfâi el.

— Nu... nu mă..., șuieră sufocat Bluett, împingând neputincios mâinile cu unghii lungi ale lui Monetre. Am spus „ochi". Doi ochi. Erau amândoi la fel. Și nu erau deloc plăcuți la vedere. Păreau să aibă o lumină a lor proprie.

Monetre se îndreptă încet și se dădu înapoi cu un pas.

— Două din ele, suflă el. *Două*...

Închise ochii. Mintea îi vâjâia. Un băiat dispărut, niște degete... niște degete strivite. O fată, cu o vârstă care s-ar potrivi, și ea... Horton, Horton... Horty. Mintea îi făcu un luping și se rostogoli înapoi în trecut, peste ani și ani. O fețișoară cafenie, ofilită de suferință, spunând: „Părinții mă chemau Hortense, dar toți îmi spun Kiddo." Kiddo, care sosise aici cu o mână zdrobită și care părăsise bâlciul în urmă cu doi ani. Ce o făcuse să plece? Îi ceruse el ceva, voise să-i examineze mâna, iar ea plecase în aceeași noapte.

Mâna aceea. Imediat ce sosise, el i-o dezinfectase curățând-o de resturile de carne distrusă, cosând apoi rana. O tratase zilnic, săptămâni în șir, până când țesutul cicatriceal se formase în întregime și nu a mai existat nici un pericol de infecție; iar după aceea, dintr-un motiv sau altul, nu se mai uitase niciodată la ea. De ce oare? Aha — Zena. Zena îl ținuse mereu la curent despre cum îi mergea lui Kiddo cu mâna.

Deschise pe jumătate ochii, care arătau acum ca două crăpături.

— O să-l găsesc, mârâi el, arătându-și dinții.

Se auzi o bătaie în ușă, urmată de un glas:

— Canibal...

— E piticul, se bâlbâi Bluett, ridicându-se în picioare. A adus-o pe fată înapoi. Ce-o să... unde-o să...

Monetre îi aruncă o privire care îl făcu să tremure și să se arunce îndărăt în fotoliu. Patronul bâlciului se ridică și păși țeapăn spre ușă, deschizând-o pe sfert.

— Ai prins-o?

— La naiba, Canibal, am...

— Nu vreau să aud, spuse Monetre într-o șoaptă teribilă. N-ai adus-o înapoi. Te-am trimis s-o aduci și tu n-ai adus-o.

Închise ușa cu mare grijă și se întoarse spre judecător.

— Șterge-o.

— Ă? Hm. Dar cum rămâne cu...

— Șterge-o!

Era un țipăt. Și dacă privirea-i furibundă îl făcuse adineaori pe Bluett să se înmoaie, glasul de-acum îl făcu să își recapete puterile. Judecătorul sări în picioare și se îndrepta spre ușă înainte chiar ca țipătul să se fi stins, încercă să vorbească, dar nu reuși decât să-și miște în gol buzele umede.

— Sunt singurul de pe lumea asta care vă poate ajuta, spuse Monetre, și expresia de pe chipul judecătorului arăta limpede că tonul acesta de

conversație liniștită era lucrul cel mai șocant dintre toate câte fuseseră.

Se opri lângă ușă.

— Voi face tot ce-mi va sta în putință, domnule judecător. O să vă dau de veste foarte curând, puteți fi sigur de aceasta.

— Aha, făcu judecătorul. Mm. Dacă aveți nevoie de ceva, vă stau oricând la dispoziție, domnule Monetre. Anunțați-mă. Orice v-ar trebui.

— Mulțumesc. Cu siguranță că voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Trăsăturile osoase ale lui Monetre încremeniră exact în clipa când își încheie fraza. Bluett se făcu nevăzut.

Pierre Monetre rămase nemișcat, cu privirile ațintite spre locul unde se aflase cu puțin timp înainte fața puhavă a judecătorului. Deodată, își strânse pumnul și-l izbi de palma celeilalte mâini. „Zena!", rosti din vârful buzelor. Se făcu livid de furie și simți că îl părăsesc puterile. Se așeză, sprijinindu-și coatele pe sugativa de pe birou, ținându-și bărbia în mână, și începu să trimită valuri de ură și chemare.

Zena!

Zena!

Vino! Vino aici!

Horty izbucni în râs. Își privi mâna stângă, cu cele trei cioturi ale degetelor care începuseră să crească, precum niște ciuperci nedeschise încă, din articulațiile metacarpiene, apoi atinse cu cealaltă mână țesutul cicatriceal ce se formase în jur și râse din nou.

Se ridică de pe canapea și străbătu camera spațioasă, îndreptându-se spre oglindă, în fața căreia își examina figura, apoi se dădu cu un pas îndărăt și își privi critic umerii și profilul. Scoase un mormăit de satisfacție și merse în dormitor, unde se afla telefonul.

— Trei-patru-patru, ceru el.

Glasul îi era sonor, potrivindu-se cu linia bărbiei solide și cu gura-i largă.

— Nick? Aici e Sam Horton. O, bine. Sigur, o să pot să cânt din nou la chitară. Doctorul zice că am avut noroc. O încheietură ruptă rămâne de obicei țeapănă după ce se reface, așa că am scăpat ieftin. Nu, nu-ți face griji. Hm? Cam șase săptămâni. Absolut sigur... Bani? Mulțumesc, Nick, dar îmi ajung. Nu, nu-ți face griji — o să te chem eu dacă am nevoie de ceva. Mulțumesc, oricum. Da, o să vin eu pe acolo. Am trecut cu câteva zile în urmă. Unde l-ai găsit pe umflatul ăla care ține chitara în locul meu?

Face din greșeală ceea ce Spike Jones face cu intenție. Nu, n-am vrut să-l lovesc. Am vrut să-l jupoi.

Râse.

— Glumesc. E bun, se descurcă. Bine, mulțumesc, Nick. La revedere.

Se întoarse în living și se trânti pe canapea cu ușurința unei feline. Își cufundă voluptuos umerii în salteaua spongioasă, apoi se rostogoli pe o parte și luă o carte dintre cele patru aflate pe noptieră.

Erau singurele cărți ce se găseau în tot apartamentul. Cunoștea de mult tendința cărților de-a invada spațiul disponibil până la ultimul ungher, ca și problemele create de bibliotecile arhipline. Soluția pe care o adoptase era să scape și de cărți și de bibliotecă și să facă o înțelegere cu librarul ca să-i trimită câte patru cărți pe zi, pe bază de închiriere. Le citea pe toate și le înapoia fără greș în ziua următoare. Era o soluție care îl satisfăcea pe deplin. Își amintea perfect fiecare cuvânt pe care-l citea, astfel încât n-avea ce face cu o bibliotecă.

Poseda două tablouri — un Markell, reprezentând siluete neregulate, meticulos disproporționate, suprapuse într-o transparență aparentă, astfel încât nuanța fiecăreia le influența pe ale celorlalte, iar culoarea fundalului influența ansamblul. Celălalt era un Mondrian, pictat cu precizie și echilibrat, dând impresia a ceva ce nu izbutea să prindă contur.

Mai avea, de asemenea, kilometri întregi de benzi cu muzică de toate felurile. Mintea fabuloasă a lui Horty putea să rețină întreg conținutul unei cărți și să-și amintească oricare parte a ei. La fel se întâmpla și cu muzica; dar a-ți reaminti muzica

înseamnă să o și faci într-o oarecare măsură, și între o minte care ascultă muzică și una care o compune este o diferență categorică, iar Horty, datorită bibliotecii sale muzicale, le putea face pe amândouă.

Îi avea pe clasicii și pe romanticii care fuseseră preferații Zenei — simfoniile, concertele, baladele și piesele de virtuozitate care constituiseră inițierea lui în muzică. Dar gusturile îi evoluaseră, incluzându-i acum pe Honneger și Copland, Șostakovici și Walton. Din domeniul muzicii populare descoperise acordurile sumbre ale lui Tatum și pe incredibilul Thelonius Monk. Avea deopotrivă trompeta uneori inspirată a lui Dizzy Gillespie, tulburătoarele cadențe năucitoare ale Ellei Fitzgerald, și vocea desăvârșită a lui Pearl Bailey. Criteriul lui în privința tuturor acestora era omenescul și formele pe care le lua omenescul. Trăia înconjurat de cărți care îl conduceau la alte cărți și de arta care îi oferea o varietate infinită de interpretări și sugestii și de muzica ce îl introducea în lumi aflate mai presus de lumea reală de zi cu zi. În pofida tuturor acestor avuții, apartamentul lui Horty era mobilat cât se poate de simplu. Singurul obiect neobișnuit era combina, formată dintr-un ansamblu de elemente de înaltă calitate și fidelitate, pe care Horty fusese nevoit să și-o monteze datorită faptului că avea nevoie să perceapă cele mai mici nuanțe și acorduri instrumentale. Altminteri, locuința lui nu se deosebea cu nimic de oricare alt apartament decorat cu grijă și amenajat confortabil. Îi trecea prin minte uneori, la intervale destul de mari, că, ținând seama de resursele de care dispunea, ar putea să se înconjoare

de tot soiul de mașini automate de lux, cum erau fotoliile de masaj sau dispozitivele de uscare după duș, cu aer condiționat. Nu se simțise însă niciodată tentat prea mult de asemenea lucruri. Mintea lui era exclusiv o mașină care acumula cunoștințe. Capacitățile sale analitice erau fenomenale, însă nu era decât rareori tentat să le folosească din plin. Prin urmare, acumularea cunoștințelor era suficientă; folosul pe care l-ar fi putut trage de pe urma lor îi era destul de indiferent și nu-și punea prea des la încercare încrederea desăvârșită și cât se poate de justificată pe care o avea în propriile forțe.

Ajuns la jumătatea cărții, se opri, cu o expresie de năuceală în ochi. Era ca și cum la urechi i-ar fi ajuns un sunet deosebit — cu toate că tăcerea era deplină.

Închise cartea și o puse la loc, apoi se ridică și ascultă încet răsucindu-și încet capul, ca și cum ar fi încercat să localizeze sursa senzației acesteia.

În clipa aceea, se făcu auzită soneria de la intrare.

Horty înțepeni. Nu era încremenirea înfiorată a unui animal speriat, mai degrabă o clipă de răgaz, acordată cu bună știință pentru a chibzui. Apoi se puse din nou în mișcare, străbătând camera cu pasul lui ușor și ferm.

Ajuns la ușă se opri, cu privirile îndreptate spre partea de jos a acesteia. Fața i se crispă, iar sprâncenele i se încruntară scurt. Deschise ușa larg.

Stătea în prag, nu foarte dreaptă, privindu-l fix cu ochii aceia ai ei. Capul îi era răsucit într-o parte și lăsat puțin în jos. Era nevoită să-și forțeze dure-

ros ochii pentru ca să-i poată întâlni pe ai lui, dat fiind că avea doar un metru douăzeci înălțime.

Vorbi cu un glas slab, abia auzit:

— Horty?

El scoase un sunet aspru și îngenunche, luând-o în brațe și strângând-o cu blândețe.

— Zee... Zee, ce s-a întâmplat? Fața ta... Ce-ai pățit?

O ridică în brațe, trânti ușa și o duse spre canapea, unde se așeză, ținând-o întinsă pe genunchi, cu capul odihnindu-i-se în scobitura caldă și fermă a brațului drept. Ea îi zâmbi; nu-și putea mișca gura decât pe jumătate. Apoi începu să plângă, iar propriile lui lacrimi îl împiedicară pe Horty să-i mai vadă fața devastată.

Suspinele Zenei încetară destul de repede, ca și cum ar fi fost prea obosită ca să mai poată plânge. Se uită la el studiindu-i fața cu atenție, trăsătură cu trăsătură, apoi ridică mâna și îi atinse părul.

— Horty... șopti ea. Îmi plăceai atât de mult așa cum erai...

— Sunt același, spuse el. Doar că am crescut și sunt adult acum. Am o slujbă și un apartament. Am vocea asta și umerii ăștia și cântăresc cu vreo patruzeci de kilograme în plus față de cât aveam acum trei ani.

Se aplecă și o sărută scurt.

— Dar nu m-am schimbat, Zee. Nu m-am schimbat.

O mângâie ușor pe obraz.

— Te doare?

— Puțin.

Închise ochii și-și umezi buzele. Părea că nu poate să-și atingă cu limba un colț al gurii.

— Eu m-am schimbat.

— *Ai fost* schimbată, spuse el, cu vocea tremurândă. Canibalul a făcut, asta?

— Sigur că da. Știai, nu-i așa?

— Nu foarte sigur. Mi s-a părut o dată că m-ai chemat. Sau poate că era el... oricum, venea de departe. În orice caz, nimeni altcineva n-ar fi... Ce s-a întâmplat? Vrei să-mi spui?

— Sigur că da. El... a aflat despre tine. Nu știu cum. Tatăl tău... Armand Bluett ăla... e judecător acum, sau așa ceva. A venit să-l vadă pe Canibal. Credea că ești o fată. O fată adultă, vreau să spun.

— Am fost, o bucățică de vreme.

Zâmbi încordat.

— Oh. Oh, înțeleg atunci. Ai fost într-adevăr la bâlci în ziua aceea?

— La bâlci? Nu. Când, Zee? Adică, atunci când a descoperit adevărul despre mine?

— Da. Acum patru — ba nu, cinci zile. Deci n-ai fost acolo. Nu înțe...

Dădu din umeri.

— În fine, fapt e că o fată a venit să-l vadă pe Canibal și judecătorul a urmărit-o și a crezut că ești tu. Canibalul a crezut și el la fel. Drept care l-a trimis pe Havana s-o caute. Havana n-a reușit însă s-o găsească.

— Iar Canibalul s-a luat de tine.

— Îhâm. N-am vrut să-i spun nimic, Horty. Și nu i-am spus nimic. Cel puțin, la început. Am... am uitat ce-a fost apoi.

Închise ochii din nou. Horty fu cuprins de un tremur scurt, după care putu să respire iarăși.

— Nu-mi... amintesc deloc, rosti ea cu greutate.

— Nu te mai sforța. Nu mai vorbi, murmură el.

— Dar vreau. Trebuie. Nu trebuie să te găsească! zise ea. Chiar în clipa asta e pe urmele tale!

Horty închise ochii pe jumătate și spuse:

— Bine.

Ea continua să-și țină ochii închiși. Vorbi din nou:

— A durat destul de mult. Îmi vorbea foarte liniștit. Mi-a dat niște perne ca să stau mai comod și niște vin care avea un gust de toamnă. A vorbit despre bâlci și despre Solum și despre Gogol. A pomenit de Kiddo, după care mi-a spus de noile rulote și de magazinul din bâlci și de necazul cu sindicatul salahorilor. A zis ceva despre sindicatul muzicanților și ceva despre muzică și despre chitară și pe urmă despre numărul pe care îl aveam noi doi. După care a luat-o de la capăt cu menajeriile, scamatorii și prezentatorii, și iarăși de la capăt. Înțelegi? Doar ce te pomenea în treacăt și vorbea mai departe și tot așa, întruna.. Toată noaptea a făcut așa, Horty, *toată noaptea*!

— Ssst...

— Nu voia să mă întrebe direct! Vorbea ținându-și capul întors și pândindu-mă cu coada ochiului. Eu stăteam și încercam să sorb din pahar și am încercat să mănânc când Cooky a adus cina și supeul și apoi micul dejun și mă străduiam să zâmbesc de fiecare dată când se oprea din vorbit pentru o clipă.

Nu m-a atins deloc, nu m-a lovit și nu m-a întrebat nimic!

— Dar până la urmă a făcut-o, rosti sugrumat Horty.

— Mult mai târziu. Nu-mi amintesc deloc... decât fața lui aplecată asupra mea, ca o Lună, la un moment dat. Mă durea peste tot. El urla întruna: Cine-i Horty, unde-i Horty, cine-i Kiddo, de ce l-am ascuns pe Kiddo... Mă trezeam și adormeam mereu... Nu-mi amintesc când am dormit, sau când am leșinat, sau ce-o mai fi fost. M-am trezit cu ochii plini de sânge care tocmai se usca, iar el vorbea de mecanici și de generatoarele care alimentează reflectoarele. M-am trezit în brațele lui, în timp ce el îmi șoptea la ureche ceva despre Bunny și Havana, cum că ei trebuie să fi știut cine era Horty. M-am trezit apoi la un moment dat pe jos. Genunchiul mă durea rău de tot. Era o lumină puternică. Am sărit în picioare, cu toată durerea și m-am repezit la ușă, dar am căzut, genunchiul nu mai voia să mă țină, era după-amiază și el m-a prins și m-a târât îndărăt și m-a azvârlit pe jos și mi-a pus din nou lumina în ochi. Avea în mână un pahar fierbinte și m-a pus să beau oțet. Limba mi s-a umflat și...

— Ssst, Zena dragă, taci. Nu mai vorbi acum. Dar glasul slab și inflexibil continuă să se facă auzit.

— Zăceam acolo, când Bunny a aruncat o privire înăuntru, iar Canibalul nu și-a dat seama că ea a văzut ce făcea el acolo, iar Bunny a șters-o și apoi Havana a intrat în rulotă și l-a lovit pe Canibal cu o

bucată de țeavă, iar Canibalul i-a rupt gâtul și acum e pe moarte și eu...

Pleoapele lui Horty erau uscate. Întinse cu precauție o mână și o lovi ușor peste obrazul sănătos.

— Zena. *Oprește-te!*

Ea scoase un strigăt puternic și apoi urlă din plin:

— Nu mai *știu* nimic, *jur* că nu mai știu nimic!

Izbucni în suspine chinuite. Horty încercă să-i vorbească, dar nu reuși să se facă auzit prin hohotele ei de plâns. Se ridică răsucindu-se, o așeză cu grijă pe canapea, apoi se repezi să înmoaie un prosop în apă rece și îi spălă fața și încheieturile, când încetă brusc să mai plângă și se prăbuși într-un somn adânc.

Horty rămase lângă ea, veghind-o, până când respirația domoală îl asigură că se liniștise. Îngenunche lângă canapea și își puse capul lângă al ei, simțindu-i părul pe frunte. Încrucișându-și brațele pe jumătate, se apucă de coate și începu să tragă de ele, până când umerii și pieptul începură să-l doară. Simțea nevoia să fie lângă ea și nu voia să o deranjeze făcând vreo mișcare, dar trebuia să se elibereze de furia aceea cumplită care îl măcina, iar efortul depus astfel îl calma. Rămase îngenuncheat acolo, lângă ea, vreme îndelungată.

În dimineața următoare, la micul dejun, Zena fu din nou în stare să râdă. Horty nu se mișcase și nici n-o atinsese, decât ca să-i scoată pantofii și să o acopere cu o cuvertură. Spre dimineață, luase o pernă din dormitor și o pusese pe podea, între canapea și ușă și se întinsese pe jos, ascultându-i respirația și

pândind, cu o atenție de felină, orice zgomot de pe scară sau palier.

Când ea deschisese ochii, el se afla în picioare, aplecat asupra ei.

— Sunt Horty și ești în siguranță, Zee, se grăbi el să spună. Panica crescândă din ochii ei pieri înainte de-a se naște și ea zâmbi.

În timp ce făcea baie, îi duse hainele la o spălătorie cu autoservire din cartier și peste o jumătate de oră se întoarse cu ele spălate și uscate. Mâncarea pe care o cumpărase pe drum se dovedi inutilă. Zena pregătise deja micul dejun: ouă prăjite cu șuncă. Îi luă din mâini cumpărăturile și îl mustră.

— Scrumbie afumată, suc de papaia și șuncă daneză. Horty, asta-i mâncare pentru *musafiri*!

El zâmbi, mai mult din pricina curajului și a optimismului ei decât a protestelor. Se sprijini de perete, cu brațele încrucișate, uitându-se la Zena cum umbla prin bucătărie, înfășurată din cap până în picioare în halatul lui de baie mult prea mare pentru ea, și încercând să nu se gândească la faptul că ea îi spusese Canibalului despre el. Înțelese, totuși, văzându-i șchiopătatul și felul în care îi arăta fața...

A fost un mic dejun vesel, în timpul căruia nu încetară să-și amintească de trecut, întrebându-se întruna, fericiți, „îți aduci aminte când...", ceea ce este, în ultimă instanță, jocul cel mai pasionant de pe lume. Apoi se lăsă un interval de tăcere, în care se mulțumiră să comunice prin intermediul privirilor. Într-un târziu, Horty întrebă:

— Cum ai reușit să fugi?

Chipul ei se întunecă. Se vedea că face eforturi ca să se controleze. Horty adăugă:

— Trebuie să-mi spui totul, Zee. Trebuie să-mi spui și despre... mine, de asemenea.

— Ai descoperit deja destule și singur, spuse ea.

Horty nu se lăsă abătut de la subiect.

— Cum ai reușit să scapi?

Partea sănătoasă a feței i se crispă. Își coborî privirile înspre mâini, și le împreună, după care vorbi, încleștându-le cu putere.

— Am fost în comă câteva zile, din câte cred. Ieri m-am suit în cușeta din rulota mea. Am știut atunci că i-am spus totul — în afară de faptul că știam unde te afli. El crede în continuare că ești fata aceea. L-am auzit vorbind. Era la celălalt capăt al rulotei, în camera lui Bunny. Bunny era și ea acolo și plângea. L-am auzit pe Canibal ieșind și luând-o cu el afară. Am așteptat puțin, apoi m-am tras afară din pat și m-am târât spre ușa lui Bunny. Am intrat. Havana era acolo, în pat, cu gâtul înfășurat în ceva tare. Vorbitul îl făcea să sufere. A spus că Monetre îl îngrijește și că i-a aranjat gâtul, imobilizându-i-l. A spus că tocmai a pus-o pe Bunny să facă ceva pentru el.

Zena îi aruncă o privire rapidă lui Horty.

— Poate s-o facă realmente, știi doar. Are darul hipnozei. E în stare s-o oblige pe Bunny să facă orice.

— Știu.

O privi cu atenție.

— De ce naiba nu s-a folosit de hipnoză ca să te facă să vorbești? exclamă el înfuriat.

Ea își atinse fața cu vârful degetelor.

— N-are cum. El... puterea lui nu funcționează asupra mea. Poate să intre în contact cu mine, dar nu mă poate forța să fac nimic. Sunt prea...

— Prea cum?

— Prea om, răspunse ea.

Horty o lovi peste braț și îi zâmbi.

— Asta, cu siguranță... Spune mai departe.

— M-am întors în compartimentul meu din rulotă și am luat ceva bani și alte câteva lucruri și am plecat. Nu știu cum o să reacționeze Canibalul când o să afle că am plecat. Am fost tot cât se poate de atentă, Horty. Am făcut autostopul vreo optzeci de kilometri și apoi am luat un autobuz spre Eltonville — care se află la vreo cinci sute de kilometri de aici — și de acolo am luat un tren. Dar știu bine că o să-mi dea de urmă mai devreme sau mai târziu. Nu renunță niciodată.

— Aici ești în siguranță, spuse el cu un glas blând, din care răzbăteau reflexe tăioase.

— Dar nu e vorba de mine! Vai, Horty, nu-ți dai seama? Pe tine te vrea!

— Dar ce vrea de la mine? Am părăsit bâlciul acum trei ani și asta nu a părut să-l deranjeze prea mult.

Îi întâlni privirile și observă că se uita la el stupefiată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ești deloc curios să afli despre tine, Horty?

— Despre mine? Ba da, sigur. Cred că oricine ar fi. Dar ce anume, de fapt?

Ea, tăcu câteva clipe, reflectând. Apoi întrebă pe neașteptate:

— Ce ai făcut de când ai plecat de la bâlci?

— Ți-am spus în scrisori.

— În linii mari, doar. Ți-ai găsit o cameră mobilată unde ai stat o vreme, citind o mulțime și încercând să te hotărăști ce ar trebui să faci. Apoi te-ai hotărât să crești. Cât a durat asta?

— Vreo opt luni. Am găsit apartamentul ăsta printr-un anunț și m-am mutat într-o noapte, astfel încât nu m-a văzut nimeni și m-am transformat. Trebuia s-o fac, ca să-mi pot găsi mai ușor o slujbă. Am cântat o vreme prin baruri, trăind din ce-mi mai dădeau clienții, după care mi-am cumpărat o chitară ca lumea și m-am angajat la Happy Hours. Când s-a închis, m-am dus la Club Nemo, unde am și rămas de atunci încoace, așteptând un moment potrivit. Mi-ai spus că o să știu singur când va fi... și așa a fost...

— Știam, dădu ea din cap. Momentul potrivit pentru a înceta să mai fii pitic, pentru a începe să lucrezi, pentru a te ocupa de Armand Bluett — da, trebuia să-ți dai seama negreșit.

— Da, sigur, spuse el, ca și cum aspectul în chestiune nu merita vreun alt comentariu. Iar când mi-au trebuit bani, am scris tot felul de lucruri... niște cântece și aranjamente muzicale, articole și chiar și o povestire sau două. Povestirile nu erau prea grozave. E foarte ușor să pui niște lucruri laolaltă, dar e extraordinar de greu să le inventezi. Hei, dar tu nici nu știi ce i-am făcut lui Armand, nu-i așa?

— Nu, nu știu, răspunse ea.

Se uită la mâna lui.

— Are o anumită legătură cu asta, așa-i?

— Da, așa-i.

Își privi la rândul lui mâna și zâmbi.

— Ultima oară când mi-ai văzut-o așa cum arată acum a fost la vreun an după ce venisem la bâlci. Vrei să-ți spun ceva? Mi-am pierdut degetele astea cu exact trei săptămâni în urmă.

— Și au crescut deja atât de mult?

— Nu mai durează atât de mult ca înainte, spuse el.

— La început mergea foarte încet, observă ea.

El o privi, părând că vrea să îi pună o întrebare, după care continuă.

— Într-o noapte a intrat la Club Nemo cu ea. Nici n-am visat vreodată că o să-i văd împreună — știu la ce te gândești! De câte ori mă gândeam la unul, îmi venea în minte și celălalt! Erau ca binele și răul, nedespărțiți, în fine...

Bău din cafea.

— S-au așezat la o masă de unde îi puteam auzi vorbind. El era lupul mieros și ea era fecioara martirizată. Era de-a dreptul dezgustător. La un moment dat, s-a dus să-și pudreze nasul, iar eu am făcut pe cavalerul salvator. Pur și simplu m-am vârât în sufletul ei. Am dăscălit-o puțin și i-am dat ceva bani de drum, iar ea a plecat, după ce i-a promis o întâlnire pentru noaptea următoare.

— Vrei să spui că a plecat pentru moment, numai în seara aceea.

— Da' de unde. A plecat de tot, cu trenul. Nu știu încotro a luat-o. Ei, și am stat acolo cântând la

chitară și chibzuind. Spuneai că o să știu totdeauna când va veni vremea pentru a înfăptui ceva. Ei bine, în noaptea aceea am știut că a venit vremea să mă ocup de Armand Bluett. Mai exact, să încep să mă ocup. Pe vremuri, m-a făcut să-i îndur toate răutățile timp de șase ani. Trebuia să-i ofer o porție cel puțin similară. Așa că mi-am făcut planul. Mi-a luat o noapte și o zi cu totul, și n-a fost prea ușor!

Se opri și zâmbi fără veselie.

— Horty...

— O să-ți spun totul, Zee. E foarte simplu. A avut întâlnirea pe care și-o dorea. A dus-o pe fată într-un cotlon sibaritic și împuțit pe care îl avea ascuns într-o mahala. A fost foarte ușor să-l mân pe caldarâmul presărat cu flori al viciului. În momentul culminant „cucerirea" lui i-a spus câteva lucruri bine alese despre cruzimea exercitată asupra copiilor și l-a lăsat să rumege subiectul având în fața ochilor trei degete retezate, în chip de suvenir.

Zena se uită din nou la mâna lui stângă.

— Uh! Ce pedeapsă! Dar, Horty... ai putut să te pregătești doar într-o zi și o noapte?

— Nici nu știi câte sunt în stare să fac, replică el.

Își suflecă mâneca.

— Uită-te puțin.

Ea își ațintì privirile asupra antebrațului brun și acoperit de păr al mâinii drepte. Fața lui Horty trăda o concentrare intensă. Nu se vedea nici un semn de tensiune; ochii îi erau calmi, iar sprâncenele perfect drepte, fără nici un rid între ele.

Pentru o clipă, brațul rămase neschimbat. Apoi, deodată, părul care îl acoperea începu să se miște,

contorsionându-se. Un fir se desprinse și căzu, urmat de un altul, apoi de toate celelalte, ca o ploaie măruntă, picurând peste fața de masă în carouri. Brațul rămânea nemișcat și, aidoma sprâncenelor, nu dădea nici un semn de încordare. Acum pielea îi era netedă și complet lipsită de păr, păstrându-și aceeași culoare măslinie specifică atât lui Horty cât și Zenei deopotrivă. O nouă schimbare începu însă să se profileze; pielea brațului devenea realmente tot mai palidă și mai subțire. Carnea de pe dosul mâinii și dintre degete se topea văzând cu ochii, până când mâna se subție și se alungi, pierzându-și aspectul bărbătesc de până atunci.

— Ajunge, spuse Horty nepăsător și zâmbi. Pot s-o fac la loc tot atât de repede. Cu excepția părului, desigur. Asta mi-ar lua două sau trei zile.

— Știam de asta, rosti ea dintr-o răsuflare. Știam, dar n-am crezut până acum... Poți să controlezi totul pe deplin?

— Da. Oh, bine, sunt și lucruri pe care nu le pot face. Nu poți distruge sau crea materia. Bănuiesc că m-aș putea micșora până la dimensiunile tale. Dar aș cântări și atunci tot atât de mult ca acum, sau chiar mai mult. Și nici n-aș putea deveni un uriaș de trei metri și jumătate peste noapte; e imposibil să asimilez suficientă masă într-un timp atât de scurt. Dar treaba aia cu Armand Bluett a fost simplă. A cerut un efort serios, dar deloc complicat. Mi-am comprimat umerii și brațele și partea de jos a feței. Știi că în tot timpul ăsta m-au durut toți dinții? Mi-am făcut pielea să albească. Părul era o perucă, bineînțeles, iar în ce privește formele feminine, m-am

folosit de înlocuitorii care se găsesc din belșug în comerț.

— Cum poți glumi cu asta?

Horty îi răspunse cu indiferență.

— Și ce-ai vrea să fac — să scrâșnesc *tot timpul* din dinți? Otrava asta trebuie dată afară din când în când, altfel te omoară. Nu, ce i-am făcut eu lui Armand Bluett a fost doar un început, prin care-l determin să se pedepsească singur. Nu i-am spus cine sunt, iar Kay a ieșit din scenă, astfel încât el nu mai știe cine-i ea și nici cine sunt eu și probabil a ajuns să nu mai știe nici cine-i el.

Horty râse, un râs neplăcut.

— Tot ce i-am făcut a fost să-i aduc aminte de trei degete zdrobite cu mult timp în urmă. Asta o să-l urmărească și-n somn. Următorul lucru pe care i-l voi face va fi de același calibru — dar total diferit.

— Va trebui să-ți schimbi într-o oarecare măsură planurile.

— De ce?

— Kay nu a ieșit din scenă. Abia acum încep să înțeleg. A venit la bâlci să-l vadă pe Canibal.

— *Kay?* De ce?

— Nu știu. Oricum, judecătorul a urmărit-o până acolo. Ea a plecat, dar Bluett și Canibalul s-au întâlnit și au stat de vorbă. Știu totuși ceva: Havana mi-a spus că judecătorul se teme de moarte de Kay Hallowell.

Horty dădu cu pumnul în masă.

— I-a văzut mâna intactă! O, dar asta-i minunat! Îți poți imagina ce efect a avut asupra lui?

— Horty, dragule, nu e deloc așa de amuzant cum ți se pare. Nu înțelegi că asta a declanșat tot ce se întâmplă acum? Că asta l-a făcut pe Canibal să presupună că acea Kiddo era ceva mai mult decât o pitică? Nu-ți dai seama că el crede că tu și Kay sunteți una și aceeași persoană, indiferent de părerea judecătorului?

— O, Doamne!

— Tu poți să-ți amintești tot ce auzi, spuse Zena. Dar nu ești în stare să înțelegi lucrurile suficient de repede, dragule.

— Dar... dar... faptul că ai fost bătută în halul ăsta... e din vina mea, Zena! E ca și cum aș fi făcut-o eu însumi, cu mâna mea!

Ea ocoli masa și îl cuprinse cu brațele, lipindu-i capul de piept.

— Nu, dragule. Asta mi s-ar fi întâmplat oricum, mai devreme sau mai târziu. Dacă vrei să condamni pe cineva — pe lângă Canibal — eu sunt aceea. A fost vina mea că te-am luat cu noi acum doisprezece ani.

— De ce ai făcut-o? N-am reușit să înțeleg niciodată.

— Ca să te pun la adăpost de Canibal.

— Ca să mă... dar m-ai adus chiar sub nasul lui!

— Da, era ultimul loc de pe lume unde nu i-ar fi dat niciodată prin cap să te caute.

— Vrei să zici că mă căuta de pe atunci?

— Te caută întruna încă de pe când aveai un an. Și te va găsi până la urmă. Te va găsi, Horty.

— Sper s-o facă, scrâșni el.

În clipa aceea se auzi soneria.

Se lăsă o tăcere înghețată. Soneria se auzi din nou.

— Mă duc eu, spuse Zena, ridicându-se.

— Te duci pe dracu', replică Horty aspru. Stai jos.

— E Canibalul, șopti ea, așezându-se la loc.

Horty se ridică și făcu câtiva pași, până putu să vadă, prin fereastra camerei de zi, ușa de la intrare. Privind-o cu atenție, răspunse:

— Nu e el. E... e... măi, să fie! Asta-i ziua întâlnirilor!

Se grăbi să deschidă ușa, dând-o de perete.

— Bunny!

— Sscu-zați... aici locu...

Bunny nu se schimbase prea mult. Arăta doar ceva mai rotofeie și părea poate mai timidă.

— Vai, Bunny...

Zena sosi în goană, șchiopătând și se împiedică în halatul de baie. Horty reuși să o prindă înainte de-a cădea. Cele două femei se îmbrățișară frenetic, scoțând exclamații care acopereau râsul ușurat al lui Horty.

— Dar, draga mea, cum de ne-ai găsit...

— Ce bine că...

— Credeam că erai...

— Păpușico, n-am crezut niciodată că...

— *Gata!* strigă Horty. Bunny, haide să mănânci și tu ceva.

Tresărind, ea îl privi cu ochii larg deschiși.

— Cum se simte Havana? întrebă el cu blândete.

Fără să-și ia ochii de la el, Bunny bâjbâi spre Zena și se prinse de ea.

— De unde îl cunoaște pe Havana?

— Draga mea, spuse Zena. E *Horty*!

Bunny îi aruncă o privire ca de iepure speriat, își răsuci apoi gâtul pentru a privi în jur și păru să priceapă deodată cuvintele Zenei.

— Ăsta? întrebă ea, arătând cu degetul. El?

Deschise ochii mari.

— Tot el e și Kiddo, nu?

Horty rânji.

— Exact.

— A crescut, spuse Bunny prostește.

Zena și Horty începură să râdă în hohote și, aidoma lui Horty pe vremuri, Bunny își mută privirile de la unul la celălalt, simțind că râsul nu le era batjocoritor, astfel încât sfârși prin a li se alătura cu chicotele ei cristaline. Râzând încă, Horty se duse la bucătărie și strigă de acolo:

— Îți place să bei tot lapte praf cu o jumătate de linguriță de zahăr, Bunny?

Atunci Bunny începu să plângă, suspinând fericită pe umărul Zenei.

— E Kiddo, el e, el e...

Horty puse ceașca aburindă pe noptieră și se așeză lângă cele două fete.

— Bunny, cum Dumnezeu ai reușit să mă găsești?

— Nu te-am găsit pe tine, am găsit-o pe Zee. Zee, s-ar putea ca Havana să moară.

— Îmi... îmi aduc aminte, șopti Zena. Ești sigură?

— Canibalul a făcut tot ce-a putut. A mai chemat chiar și un alt doctor.

— *Nu mai spune!* De când a prins dragoste de doctori?

Bunny sorbi din cafea.

— Nici nu-ți închipui cât s-a schimbat, Zee. Nici eu n-am putut s-o cred până n-am văzut — până n-a chemat un doctor, vreau să spun. Știi despre mm-mine și Havana. Așa că poți să-ți închipui ușor ce părere am despre ce i-a făcut Canibalul. Acum însă parcă ar fi ieșit dintr-un nor care l-a învăluit ani în șir. S-a schimbat cu adevărat, Zee, și vrea să te întorci, îi pare *atât* de rău de tot ce s-a întâmplat. E realmente distrus.

— Nu îndeajuns de mult, mormăi Horty.

— Vrea ca și Horty să se întoarcă?

— Horty — aa, Kiddo.

Bunny se uită la el.

— Acum, n-ar mai putea urca pe scenă. Nu știu, Zee. Nu mi-a spus nimic.

Horty remarcă încruntătura mirată a Zenei. O apucă pe Bunny de braț și i-l strânse cu nerăbdare.

— Draga mea — ia-o de la început. Te-a trimis Canibalul?

— A, nu. Mă rog, nu chiar. S-a schimbat atât de mult, Zee. Văd că nu mă crezi... dar, în fine, o să te convingi singură. Are nevoie de tine și m-am gândit să te caut și să te aduc înapoi.

— De ce?

— Din cauza lui Havana! strigă Bunny. Canibalul ar putea să-l salveze, nu înțelegi? Dar acum e chinuit de gândul că te-a făcut să suferi.

Zena se uită la Horty tulburată. El se ridică în picioare.

— Mă duc să-ți pregătesc ceva de mâncare, Bunny, spuse el.

Făcu o mișcare imperceptibilă din cap spre Zena; ea aprobă clipind din ochi și se întoarse spre Bunny.

— Dar de unde ai știut unde mă aflu, draga mea?

Albinoasa Bunny se aplecă și-i atinse obrazul Zenei.

— Biata de tine. Te doare rău?

Horty strigă din bucătărie:

— Zee! Unde ai pus piperul?

— Vin imediat, Bun, spuse Zena.

Se îndreptă șchiopătând spre bucătărie.

— Trebuie să fie pe... da, aici e. O, văd că n-ai prăjit pâinea. Lasă-mă pe mine, Horty.

Se apucară să trebăluiască alături, în fața aragazului. Horty murmură abia auzit:

— Nu-mi place chestia asta, Zee.

Ea dădu din cap.

— E ceva în neregulă... am întrebat-o de câteva ori cum de ne-a găsit și n-a vrut să răspundă.

Adăugă apoi cu glas tare:

— Vezi? *Așa* se prăjește pâinea. Trebuie doar s-o păzești, să nu se ardă.

O clipă mai târziu, vorbi iarăși încet:

— Horty, cum de-ai știut cine e la ușă?

— N-am știut, în fine, nu-i chiar așa. Am știut cine *nu* era. Cunosc sute de oameni, și am știut că nu era nici unul din ei.

Dădu din umeri.

— Așa că nu mai rămânea decât Bunny. Înțelegi?

— Eu n-o pot face și nici nu știu pe cineva care să facă așa ceva. Poate doar cu excepția Canibalului.

Se duse la chiuvetă și zdrăngăni vasele cu putere.

— Poți citi și gândurile oamenilor? îl întrebă ea când se întoarse lângă el.

— Uneori, puțin. N-am încercat niciodată prea mult.

— Încearcă acum, spuse ea, arătând din cap spre camera de zi.

Chipul lui Horty căpătă din nou expresia aceea de concentrare calmă. În aceeași clipă, cineva trecu repede prin fața ușii deschise de la bucătărie. Horty, care stătea cu spatele la ea, se răsuci și se năpusti în cameră.

— Bunny!

Buzele de culoare roz ale lui Bunny se răsfrânseră, dezgolindu-i dinții, ca la animale; porni în fugă spre ușa de la intrare, o deschise și se făcu nevăzută. Zena țipă:

— Poșeta! Mi-a luat poșeta!

Din două salturi uriașe, Horty ajunse pe palier și o prinse pe Bunny în capul scărilor. Ea scoase un strigăt ascuțit și își înfipse dinții în mâna lui. Horty o prinse cu brațul pe după gât și-i apăsă bărbia de pieptul lui. Cum izbutise să-i apuce cu dinții o parte din mână, nu mai putea acum să-i dea drumul, astfel încât mâna îi era căluș.

Intrând înapoi în casă, Horty trânti ușa și îi tăcu vânt lui Bunny pe canapea ca unui balot. Fălcile îi rămaseseră încleștate, așa că fu nevoit să se aplece si să i le desfacă cu forța. Ea rămase întinsă, cu ochii roșii și strălucitori și cu gura mânjită de sânge.

— Ei, ce crezi că a făcut-o să ajungă în halul ăsta? întrebă el, pe un ton neutru.

Zena îngenunche lângă Bunny și îi atinse fruntea.

— Bunny. Bunny, te simți bine?

Nu sosi nici un răspuns, deși părea conștientă. Continua să-l fixeze pe Horty cu ochii ei tulburi, de culoarea rubinului, iar respirația îi era ritmică și puternică, trimițând cu gândul la o locomotivă care trage un marfar încărcat. Gura îi era întredeschisă și țeapănă.

— Nu i-am făcut nimic, spuse Horty. Am luat-o doar în brațe.

Zena își ridică poșeta de jos și scotoci prin ea, apoi, părând satisfăcută, o puse pe măsuța de cafea.

— Horty, ce ai făcut în bucătărie, adineaori?

— Am... un fel de...

Se încruntă.

— M-am gândit la fața ei, și am făcut-o într-un fel să se deschidă ca o ușă, sau — mă rog, să se împrăștie ca o ceață, astfel încât să mă pot uita înăuntru. N-am văzut nimic.

— Nimic? Chiar nimic?

— Tocmai atunci s-a mișcat, răspunse el cu simplitate.

Zena începu să-și frământe mâinile împreunate.

— Mai încearcă o dată.

Horty se apropie de canapea. Ochii lui Bunny îl urmăreau, în timp ce el își încrucișa brațele. Fața i se relaxa, iar ochii lui Bunny se închiseră imediat. Bărbia i se destinse. Zena lătră:

— Horty, fii atent!

Fără să se miște, Horty dădu scurt din cap.

Timp de o clipă nu se petrecu nimic. Apoi, Bunny fu străbătută de un tremur, întinse o mână și își încleștă pumnul micuț. Printre pleoape îi apărură

lacrimi, și corpul i se relaxă vizibil. Peste câteva secunde, începu să se miște ușor, fără rost, ca și cum niște mâini neîndemânatice i-ar fi testat centrii motori. Deschise ochii în două rânduri; o dată se ridică pe jumătate, pentru ca apoi să se întindă la loc. La urmă, dădu drumul unui suspin prelung, înfiorat, de o tonalitate la fel de joasă ca și glasul Zenei, și rămase liniștită, întinsă, respirând adânc.

— A adormit, spuse Horty. S-a luptat cu mine, dar acum a adormit.

Își dădu drumul într-un scaun și își acoperi fața cu mâinile. Zena îl privea cum se reface, la fel cum își refăcuse brațul albit adineaori. Se ridică vioi și spuse, cu glasul din nou puternic:

— Era ceva mult mai puternic decât ea, Zee. Era plină ochi de ceva care nu era al ei.

— S-a dus acum cu totul?

— Sigur. Trezește-o și ai să vezi.

— N-ai mai făcut niciodată până acum asta, Horty? Pari la fel de sigur de tine ca și bătrânul Iwazian.

Iwazian era fotograful bâlciului. Era de-ajuns să ia o fotografie ca să știe cât era de reușită; nu avea nevoie să se uite niciodată la vreun clișeu.

— Tot spui lucruri din astea, zise Horty ușor enervat. Sunt lucruri pe care un om le poate face și altele pe care nu le poate face. Când face ceva, ce rost are să te întrebi dacă l-a mai făcut sau nu? Nu crezi că el știe oricum?

— Îmi pare rău, Horty. Văd că nu încetez să te subestimez.

Se așeză lângă pitica albinoasă.

— Bunny, rosti ea încet. Bunny...

Bunny își întoarse capul, și-l răsuci apoi la loc și deschise ochii. Privirile îi păreau vagi, incapabile să se concentreze asupra vreunui punct. Și le întoarse spre Zena, și în ele își făcu loc o lucire de recunoaștere. Ocoli camera cu privirea și scoase un strigăt de spaimă. Zena o apucă strâns.

— Totul e bine, draga mea, spuse ea. El e Kiddo, și eu sunt aici, iar tu ești bine acum.

— Dar cum... unde...

— Șșt... Spune-ne ce s-a întâmplat, îți amintești de bâlci. De Havana?

— Havana e pe moarte.

— O să-ncercăm să-l ajutăm, Bunny. Îți amintești cum ai ajuns aici?

— Aici?

Privi de jur împrejur, de parcă o parte a minții ei se străduia să reia legătura cu celelalte.

— Canibalul mi-a spus să vin. Nu-i mai vedeam decât ochii. După un timp nu i-am mai văzut nici pe ei. Aveam în cap glasul lui, care îmi răsuna întruna. Nu-mi mai amintesc, spuse ea pe un ton jalnic. Havana e pe moarte.

Rostise ultima afirmație ca și cum ar fi fost prima oară când o spunea.

— Poate că ar fi mai bine să nu-i mai punem întrebări acum, observă Zena.

— Greșești, replică Horty. Ar fi mai bine s-o facem, și repede.

Se aplecă peste Bunny.

— Cum ai dat de mine?

— Nu-mi aduc aminte.

— După ce ai auzit vocea Canibalului vorbindu-ți în cap, ce ai făcut?

— Eram într-un tren.

Răspunsurile îi erau destul de vagi; părea nu că ar refuza informațiile care i se cereau, ci mai degrabă că este incapabilă să le dea. Trebuiau să i le scoată una câte una.

— Unde te-ai dus după ce ai coborât din tren?

— La un bar. Ăă... Club... Nemo. L-am întrebat pe cel de acolo unde îl pot găsi pe tipul care s-a rănit la mână.

Zena și Horty schimbară o privire.

— Canibalul a spus că Zena se afla la tipul ăsta.

— A spus că tipul ăla e Kiddo? Sau Horty?

— Nu. N-a spus nimic. Mi-e foame.

— E-n regulă, Bunny. O să-ți dăm un mic dejun zdravăn într-o clipă. Ce trebuia să faci după ce o găseai pe Zena? S-o aduci înapoi?

— Nu. Nu pe ea. Cristalele. Ea avea cristalele. Trebuiau să fie două. Mi-a spus că o s-o pățesc mult mai rău decât Zena dacă mă întorc fără ele. Dar mi-a zis că, dacă mă-ntorc numai cu unul, atunci mă omoară.

— Ce s-a putut schimba, spuse Zena, cu o groază amestecată cu dispreț.

— De unde știa unde mă aflu? întrebă Horty,

— Nu știu. Ah, ba da; fata aceea!

— Care fată?

— O fată blondă, i-a scris cuiva o scrisoare. Fratelui ei. Cineva a pus mâna pe scrisoare.

— Cine?

— Blue. Judecătorul Blue.

— Bluett?

— Da, judecătorul Bluett. A pus mâna pe scrisoarea aia și a aflat că fata lucrează într-un magazin de discuri din oraș. Nu era decât un singur magazin de discuri. Au găsit-o ușor.

— *Au găsit-o?* Cine?

— Canibalul. Și cu Blue ăla. Bluett.

Horty își strânse pumnii.

— Unde-i ea acum?

— Canibalul a adus-o la noi la bâlci. Acum pot să mănânc și eu ceva?

Horty plecă aproape de îndată.

Își trase pe el un pardesiu, își luă portofelul și cheile și se îndreptă spre ușă. Zena strigă după el. Încordarea făcea ca vocea ei catifelată să sune răgușit. Îl apucă de braț; el nici măcar nu încercă să se scuture, ci pur și simplu își continuă drumul, trăgând-o în urma lui, de parcă n-ar fi fost decât un fum de țigară plutind în aer, pe care l-ar fi luat după el. Ea se întoarse lângă masă, își apucă poșeta și scoase din ea cele două nestemate strălucitoare.

— Horty! Așteaptă, stai puțin!

Îi întinse nestematele

— Nu-ți amintești, Horty? Ochii lui Junky, nestematele — sunt *totuna cu tine, Horty*!

El spuse doar:

— Dacă ai nevoie de ceva, întreabă de Nick, la Club Nemo. E un tip de încredere.

Și, zicând acestea, deschise ușa.

Ea se năpusti șchiopătând după el și îl prinse de pardesiu, dar îl scăpă imediat, lovindu-se de perete.

— Stai, stai. Trebuie să-ți mai spun ceva! Nu ești pregătit, tu pur și simplu *nici nu știi*!

Scoase un hohot:

— Horty, Canibalul...

Ajuns la jumătatea scărilor, el se întoarse:

— Ai grijă de Bunny, Zee. Să nu ieși din casă pentru nimic în lume. Mă întorc repede.

Și porni din nou în jos, făcându-se nevăzut.

Ținându-se de perete, Zena se târî prin hol și intră înapoi în apartament. Bunny ședea pe canapea, suspinând de frică. Văzând însă chipul răvășit al Zenei, se opri din plâns și alergă spre ea. O ajută să se așeze în fotoliu și se ghemui la picioarele ei, ținându-și gambele cu brațele și sprijinindu-și bărbia de genunchii Zenei. Zena își pierduse cu desăvârșire culorile din obraji; pe fața cenușie, ochii uscați și negri priveau nemișcați în pământ.

Nestematele îi căzură din mână și se rostogoliră pe covor, strălucind, Bunny le ridică. Erau calde, probabil de la mâna Zenei. Și totuși, mâna ei mică era atât de rece... Erau tari la pipăit, dar Bunny simți că, dacă le-ar strânge între degete, s-ar înmuia. Le puse în poala Zenei, fără să spună nimic, își dădea seama, cumva, că nu este momentul să vorbească.

Zena spuse ceva, dar nu se putu înțelege nimic; vocea nu îi era decât un murmur răgușit. Bunny scoase un sunet întrebător, abia auzit, iar Zena își drese glasul și spuse:

— Cincisprezece ani.

Bunny așteptă liniștită vreme de câteva minute, întrebându-se de ce oare Zena nu clipea deloc din ochi. Cu siguranță că o usturau... Ridică mâna și îi atinse pleoapele. Zena clipi și se agită greoi.

— Cincisprezece ani am încercat întruna să fac în așa fel ca asta să nu se întâmple. Am știut despre ce

e vorba din clipa în care am văzut nestematele. Poate chiar dinainte... Dar am fost sigură când le-am văzut.

Închise ochii; glasul părea să-i capete astfel mai multă vigoare, ca și cum privirea-i intensă ar fi epuizat-o.

— Eram singura care știa. Canibalul nădăjduia doar. Nici chiar Horty nu știa. Numai eu. Numai eu. Cincisprezece ani...

Bunny îi mângâie genunchiul. Trecu un timp îndelungat. La un moment dat, fu sigură că Zena adormise și începu să se cufunde în propriile ei gânduri, când glasul adânc și istovit se făcu din nou auzit.

— Sunt vii.

Bunny își ridică privirile; Zena își pusese mâna peste nestemate.

— Gândesc și vorbesc. Se împerechează. Trăiesc. Astea două sunt Horty.

Se îndreptă și își dădu părul pe spate.

— Așa am aflat. Stăteam la masă, în seara aceea, când l-am găsit pe Horty, la restaurantul de pe autostradă. Un tip s-a strecurat în camion ca să ne jefuiască, ții minte? Tipul a călcat pe cristalele astea, iar lui Horty i s-a făcut rău. Era înăuntru, cu ușa închisă și destul de departe de camion, dar a știut. Bunny, îți amintești?

— Îhâm. Havana vorbea deseori despre asta. Deși nu cu tine. Am știut totdeauna când nu voiai să vorbești despre ceva, Zee.

— Acum vreau, spuse Zena istovită, umezindu-și buzele. De când ești la bâlci, Bunny?

— Cred că de vreo optsprezece ani.

— Eu sunt de douăzeci. Sau pe-aproape, oricum. Lucram cu Frații Kwell când Canibalul s-a asociat cu ei. Pe atunci avea deja o menajerie întreagă, îl avea pe Gogol, și un pitic idiot și un șarpe cu două capete și o veveriță fără blană. El, unul, făcea un număr de telepatie. Kwell i-a vândut partea aproape pe nimic. După două primăveri și după ce i-a lovit o tornadă, Kwell se săturase de bâlci. Au fost niște ani în care afacerile mergeau prost. Am rămas la bâlci mai mult pentru că eram deja de o bucată de vreme și mă obișnuisem. Oricum, nicăieri în altă parte n-ar fi fost mai bine.

Oftă, privind înapoi peste cei douăzeci de ani.

— Canibalul era obsedat de ceea ce el numea un hobby. Nu oamenii anormali și monștrii sunt hobby-ul lui. Și nici bâlciul. Astea nu sunt decât efectele hobby-ului.

Luă nestematele și le scutură ca pe niște zaruri, făcându-le să sune.

— Astea-s hobby-ul lui. Lucrurile astea creează uneori ființe anormale. Când obținea câte un nou monstru — cuvântul le șocă pe amândouă, făcându-le să tresară — îl păstra. S-a apucat de afacerea cu bâlciul ca să-i poată ține cu el și totodată ca să scoată bani de pe urma lor. Asta era. Îi păstra și îi studia și făcea mereu alții, tot mai mulți.

— Și deci așa apar de fapt monștrii?

— Nu! Nu toți. Știi despre glande și mutații și toate celelalte. Cristalele astea îi creează și ele, asta-i tot. O fac — cred că o fac — cu intenție.

— Nu înțeleg, Zee.

— Dumnezeu să te binecuvânteze! Nici eu nu înțeleg. Nici Canibalul nu înțelege, deși cunoaște o mulțime de lucruri despre ele. Poate să le vorbească, într-un anume fel.

— Cum?

— E ceva aidoma cu cititul gândurilor, își concentrează mintea asupra lor. Le... lovește cu gândurile lui până când fac ce le cere el.

— Și ce le cere să facă?

— O groază de lucruri. Dar toate au un singur numitor comun. Vrea un... un intermediar. Vrea ca ele să-i facă o ființă căreia să-i poată vorbi și să-i dea ordine. Și care apoi ar putea vorbi cu cristalele, obligându-le să execute tot ce le-ar cere el.

— Cred că nu-mi prea merge mintea, Zee.

— Nu, nu-i adevărat, scumpo. Bunny, Bunny, sunt atât de *fericită* că ești aici!

O trase pe mica albinoasă lângă ea în fotoliu și o strânse în brațe cu frenezie.

— Lasă-mă să-ți spun, Bun. Trebuie să-ți spun! Ani în șir n-am spus nimănui o vorbă...

— N-am să înțeleg nici măcar un cuvânt din zece, pun rămășag.

— Ba o să înțelegi, mielușico. Stai bine? Ei, deci așa... vezi tu, cristalele astea-s un fel de animale, sau cam așa ceva. Nu seamănă cu nici un alt animal care a existat vreodată pe Pământ. Oricum, nu cred că provin de pe Pământ. Canibalul mi-a spus că vede uneori o imagine cu stele albe și galbene pe un cer negru, așa cum se pare că arată spațiul din afara Pământului. El crede că au fost aduse cumva aici.

— Ți-a spus ție asta? Vrei să zici că a vorbit cu tine despre ele?

— Ore-n șir. Cred că oricine simte până la urmă nevoia să stea de vorbă cu cineva. El a stat de vorbă cu mine. M-a amenințat de nu știu câte ori că mă omoară dacă scap cuiva fie și numai un cuvânt. Dar nu de asta am păstrat secretul. Vezi tu, Bunny, el era bun cu mine. E nebun și crud, dar totdeauna s-a purtat frumos cu mine.

— Știu. Ne miram și noi.

— Nu înțelegeam deloc de ce secretul asta ar fi putut interesa pe cineva. Cel puțin, nu la început, vreme de câțiva ani buni. Iar când am aflat ce încerca să facă el în realitate, nu mai *puteam* spune nimănui: nimeni nu m-ar fi crezut. Tot ce mai puteam face era să aflu cât mai multe și să sper că-l voi putea opri la momentul oportun.

— Să-l oprești de la ce, Zee?

— Păi... Uite ce e: lasă-mă să-ți mai spun câte ceva despre cristale. Atunci o să înțelegi. Cristalele astea copiază lucrurile. De exemplu, dacă un asemenea cristal se află lângă o floare, el ar putea face o altă floare, aproape identică cu prima. La fel s-ar întâmpla cu un câine, ori cu o pasăre. Cel mai adesea, însă, copiile nu ies corecte. Așa cum s-a întâmplat cu Gogol. Sau cu șarpele cu două capete.

— Gogol e unul dintr-ăștia?

Zena dădu din cap.

— Da. Omul-Pește. Cred că urma să fie o ființă omenească. Dar a ieșit fără brațe, fără picioare, fără dinți și nu poate să transpire, astfel încât trebuie ținut într-un bazin cu apă, altfel moare.

— Dar pentru ce fac cristalele așa ceva?

Ea scutură din cap.

— Ăsta-i unul din lucrurile pe care Canibalul se străduiește să le afle. Nu există nici o regulă în privința ființelor pe care le fac cristalele, Bunny. Adică, o copie poate să arate exact ca originalul, iar alta poate să iasă complet aiurea, iar alta poate fi atât de nereușită, încât să nu trăiască deloc. Din acest motiv vrea el neapărat un intermediar — cineva în stare să comunice cu cristalele. El n-a fost niciodată capabil s-o facă, decât cu intermitență. Și n-a fost capabil nici să le înțeleagă mai mult decât am putea noi două să înțelegem chimia anorganică, sau principiul radarului, sau mai știu eu ce. Dar mai e ceva, și mai de neînțeles: există mai multe tipuri de cristale; unele sunt mai complicate decât altele și au capacități superioare. Poate că de fapt toate sunt la fel, doar că unele sunt mai vârstnice. Nu se ajută niciodată între ele; s-ar părea că n-au nimic de-a face unul cu celălalt.

Și totuși se înmulțesc. Canibalul nu știa asta. Știa doar că uneori, câte o pereche de cristale încetau să reacționeze când le lovea. La început a crezut că muriseră. O dată chiar a disecat o asemenea pereche. Altă dată, i-a dat una bătrânului Worble.

— Mi-l amintesc! Fusese un om voinic, dar îmbătrânise, îl ajuta pe bucătar, și mai făcea și altele de felul ăsta. A murit.

— A murit — e un fel de-a spune, îți amintești de lucrurile pe care le sculpta?

— O, da — păpuși și jucării și tot felul de mărunțișuri din astea.

— Așa-i. A făcut o dată un omuleț pe arcuri și le-a folosit pe astea drept ochi.

Aruncă cristalele în sus și le prinse din nou.

— Dăruia totdeauna copiilor jucăriile pe care le făcea. Era un moșneag cumsecade. Știu ce s-a întâmplat cu omulețul ăla pe arcuri. Canibalul nu a aflat niciodată, dar mie mi-a spus-o Horty. Într-un fel sau altul, a trecut din mână în mână și până la urmă a ajuns într-un orfelinat — cel în care a stat Horty pe când era un prichindel, într-un interval de șase luni, cristalele au devenit o parte din el — sau el a devenit o parte din ele.

— Dar ce-a fost cu Worble?

— Oh, păi, peste vreun an, Canibalul a început să se întrebe dacă cristalele se împerechează și ce se întâmplă în cazul acesta. Era speriat la gândul că dăduse de pomană două din ele, mari și bine dezvoltate, care poate că nu muriseră de fapt. Când Worble i-a spus că le montase într-una din jucăriile pe care le făcea, care acum ajunsese mai mult ca sigur în mâinile vreunui copil, ce mai, Canibalul bineînțeles că s-a înfuriat și l-a lovit. L-a trântit cât colo. Bătrânul Worble nu s-a mai trezit niciodată, cu toate că a mai trăit două săptămâni. Nimeni nu mai știe în afară de mine. S-a întâmplat afară, în spatele cortului în care se află bucătăria. Am văzut totul.

— N-am știut niciodată, suflă Bunny, cu ochii ei rubinii larg deschiși.

— Nimeni n-a știut, repetă Zena. Hai să bem niște cafea — dar, scumpo! Tu nici nu ți-ai luat micul dejun, biata de tine!

— O, Doamne, făcu Bunny, nu-i nimic. Spune mai departe.

— Hai la bucătărie, spuse Zena ridicându-se cu greu. Nu, n-ai de ce să te miri că sunt momente când Canibalul pare inuman. El... el *nu este* om.

— Dar ce este, atunci?

— O să ajung și la asta. Cât despre cristale, Canibalul spune că poți reda cel mai bine modul în care ele dau tot felul de lucruri — plante și animale, și așa mai departe — asemuindu-l cu visul. Visezi și tu uneori, așa că știi că în vis lucrurile sunt uneori exacte și clare, iar alteori estompate sau deformate, ori disproporționate, nu?

— Îhî. Unde sunt ouăle?

— Uite-le aici, dragă. Ei bine, cristalele visează uneori. Atunci când visele le sunt limpezi și exacte, creează plante frumoase și bune, și șobolani sau păianjeni adevărați, sau păsări așa ca în realitate. Totuși, de cele mai multe ori nu se întâmplă așa. Canibalul zice că astea-s vise erotice.

— Cum adică?

— Visează doar când sunt gata să se împerecheze. Dar unele sunt prea tinere, sau nedezvoltate, sau poate că nu găsesc la timp partenerul potrivit. Când însă visează în felul ăsta, ele modifică moleculele dintr-o plantă, transformând-o într-alta, sau fac dintr-o grămadă de mucegai o pasăre.. Nimeni nu poate ști ce anume se hotărăsc ele să facă și de ce.

— Dar de ce au nevoie să facă asemenea lucruri ca să se împerecheze?

— Canibalul nu crede că o fac neapărat ca să se poate acupla, răspunse Zena, cu un glas liniștit.

Sparse cu îndemânare un ou, lovindu-l ușor de marginea tigăii. El numește asta un sub-produs. E ca și cum ai fi îndrăgostită și nu te-ai mai gândi la nimic în afară de cel pe care îl iubești și ai compune un cântec. Poate că respectivul cântec n-ar avea nici o legătură cu iubitul tău, ci ar vorbi despre un pârâu, sau o floare, sau mai știu eu ce. Despre vânt, de pildă. Poate că n-ar fi nici măcar terminat. Ei, cântecul acesta ar fi un sub-produs. Ai înțeles?

— Aha. Deci cristalele fac lucruri — sau măcar le încropesc — așa cum își face cântecele Tin Pan Alley.

— Cam așa ceva.

Zena zâmbi. Era primul zâmbet după multă vreme.

— Stai jos, scumpo; aduc eu pâinea prăjită. Așa. Atunci când două cristale se împerechează — asta-i părerea mea — se întâmplă ceva diferit. Ele fac o ființă completă. Dar nu o fac pornind de la orice fel de ființă, așa cum procedează cristalele singure. Mai întâi par să moară amândouă deopotrivă. Vreme de câteva săptămâni, ele zac pur și simplu așa. După aceea, încep să viseze împreună același vis. Găsesc ceva aflat în apropierea lor, care este viu, și îl creează din nou. Îl schimbă, celulă cu celulă. Tu nu poți vedea schimbarea producându-se în ființa respectivă. Ar putea fi un câine, să zicem; ei bine, câinele va continua să mănânce și să alerge de colo-colo, să urle la lună și să hărțuiască pisicile. Dar într-o bună zi — nu știu cât de mult durează asta — el va fi complet înlocuit, schimbat până în cele mai infime detalii.

— Și atunci?

— Atunci se poate schimba singur — dacă îi va trece vreodată prin cap să o facă. Poate deveni aproape orice ar vrea să fie.

Bunny se opri din mestecat, chibzuind, apoi înghiți și întrebă:

— În ce să se schimbe?

— Oh, păi ar putea să se mărească sau să se micșoreze. Sau să-i crească mai multe membre. Sau ar putea să capete niște forme ciudate: mic și plat, sau rotund ca o minge. Dacă e rănit rău, pot să-i crească la loc alte membre noi. Și ar putea face cu mintea niște lucruri pe care nici nu ni le-am putea imagina. Bunny, tu ai citit vreodată despre lycantropi?

— Ființele acelea oribile care se transformă din lupi în oameni și invers?

Zena sorbi din cafea.

— Îhâm. Mă rog, astea-s mai mult legende, în general, dar se poate să fi pornit de la cineva care a văzut o asemenea schimbare.

— Vrei să spui că cristalele astea vii sunt de mai mult timp pe Pământ?

— Doamne, sigur că da! Canibalul spune că apar întruna, fără încetare; trăiesc, se înmulțesc și mor aici, la noi.

— Și asta doar ca să facă monștri și lycantropi, murmură Bunny uluită.

— Nu, draga mea! Crearea acestor ființe nu înseamnă nimic pentru ele. Cristalele își trăiesc viața lor proprie. Nici măcar Canibalul nu știe ce fac ele, la ce se gândesc. Ființele pe care le creează sunt ca niște lucruri pe care le faci când ești distrat

— ca mâzgălelile pe o foaie de hârtie, pe care o arunci după aceea la coș. Dar Canibalul crede că ar putea reuși să le înțeleagă dacă va obține un intermediar.

— Dar de ce ține cu tot dinadinsul să înțeleagă o ființă atât de trăsnită?

Chipul micuț al Zenei se întunecă.

— Când am descoperit asta, am început să-l ascult cu atenție — și să sper că într-o bună zi o să-l pot opri. Bunny, Canibalul îi urăște pe oameni. Urăște și disprețuiește întreaga omenire.

— A, da, sigur că da, spuse Bunny.

— Chiar și acum, fărâma de putere pe care o are asupra cristalelor a reușit să le facă pe câteva din ele să-l asculte și să îndeplinească ceea ce le cere. Bunny, a îngropat în mlaștini cristale în jurul cărora a pus ouă de țânțari purtători de malarie. A prins niște șerpi veninoși de coral din Florida și i-a adus în California de Sud. Tot felul de lucruri din astea. Este unul din motivele pentru care păstrează bâlciul. Datorită lui, străbate tot cuprinsul țării, parcurgând același drum an de an. Se întoarce mereu înapoi pe unde a fost, găsind cristalele acolo unde le-a lăsat și măsurând întinderea răului pe care l-au făcut oamenilor. Și găsește mereu alte cristale. Le găsește peste tot. Umblă prin păduri și prerii, emițând din când în când o... un fel de gând, așa cum știe el. Asta le provoacă o suferință pe care el o simte. Le vânează astfel, conducându-se după semnalele lor de durere, până când ajunge la ele. Dar, oricum, sunt peste tot, puzderie. Arată ca niște pietricele sau ca niște bulgări de pământ până ce nu le cureți.

— Vai, ce... ce cumplit!

Ochii lui Bunny străluciră de lacrimi.

— Ar trebui... ucis!

— Nu știu dacă poate fi ucis.

— Vrei să spui că el e într-adevăr una din ființele acelea create de cristale?

— Chiar crezi că o ființă omenească ar fi în stare să se comporte ca el?

— Dar ce-ar face cu intermediarul acela, dacă l-ar obține?

— L-ar instrui. Creaturile care sunt făcute de două cristale pot fi orice cred ele că sunt. Canibalul are de gând să-l convingă pe intermediar că nu este decât un servitor aflat la ordinele lui. Intermediarul l-ar crede pe deplin și s-ar considera astfel. Prin el, Canibalul ar dobândi realmente putere asupra cristalelor. Probabil că le-ar putea face chiar să se împerecheze și să viseze împreună orice ființă pe care ar dori-o el, oricât de oribilă. Ar putea împrăștia boli și epidemii și otrăvuri până ce nu va mai rămâne nici o ființă omenească pe tot Pământul! Iar cel mai rău lucru este că bietele cristale nici măcar nu par să vrea așa ceva! Ele se mulțumesc să rămână în continuare ceea ce sunt, făcând o floare sau o pisică din când în când, rumegându-și gândurile proprii și trăindu-și felul de viață care le este specific, oricât de ciudat ni s-ar părea el nouă. Ele n-au nimic cu omenirea! Pur și simplu nici nu le *pasă* de ea!

— Vai, Zee! Și tu ai dus toată povara asta atâta amar de ani!

Bunny ocoli masa în fugă și o sărută.

— Vai, scumpo, de ce n-ai spus nimănui nimic?

— N-am avut curajul, iubito. Ar fi crezut că mi-am ieșit din minți. Și pe deasupra, mai e și Horty.

— Ce-i cu Horty?

— Horty era mic și se afla într-un orfelinat atunci când jucăria aceea cu ochi de cristal a ajuns cumva acolo. Cristalele l-au ales pe el. Totul se potrivește; mi-a spus că o dată, când omulețul pe arcuri — pe care-l botezase Junky — i-a fost luat, era cât pe ce să moară. Medicii de acolo au crezut că e un soi de psihoză. Bineînțeles însă că nici vorbă nu putea fi de așa ceva; copilul se afla într-o dependență ciudată față de perechea de cristale și nu putea trăi departe de ele. Li s-a părut că era mai simplu să-i lase jucăria — care era urâtă, din câte mi-a spus Horty — decât să încerce să-i trateze psihoza, în orice caz, Junky l-a însoțit pe Horty atunci când a fost adoptat — din întâmplare, chiar de către Armand Bluett, judecătorul ăla.

— E un om îngrozitor! Pare așa de moale și de... *umed*!

— Canibalul a căutat o asemenea ființă făcută de două cristale vreme de douăzeci de ani și mai bine, numai că fără s-o știe. Păi, cristalul pe care l-a găsit prima dată făcea probabil parte dintr-o pereche, dar el nu și-a dat seama. A continuat să nu-și dea seama până când a descoperit ce era cu Horty. A bănuit tot timpul, dar nu a știut niciodată cu certitudine până acum. Eu am știut din noaptea în care l-am cules pe Horty. Canibalul ar fi dat tot ce avea pe lume în schimbul lui Horty — o ființă omenească plăsmuită de cristale. Ba nu; de fapt, Horty

nu este o ființă omenească; a încetat să mai fie încă de la vârsta de un an. Dar cred că pricepi ce vreau să spun.

— Și ăsta ar fi intermediarul pe care-l vrea Canibalul?

— Exact. Așa că, atunci când am înțeles ce este Horty, am profitat de ocazie ca să-l ascund în ultimul loc de pe lume la care s-ar fi gândit Pierre Monetre să-l caute — adică chiar sub nasul lui.

— Vai, Zee! Ce risc cumplit! N-ar fi avut cum să nu-l descopere până la urmă!

— Șansele erau foarte mici. Mie Canibalul nu-mi poate citi gândurile. Poate să mă îmboldească și să mă cheme într-un fel ciudat, dar nu poate să-mi pătrundă în minte. Nu-mi poate face ce ți-a făcut ție Horty adineauri. Canibalul te-a hipnotizat ca să te silească să furi nestematele și să i le aduci. Horty a intrat în mintea ta, până în străfunduri, și ți-a curățat-o, dând afară totul.

— Îmi... îmi amintesc. A fost o adevărată nebunie.

— L-am luat pe Horty cu mine și m-am ocupat de el fără răgaz. Am citit toate cărțile pe care am putut pune mâna și l-am îndopat cu ele. Toate cărțile, Bunny, de orice fel — anatomie comparată, istorie, muzică, matematică, chimie — tot ce credeam că l-ar putea ajuta să cunoască ceea ce este omenesc. Un latin din Antichitate a spus: *Cogito ergo sum* —„Gândesc, deci exist". Horty este esența acestei maxime. Pe vremea când era pitic, credea că este pitic, drept pentru care nu a crescut deloc și nu s-a gândit niciodată că vocea ar trebui

să i se schimbe. Nu i-a trecut o clipă prin cap să aplice ceea ce învățase în propriul lui interes; mă lăsa totdeauna pe mine să hotărăsc în locul lui. Depozita tot ce învăța într-un compartiment ermetic închis, și nu s-a atins de el până când nu a hotărât că venise vremea să-l folosească. Are o memorie eidetică, știi.

— Ce-i asta?

— Memorie fotografică, își amintește perfect tot ce a văzut sau a auzit sau a citit. Când degetele au început să-i crească la loc — erau zdrobite complet și fără vreo speranță de-a se mai reface — am păstrat un secret desăvârșit. Era singurul lucru care i-ar fi putut îngădui lui Canibal să descopere ce era Horty. Degetele oamenilor nu se pot regenera. Ființele create de un singur cristal nu pot s-o facă nici ele. Canibalul își petrecea ore în șir din noapte stând în cortul care adăpostește menajeria și încercând s-o forțeze pe veverița cheală să capete blană sau să-l facă pe Gogol, Băiatul-Pește, să capete bronhii, îmboldindu-i cu mintea. Dacă vreuna din ele ar fi fost o ființă creată de două cristale, s-ar fi reparat singură.

— Cred că înțeleg. Și tu ai făcut totul ca să-l convingi pe Horty că este o ființă omenească?

— Așa e. Trebuia să simtă înainte de toate că face parte din omenire. Din acest motiv l-am învățat să cânte la chitară, după ce degetele i-au crescut la loc, astfel încât să poată învăța muzica repede și la perfecție. Poți învăța mai multă teorie muzicală într-un an de chitară decât în trei de pian, iar muzica este una dintre cele mai omenești creații din câte

există... A avut o încredere deplină în mine, pentru că nu l-am lăsat niciodată să gândească cu propria lui minte.

— Nu... nu te-am mai auzit nicicând vorbind ca acum, Zee. Vorbești ca din cărți.

— A trebuit să joc și eu un rol, scumpo, spuse încet Zena. La început, am fost nevoită să-l țin pe Horty ascuns până când a învățat tot ce i-am putut spune eu. Apoi am fost obligată să-mi imaginez o modalitate prin care să-l fac să-l împiedice pe Canibal să-și atingă țelurile, fără să riște să devină sclavul lui.

— Dar cum ar putea să facă el așa ceva?

— Bănuiesc că Monetre este creat de un singur cristal. Cred că, dacă Horty ar putea să învețe numai să folosească biciul acela mental pe care îl posedă Canibal, atunci l-ar putea distruge cu el. Dacă l-aș ucide pe Canibal cu un glonte, acesta nu i-ar omorî și cristalul. Poate că se va uni cu un altul mai târziu, și-l va crea din nou, în întregime, de data aceasta posedând toată puterea pe care o are o ființă zămislită de două cristale.

— Zee, de unde știi că el nu este creat de două cristale?

— Nu știu, răspunse Zena deprimată. Dacă este așa, atunci pot doar să mă rog ca Horty să se prețuiască suficient de mult ca ființă omenească pentru a nu accepta să devină ceea ce Canibalul dorește să facă din el. Ura lui față de Armand Bluett este un sentiment omenesc, ca și dragostea pentru Kay Hallowell. Cu aceste două lucruri l-am tot bătut la cap până ce au devenit o parte din el însuși.

Bunny tăcuse încă dinainte de țâșnirea acestui șuvoi de vorbe amare. Știa că Zena îl iubea pe Horty; că era totuși femeie suficient de mult pentru a simți apariția lui Kay Hallowell ca pe o amenințare profundă; că luptase și că izbutise să-și stăpânească tentația de a-l îndepărta pe Horty de Kay; și, mai mult decât orice, că avea de înfruntat groaza și remușcarea, acum că îndelungata ei strădanie ajunsese într-un punct critic.

Privi fața mândră și descompusă a Zenei, colțul buzelor ce-i atârna ușor într-o parte, capul înclinat într-un gest dureros, umerii drepți ce i se profilau sub rochia grea, și știu că nu avea să o uite niciodată. Umanitatea este un concept apropiat celor anormali, care, spre marea lor disperare, se află mereu doar în marginea ei și care, zdrobiți de neputință și durere, își afirmă calitatea de membri, fără să înceteze vreodată să-și întindă brațele diforme înspre ea. În mintea lui Bunny, silueta aceasta chinuită și curajoasă se întipări ca o întruchipare a jertfei.

Ochii li se întâlniră și Zena zâmbi cu greutate.

— Hei, Bunny.

Bunny deschise gura și tuși, sau poate că suspină. O cuprinse pe Zena cu brațele și-și cuibări bărbia în scobitura răcoroasă a gâtului ei măsliniu. Strânse cu putere din ochi ca pentru a-și da drumul lacrimilor. Când îi deschise, putu să vadă din nou. Și atunci își pierdu graiul.

Privind peste umărul Zenei, prin ușa de la bucătărie, văzu dincolo, în sufragerie, o siluetă uriașă și costelivă. Buza de jos i se bălăngăni peste bărbie în timp ce intrusul se apleca peste măsuța de cafea.

Mâinile fine apucară mai întâi o nestemată, apoi și pe cealaltă. Se îndreptă din spate, îi aruncă o privire vag compătimitoare ce îi lumină o clipă fața gri-verzuie și ieși în tăcere pe ușă

— Bunny, draga mea, mă doare!

Nestematele acestea sunt Horty, gândi Bunny. Acum o să-i spun că Solum le-a luat ca să i le ducă înapoi Canibalului. Fața și vocea îi erau uscate și albe, ca de cretă, atunci când rosti:

— Abia de-acum o să înceapă necazurile...

Horty urcă scările în goană și năvăli în casă.

— Parcă aș umbla pe nisip mișcător, spuse el cu răsuflarea tăiată. Fiecare nenorocit de lucru pe care vreau să-l apuc îmi scapă printre degete. Orice aș face și oriunde m-aș duce, este fie prea devreme, fie prea târziu, fie...

În acel moment o zări pe Zena în fotoliu, stând încremenită, cu ochii larg deschiși ațintiți în gol, iar pe Bunny ghemuită la picioarele ei.

— Ce se întâmplă aici?

Îi răspunse Bunny:

— În timp ce eram în bucătărie, a venit Solum și a luat nestematele și noi n-am putut să-l împiedicăm, n-am putut face nimic, iar Zena n-a mai scos o vorbă de atunci și sunt speriată și nu știu ce să fac... Ooff! încheie ea izbucnind în plâns.

— Dumnezeule!

Din doi pași străbătu încăperea, o ridică pe Bunny, ținând-o strâns în brațe câteva clipe, după care îi dădu drumul și îngenunche lângă Zena.

— Zee...

Ea nu făcu nici o mișcare. Ochii ei, cu pupilele dilatate, păreau două ferestre dând spre o noapte mult prea întunecoasă. Îi ridică bărbia și o privi fix

în ochi. Zena începu să tremure și să strige, apoi porni să se zbată în brațele lui ca arsă.

— Nu, nu...

— Ah, Zee, îmi pare rău. N-am știut că o să te doară.

Se lăsă pe spate și își ridică privirile, părând în cele din urmă să-l vadă.

— Horty, ești teafăr...

— Desigur. Ce-a fost cu Solum?

— Are cristalele. Ochii lui Junky.

— De doisprezece ani le ține departe de Canibal, șopti Bunny, iar acum...

— Crezi că Monetre l-a trimis pentru ele?

— Se poate. Cred că m-a urmărit și a așteptat până ce te-a văzut plecând. A intrat și a ieșit atât de repede, că n-am putut decât să ne uităm la el.

— Ochii lui Junky...

Atunci își aminti. Copil fiind, aproape că murise atunci când Armand îi aruncase jucăria. La fel, când vagabondul acela o zdrobise cu piciorul, simțise o durere sfâșietoare, cu toate că se afla în restaurant, la vreo șaizeci de metri distanță. Iar acum, Canibalul ar putea... Ah, nu. Era prea mult.

Deodată, Bunny se pocni cu palma peste gură.

— Horty, mi-a trecut acum prin cap că Solum n-a venit singur. Canibalul își dorea atât de mult nestematele... și știi cum procedează el când vrea ceva. Nu suportă să aștepte. Probabil că acum se află în oraș.

— Nu, rosti Zena, ridicându-se țeapănă. Nu, Bunny. Dacă nu mă înșel, a fost în oraș, iar acum este în drum spre bâlci. Dacă își închipuie că fata

aceea, Kay Hallowell, este Horty, atunci va dori să aibă nestematele acolo unde poate să se ocupe de ele și s-o supravegheze și pe ea în același timp. Pun pariu că în clipa asta gonește înapoi spre bâlci.

Horty suspină.

— Ah, de n-aș fi plecat! Poate că aș fi reușit să-l opresc pe Solum, și chiar să ajung la Canibal și... la naiba! Mașina lui Nick era în garaj; mai întâi a trebuit să-l găsesc pe Nick și să îi cer să mi-o împrumute, apoi a trebuit să mut un camion parcat chiar în fața garajului, apoi am constatat că nu avea apă în radiator și... înțelegeți voi. Oricum, am obținut mașina. Este parcată jos, în față. Am de gând s-o șterg chiar acum. Cum până acolo sunt aproape cinci sute de kilometri, ar trebui să-l pot ajunge din urmă pe... apropo, când a fost Solum aici?

— Acum vreo oră. Dar n-ai cum să-i ajungi, Horty. Și nici nu vreau să mă gândesc la ce o să ți se întâmple când o să începă să se ocupe de nestematele acelea.

Horty își scoase niște chei, le aruncă în aer, după care le prinse.

— Poate că o să reușim totuși, spuse el dintr-odată.

Se repezi la telefon. Ascultându-l cum vorbea precipitat în receptor, Zena se întoarse spre Bunny.

— Cu avionul. Bineînțeles că da.

Horty puse receptorul jos și se uită la ceas.

— Dacă ajung la aeroport în douăsprezece minute, pot să prind avionul.

— Vrei să spui că putem să-l prindem.

— Nu, voi nu veniți cu mine. De-acum încolo, afacerea mă privește strict personal. Voi, copii, ați trecut prin suficiente necazuri.

Bunny își puse pardesiul.

— Mă întorc la Havana, spuse ea scurt, iar pe față i se citea o hotărâre de neclintit, în pofida trăsăturilor ei copilărești.

— Doar n-o să mă lăsați aici, spuse Zena categorică, luându-și la rândul ei pardesiul. Hai să nu ne certăm, Horty. Am foarte multe lucruri să-ți spun și poate și multe de făcut.

— Dar...

— Cred că are dreptate, spuse Bunny. Are o mulțime să-ți spună.

Când ajunseră la aeroport, avionul înainta deja încet pe calea de rulare, îndreptându-se spre pistă. Horty porni în viteză după el, claxonând întruna, până ce acesta se opri, așteptându-i. După ce s-au instalat pe locurile lor, Zena începu să vorbească cu o voce liniștită și nu termină decât cu zece minute înainte de aterizare.

Horty căzu pe gânduri și rosti după o vreme:

— Deci asta sunt.

— E o chestie să fii așa ceva, remarcă Zena.

— Și de ce nu mi-ai spus în toți anii aceștia?

— Fiindcă erau prea multe lucruri pe care nu le știam. Pe care nu le știu nici acum... Nu știam cât ar fi putut scoate de la tine Canibalul dacă ar fi încercat s-o facă; nu știam cât timp le trebuia convingerilor pe care le aveai despre tine însuți ca să se consolideze. Tot ce am încercat să fac a fost să te

determin să accepți fără discuții că erai o ființă omenească, o parte din umanitate, și să crești cu această idee.

Se întoarse brusc spre ea.

— De ce am mâncat furnici?

Ea dădu din umeri.

— Nu știu. S-ar putea ca nici măcar două cristale să nu facă o treabă perfectă. Oricum, aveai o carență de acid formic. Știai că în franceză „furnică" se spune *fourmi*? Furnicile conțin o cantitate mare de acid formic. Unii copii mănâncă varul din tencuială pentru că au nevoie de calciu. Altora le plac prăjiturile arse pentru carbonul din ele. Dacă ai avut o carență, fii sigur că a fost serioasă.

Flapsurile se lăsară și simțiră că avionul își încetinește viteza.

— Am ajuns. Cât de departe e bâlciul de aici?

— La vreo șase kilometri. Putem lua un taxi.

— Zee, o să te las undeva în afara bâlciului. Ai trecut prin prea multe.

— Eu o să vin cu tine, spuse Bunny fermă. Dar, Zee.. cred că are dreptate. Te rog să stai deoparte până ce... până ce se sfârșește totul.

— Ce ai de gând să faci?

El își desfăcu mâinile.

— Tot ce o să pot. S-o scot pe Kay de acolo. Să-l opresc pe Armand Bluett să-și ducă la îndeplinire planurile ticăloase pe care le are în privința ei și a moștenirii. Cât despre Canibal... nu știu, Zee. Voi acționa funcție de împrejurări. Dar numai *eu*. Tu ai făcut tot ce-ai putut. Hai să privim lucrurile în față:

abia te poți mișca. Ar trebui să stau tot timpul cu ochii pe tine.

— Are dreptate, Zee. Te rog... făcu Bunny.

— Bine, dar ai grijă, Horty, *te rog* să ai grijă!

E mai rău ca într-un coșmar, gândi Kay. Închisă într-o rulotă cu un nemernic înspăimântat și cu un pitic pe moarte, fără a-i mai pune la socoteală pe nebunul și pe monstrul acela, care se pot întoarce în orice clipă. Discuții nebunești despre degete care lipsesc, despre nestemate vii și ideea încă și mai descreierată cum că ea nu este Kay, ci altceva sau altcineva.

Havana gemu. Ea stoarse prosopul și-i tamponă din nou fruntea. Văzu din nou cum buzele îi tremură și i se mișcă, dar din gât nu se auzi decât același bolborosit slab, ce se stinse repede.

— Vrea ceva, spuse ea. Ah, ce n-aș da să știu ce! I-aș aduce imediat orice ar vrea...

Armand Bluett stătea lângă fereastra deschisă, cu spatele lipit de perete, sprijinindu-și cotul de pervaz. Kay bănuia că era o poziție foarte incomodă și că, probabil, îl dureau picioarele, dar nu vroia să se așeze în ruptul capului, pentru ca nu cumva să se îndepărteze de fereastră. În felul acesta ar putea la o adică să strige după ajutor. Craiului ăstuia bătrân îi era dintr-odată teamă de ea. Încă o privea cu ochi umezi și pofticioși, dar era îngrozit. Oricum, dă-l încolo! Nu asta conta acum. Probabil că nimănui nu i-ar plăcea să-și vadă identitatea pusă în dubiu, dar în cazul de față exista și o latură bună. Orice putea să păstreze lățimea rulotei între ea și Armand Bluett era binevenit.

— Aș dori să-l lași în pace pe monstrul ăla mic, rosti el scurt. Oricum, e pe ducă.

Ea îi aruncă o privire încărcată de ură, dar nu spuse nimic. Tăcerea se prelungi, întreruptă doar atunci când judecătorul își mișca picioarele amorțite. Într-un târziu. Bluett glăsui:

— Când domnul Monetre o să se întoarcă cu cristalele acelea, o să aflăm noi cine ești. Și să nu-mi spui iarăși că nu știi ce-i cu toată povestea asta, încheie el răstindu-se.

Ea oftă.

— Nu știu. Și aș vrea să nu mai țipi așa. Nu-mi poți smulge niște informații pe care nu le dețin. Și pe deasupra, omulețul ăsta e bolnav.

Judecătorul fornăi și se apropie și mai mult de fereastră. Kay fu cât pe ce să se îndrepte spre el, mârâind amenințător: probabil că judecătorul ar fi ieșit de-a dreptul prin perete. Dar chiar atunci, Havana gemu din nou.

— Ce e, dragă? Ce e?

Apoi se încordă. Simți, în străfundurile minții, o prezență asociată vag cu o muzică delicată și lină și deopotrivă cu o față plăcută, senină și surâzătoare. Era ca și cum i se pusese o întrebare căreia îi răspunse în tăcere: *Sunt aici. Sunt bine... cel puțin deocamdată.*

Se întoarse și se uită la judecător, vrând să vadă dacă împărtășește și el strania experiență. Bluett părea încordat. Stătea în picioare, cu un cot sprijinit de pervaz, și-și lustruia nervos unghiile pe reverul hainei.

Prin fereastră pătrunse o mână.

Era o mână mutilată. Se ivi în interiorul rulotei precum capul și gâtul unei păsări de apă aflate în căutarea prăzii, trecu peste umărul lui Armand și-și răsfiră degetele sub ochii lui. Degetul mare și arătătorul erau intacte. Degetul mijlociu era mai mic decât trebuie, iar celelalte două nu erau decât niște cioturi acoperite de țesut cicatriceal.

Sprâncenele lui Armand Bluett erau ca două semicercuri alungite și zbârlite deasupra ochilor aproape ieșiți din orbite, ce se făcuseră la fel de rotunzi ca și gura-i larg deschisă. Buza superioară i se răsfrânse, acoperindu-i aproape cu totul nările. Scoase un sunet stins, urmat de un icnet ce se transformă într-un țipăt, după care se prăbuși.

Mâna dispăru pe unde venise. Se auzi zgomotul unor pași repezi apropiindu-se de ușă, apoi un ciocănit și o voce rostind:

— Kay! Kay Hallowel! Deschide!

Vocea îi tremură fără motiv.

— Ci... cine e? se bâlbâi ea.

— Horty.

Clanța se agita violent.

— Grăbește-te, Canibalul trebuie să pice din moment în moment.

— Horty, eu... ușa e încuiată.

— Cheia trebuie să fie în buzunarul judecătorului. Grăbește-te.

Se apropie șovăind de trupul ce zăcea nemișcat pe spate, cu capul rezemat de perete și cu ochii strâns închiși într-un efort violent de a se izola de lume. În buzunarul stâng al hainei găsi un breloc și separat de el o cheie, pe care o luă. Se dovedi a fi cea bună.

Kay stătea în picioare, clipind din ochi în lumina soarelui.

— Horty!

— E-n regulă, spuse el intrând.

Îi atinse brațul și zâmbi.

— N-ar trebui să scrii scrisori. Haide, Bunny.

— Credeau că eu știu unde te afli spuse Kay.

— Ei bine, acum știi.

Se întoarse cu spatele la ea și îl privi cu atenție pe Armand Bluett.

— Ce priveliște! I-a fost rău de la stomac?

Bunny se năpustise spre pat și îngenunchease lângă el.

— Havana... Vai, Havana...

Havana zăcea țeapăn pe spate. Ochii îi erau sticloși, iar buzele strâmbe și uscate.

— Este... este... el... făcu Kay. Am făcut ce-am putut. Vrea ceva. Mi-e teamă că...

Se apropie de pat. Horty o urmă. Buzele palide și umflate ale lui Havana se relaxară încet, apoi se încrețiră la loc, lăsând să scape un sunet slab.

— Aș *vrea* să știu ce dorește! exclamă Kay.

Bunny nu spuse nimic. Își puse mâinile cu tandrețe pe obrajii lui fierbinți, dar părând însă totodată că vrea să-i smulgă cuvintele nerostite. Horty se încruntă.

— Să văd dacă pot să aflu, spuse el.

Kay observă că fața i se relaxează, devenind inexpresivă, apoi se aplecă peste Havana. Tăcerea deveni dintr-odată atât de adâncă, încât zgomotele de afară părură că pătrund înăuntru ca o cascadă mugitoare.

O clipă mai târziu, Horty se întoarse spre Kay cu o figură schimonosită de durere.

— Știu ce vrea. Poate că nu mai avem timp; dar... trebuie să avem, spuse el cu hotărâre în glas. Mă duc în celălalt capăt al rulotei. Dacă se mișcă, adăugă el arătându-l pe judecător, pocnește-l cu pantoful. De preferință, fără să te descalți.

Ieși din încăpere, masându-și gâtul cu mâna într-un mod ciudat.

— Ce are de gând să facă?

Bunny, cu privirile ațintite pe chipul de muribund a lui Havana, răspunse:

— Nu știu. Ceva pentru Havana, probabil. Ai văzut cum arăta când a plecat? Nu pot crede că Havana o să... o să...

Dintr-un compartiment al rulotei se auzi răsunând o chitară. Cineva își acorda instrumentul. Nota „la" era prea joasă, și se înălță cu o fracțiune; nota „mi" era prea plată. Apoi se auzi melodia.

Undeva, o fată începuse să cânte la chitară *Stardust.* Vocea de soprană lirică, era plină și limpede, pură ca a unui copil. Poate că asta și era, de fapt. Sfârșitul fiecărei fraze era marcat de un *vibrato* ușor. Vocea rostea cuvintele, lungind măsura, iar chitara o acompania, creând ceva ce nu era nici improvizație, nici stilizare, ci doar un cântec liber ca respirația. Fără acorduri prea complicate, chitara puncta ici și colo melodia în arabescuri rapide și delicate.

Havana continua să-și țină ochii deschiși, fără să se miște. Acum însă ochii încetaseră să-i mai fie sticloși și deveniseră umezi, iar după un timp începu

să zâmbească. Kay îngenunche lângă Bunny, poate doar pentru a fi mai aproape... Continuând să zâmbească, Havana șopti:

— Kiddo.

Când acordurile încetară, fața i se destinse și rosti distinct:

— Hei.

Era un compliment exprimat printr-o singură silabă. După care, înainte ca Horty să se înapoieze, își dădu sufletul.

Odată aflat iarăși în încăpere, Horty nici măcar nu se uită în direcția patului. Părea că are probleme cu gâtul.

— Haideți, spuse el răgușit. Trebuie să ieșim de aici.

O chemară pe Bunny și se îndreptară spre ușă. Ea stătea însă lângă pat, ținându-și mâinile pe obrajii lui Havana, cu fața ei blândă și rotundă neliniștată.

— Bunny, hai odată. Dacă se întoarce Canibalul...

De afară se auzi zgomotul unor pași, urmat de o bufnitură în peretele rulotei. Kay se răsuci și se uită la fereastra dintr-odată întunecată de fața mare și tristă a lui Solum, ce o umplea aproape cu totul. Chiar atunci, Horty scoase un țipăt ascuțit și se prăbuși zvârcolindu-se pe podea. Kay se întoarse cu fața la ușa ce se deschidea.

— Frumos din partea voastră că m-ați așteptat, spuse Pierre Monetre, privind în jur.

Zena se ghemui pe marginea patului desfundat și gemu. Horty și Bunny plecaseră de aproape două ceasuri, lăsând-o în acest motel. În ora din urmă, deprimarea o copleșise cu totul, până ce devenise ca un fum înăbușitor de tămâie, sau ca niște haine de plumb ce-i acopereau membrele zdrobite. De două ori sărise în picioare și începuse să se plimbe prin cameră nerăbdătoare, dar durerea din genunchi o silise să se întoarcă în pat, unde se apucase să lovească fără vlagă cu pumnii în pernă, după care zăcuse acolo inertă, copleșită de îndoielile ce păreau să se rotească fără încetare în jurul ei. Făcuse oare bine spunându-i lui Horty cine este el? N-ar fi trebuit să-l învețe să fie mai crud și mai aspru în general, nu numai pentru a se răzbuna pe Armand Bluett? Cât de adânc pătrunsese oare învățătura ei în entitatea maleabilă care era Horty? Nu ar putea oare Monetre, cu forța aceea feroce, stăpânitoare, să spulbere într-o clipa munca ei de doisprezece ani? Știa atât de puține și simțea cu certitudine că era mult prea neînsemnată pentru a-și fi asumat crearea unei... unei ființe omenești.

Dorea cu ardoare să poată pătrunde cu mintea în interiorul acelor cristale ciudate și vii, așa cum încercase Canibalul să o facă, dar întru totul, astfel

încât să le poată descoperi mecanismele funcționale și să afle datele complete legate de o formă de viață atât de străină, încât părea să nu aibă nimic comun cu logica omenească. Cristalele aveau o vitalitate deosebită; creau, se înmulțeau, simțeau durerea; dar care era scopul vieții lor? Dacă spargi unul dintre ele celorlalte nu pare să le pese. Și de ce, de ce oare plăsmuiau ele, visând, acele creaturi, într-un mod atât de laborios, celulă cu celulă, pentru a nu crea uneori decât o oroare, un monstru, o grozăvie neterminată și nefuncțională, iar alteori, în schimb, doar pentru a copia la perfecție o formă de viață, încât orice diferență între copie și original dispărea; iar altă dată, ca în cazul lui Horty — pentru a crea ceva nou, care nu copiau nimic, ci era poate o medie, o ființă normală la suprafață și total fluidă și polimorfică în străfunduri? Care era legătura lor cu aceste creații? Cât timp își menținea un cristal controlul asupra produsului său și în ce condiții l-ar putea lăsa să-și urmeze calea? Iar când se întâmpla acel fenomen rar, prin intermediul căreia două cristale creau o ființă ca Horty — când anume urmau oare să-i dea drumul, lăsându-l să devină el însuși... și ce avea să se întâmple cu el atunci?

Poate că Monetre avusese dreptate atunci când descrisese ființele create de cristale drept rodul materializat al imaginației lor nepământești, construit la întâmplare, modelat după sugestiile trunchiate provenite din defectele de memorie ale subiecților reali. Știa — Canibalul o demonstrase fără putință de tăgadă — că pe Pământ există mii, poate chiar milioane de cristale ce-și trăiesc existența lor ciudată, ignorându-i pe oameni la fel cum oamenii le

ignoră pe ele, dat fiind că ciclurile biologice, scopurile și intențiile celor două specii sunt complet diferite. Și totuși... câți oameni care nu erau pe de-a-ntregul oameni umblau pe fața Pământului? Câți copaci, iepuri, flori, amoebe, viermi, conifere, țipari și vulturi creșteau și înfloreau, înotau și vânau, ducându-și viața printre prototipurile lor, fără ca nimeni să știe că acestea reprezintă în realitate un vis nepământean și că sunt lipsite de orice trecut, în afară de cel conținut în visul care le crease?

„Cărți", pufni Zena. Toate cărțile acelea pe care le citise! Devorase tot ce i-ar fi putut aduce o lămurire cât de mică despre natura cristalelor visătoare. Și pentru fiecare strop de informație pe care îl dobândise — și pe care i-l oferise apoi lui Horty — în materie de psihologie, biologie, anatomie comparată, filozofie, istorie, teosofie și psihologie, primise totodată câte o porție de certitudine trufașă și de supoziții arogante conform cărora omenirea este culmea creației. Răspunsurile acestea!... Cărțile au răspunsuri pentru toate. O nouă varietate de plantă denaturată apare, și vreun isteț școlit își duce de îndată degetul la nas și rostește verdictul: „Mutație!" Uneori, desigur că aceasta e explicația. Dar — chiar mereu? Ce ar mai fi putut spune despre tainicele cristale vii, visând într-un șanț și îndeplinind, printr-un soi de telechinezie stranie, un miracol al creației?

Îl plăcea și îl stima pe Charles Fort care refuzase să creadă că orice răspuns era și singurul posibil.

Se uită din nou la ceas și gemu. Măcar dacă ar ști, măcar dacă l-ar putea îndruma pe Horty... dacă ar putea primi și ea sfaturi de undeva, de oriunde...

Mânerul ușii se răsuci. Zena împietri, privindu-l fix. Ceva greu se înghesuia în ușă. Nu se auzi nici o bătaie. Spațiul dintre ușă și cadru se lărgi în partea de sus. Apoi broasca cedă, iar Solum se năpusti în cameră.

Fața lui gri-verzuie, descărnată și buza inferioară, ce i se bălăbănea, îi scoteau în evidență mai mult ca de obicei ochii mici și inflamați. Se dădu puțin înapoi, închise ușa, apoi traversă încăperea îndreptându-se spre ea, ținându-și brațele lungi departe de corp, de parcă ar fi vrut să împiedice orice mișcare pe care ar fi putut-o face.

Prezența lui o făcu să înțeleagă că se petrecuseră lucruri groaznice. Nimeni nu știa unde se găsește, cu excepția lui Horty și a lui Bunny, care o lăsaseră aici înainte de a traversa autostrada ce ducea la bâlci. Iar ultima veste pe care o avusese despre Solum erau că se afla pe drum împreună cu Canibalul.

Deci, Canibalul se întorsese și îi întâlnise pe Bunny sau pe Horty, sau pe amândoi și, ceea ce era mai rău, reușise să capete informațiile pe care nici unul din ei nu i le-ar fi dat de bunăvoie. Se uită la el cu o privire neliniștită, în care resemnarea se învecina cu o teroare crescândă.

— Solum.

El își mișcă buzele și își trecu limba peste dinții ascuțiți și strălucitori. Se întinse spre ea, iar Zena se dădu înapoi.

Și apoi, el căzu în genunchi. Cu gesturi încete, îi luă într-o mână piciorul mic și se aplecă peste el, într-o atitudine care era, neîndoielnic, plină de un adânc respect.

Îi sărută scobitura gleznei, la fel de blând, și începu să plângă. Dădu drumul piciorului și se ghemui acolo, copleșit de hohote cutremurătoare și tăcute.

— Dar, *Solum*... rosti ea, prostește. Întinse o mână și îi atinse obrazul ud. El i-o apăsă și mai tare. Zena îl privi cu o uimire totală. Odinioară se întrebase ce se întâmplă în mintea aflată îndărătul chipului acestuia hidos, zăvorâtă într-o lume tăcută, lipsită de rostire și în care totul pătrundea prin ochii atenți, fără ca vreodată nici o exprimare cât de mică, o concluzie sau vreo emoție să iasă la iveală.

— Ce s-a întâmplat, Solum? șopti ea. Horty...

El își înălță privirea și dădu repede din cap. Zena se holbă la el.

— Solum... tu auzi?

El păru să ezite; apoi arătă înspre ureche și își scutură capul, în semn că nu. Imediat după aceea, arătă spre frunte și făcu semn că da.

— Ooo... suflă Zena.

Ani de-a rândul, în bâlci se discutase neîncetat pe tema surzeniei, reale sau false, a Omului cu Piele de Aligator. Se aduseseră argumente peste argumente, care puteau dovedi în egală măsură ambele ipoteze. Canibalul știuse adevărul, dar nu i-l spusese niciodată. Solum era... telepat! Se înroși amintindu-și dintr-odată de nenumăratele prilejuri în care angajații bâlciului îi aruncaseră, pe jumătate în glumă, tot soiul de insulte, și, încă mai rău, de reacțiile îngrozite ale clienților.

— Dar... ce s-a întâmplat? L-ai văzut pe Horty? Sau pe Bunny?

Capul i se legănă de două ori.

— Unde sunt? Sunt teferi?

Arătă cu degetul mare în direcția bâlciului și scutură grav din cap.

— Ce... Canibalul i-a prins?

Da.

— Și pe fată?

Da.

Sări jos din pat și începu să se plimbe încolo și încoace, fără să ia în seamă durerea.

— Te-a trimis aici ca să mă prinzi?

Da.

— Și atunci de ce nu m-ai înșfăcat ca să mă duci înapoi?

Nu primi nici un răspuns; Solum făcu doar o mișcare vagă.

— Stai puțin. Ai luat nestematele atunci când ți-a cerut-o...

Solum își ciocăni fruntea și își întinse mâinile, Deodată, ea înțelese.

— Înseamnă că te-a hipnotizat.

Solum dădu încet din cap.

În clipa aceea, Zena înțelese că furtul nestematelor era un lucru complet lipsit de importanță pentru el, dar că de data aceasta era cu totul altceva. Se petrecuse ceva care îl făcuse să se răzgândească, și încă radical.

— Vai, ce mult aș vrea să poți vorbi!

Solum făcu mișcări febrile și circulare cu mâna dreaptă.

— O, dar *bineînțeles,* izbucni ea.

Șchiopătă până la biroul crăpat, unde își lăsase poșeta, și scoase din ea stiloul și, în lipsa oricărei alte hârtii, carnetul de cecuri.

— Uite, Solum. Spune-mi repede, grăbește-te!

Stiloul dispăru în mâinile lui uriașe, care acoperiră cu totul carnetul îngust. Se apucă să scrie cu repeziciune, în timp ce Zena își frângea mâinile, nerăbdătoare. Apoi i-l întinse. Scrisul îi era delicat și mărunt, ordonat și elegant, ca de tipar.

Zena citi febrilă rândurile lapidare: „C. urăște lumea. Și eu la fel. Dar nu chiar atât de mult. C. are nevoie de ajutor, eu l-am ajutat. C. îl vrea pe Horty ca să poată face să sufere cât mai multă lume. Nu mi-a păsat. Am continuat să-l ajut. Oamenii nu m-au plăcut niciodată.

Eu sunt puțin uman. Horty nu e deloc uman. Dar când Havana era pe moarte, a vrut s-o audă pe Kiddo cântând. Horty i-a citit în minte. A știut. Nu mai era timp. Era pericol. Horty știa. Horty nu a fugit. Și-a luat vocea lui Kiddo. A cântat pentru Havana. Apoi a fost prea târziu. C. a apărut L-a prins. Horty a făcut asta pentru ca Havana să moară fericit. Asta nu l-a ajutat cu nimic pe Horty. Horty știa asta; a făcut-o totuși. Horty e dragoste. C. e ură. Horty mai uman decât mine. Mi-e rușine. Tu l-ai făcut pe Horty. Acum eu te ajut pe tine."

Zena citi, cu ochi din ce în ce mai strălucitori.

— Deci Havana a murit.

Solum făcu un gest semnificativ, răsucindu-și capul cu mâinile, arătând apoi spre ceafă și pocnindu-și degetele cu zgomot. Își scutură apoi pumnul în direcția bâlciului.

— Da. Canibalul l-a omorât... De unde știi despre cântec?

Solum se lovi peste frunte.

— Aha. Ai aflat de la Bunny, și de la fata aceea, Kay; din mintea lor.

Zena se așează pe pat, strângându-și obrajii în mâini. Gândește-te, gândește-te... Ce n-ar fi dat pentru o lămurire sau un sfat despre ființele acestea nepământene! Canibalul își ieșise cu totul din minți și ajunsese inuman; era cu siguranță o plăsmuire denaturată a cristalelor; trebuia să existe o cale de a-l opri. Dacă ar putea numai să stabilească contactul cu vreun cristal și să-l întrebe ce e de făcut... desigur că trebuie să știe. Dacă măcar l-ar avea pe „intermediar", pe interpret, acela pe care Canibalul îl căutase în toți anii aceștia...

Intermediarul!

„Sunt oarbă, oarbă cu desăvârșire! Și proastă" gâfâi ea. În toți anii din urmă, singurul ei țel fusese să-l țină pe Horty departe de cristale; nu trebuia să aibă nimic de-a face cu ele, ca nu cumva Canibalul să se folosească de el pentru a face rău omenirii, însă Horty era ce era: însăși ființa pe care Canibalul o voia; era cel ce putea lua legătura cu cristalele. Trebuia să existe un mijloc prin care cristalele să poată distruge ceea ce creaseră!

Îi vor dezvălui însă cristalele un asemenea lucru?

Nu va fi nevoie s-o facă, hotărî ea în aceeași clipă. Tot ce va avea Horty de făcut va fi să înțeleagă straniul mecanism mental al cristalelor, și astfel va descoperi metoda.

Numai de i-ar putea-o spune! Horty învăța repede, dar gândea încet, deoarece memoria eidetică este dușmanul gândirii sistematice. Probabil că până la urmă avea să se gândească și singur la asta — dar până atunci ar putea ajunge sclavul Canibalului. Ce-ar putea ea să facă? Să-i scrie un bilet? S-ar putea ca el să nici nu mai fie în stare să-l citească! Doar dacă ar fi fost telepată... Telepată!

— Solum, spuse ea febrilă. Poți să... vorbești, de aici — și își atinse fruntea — la fel cum auzi?

El își scutură capul. În același timp însă culese carnetul pe care scrisese și arătă un cuvânt anume.

— Horty! Poți vorbi cu Horty?

Solum dădu din cap, apoi făcu mișcări din sprâncene, de parcă ar fi trimis ceva într-o direcție anume.

— O, făcu ea. Nu poți să-ți proiectezi gândurile, dar el le poate citi dacă încearcă.

El dădu cu înverșunare din cap, în semn că „da".

— Bine! exclamă Zena. Respiră adânc; în sfârșit, știa cu exactitate ce trebuie să facă. Prețul însă... Dar prețul nu conta. Nu avea cum să conteze.

— Du-mă înapoi, acolo, Solum; m-ai prins. Sunt speriată și înfuriată. Du-te la Horty. Te descurci tu cumva. Du-te la el și gândește cu putere. Gândește așa: *Întreabă cristalele cum poate fi ucisă o ființă plăsmuită din visele lor. Află asta de la cristale.* Ai priceput, Solum?

Zidul se înălțase cu ani în urmă, când Horty ajunsese la concluzia cât se poate de simplă că apelurile poruncitoare care îl treziseră în timpul nopții erau destinate Zenei și nu lui. *Cogito ergo*

sum; zidul, odată ridicat, rămăsese pe locul lui ani în șir, până ce Zena i-a sugerat să încerce să afle gândurile lui Bunny, care fusese hipnotizată. Atunci, zidul se dărâmase; iar acum, când își folosise noul simț pentru a localiza rulota în care Kay era ținută prizonieră și pentru a afla ultima dorință a lui Havana, zidul era în continuare prăbușit. Din acest motiv, mintea lui, dotată cu acea senzitivitate neobișnuită, era deschisă și lipsită de apărare în clipa când Canibalul intrase în rulotă și proiectase înspre el, cu precizia dată de o îndelungată experiență, fascicolul acela concentrat de ură. Horty se prăbușise, cuprins de o durere arzătoare.

În termeni obișnuiți, era complet inconștient. Nu îl văzu pe Solum prinzând-o cu un braț pe Kay, care leșinase, în timp ce cu celălalt se repezi s-o sprijine pe delicata și blânda Bunny, care se zbătea și se stropșea, abia ținându-se pe picioare. Nu-și amintea cum fusese transportat în rulota mare a lui Monetre și nici de sosirea, câteva minute mai târziu, a unui Armand Bluett zdruncinat și ametit, turbat de furie. Nu era conștient nici de controlul hipnotic rapid pe care îl exercitase Monetre asupra lui Bunny, aflată pradă unui acces de nervi, nu auzi nici vocea ei plată și calmă în timp ce-i dezvăluia locul unde se afla Zena, și nici ordinul imperios adresat lui Solum de a se duce la motel și de a o aduce aici. Nu auzi nici ordinul grosolan adresat lui Armand Bluett:

— Nu cred că mai am nevoie de tine și de fată de-acum încolo. Cărați-vă de aici.

Nu o văzu pe Kay repezindu-se dintr-odată spre ușă și nici pe Armand Bluett ridicând pumnul și

trimițând-o înapoi în colț, cu o lovitură cruntă, în timp ce mârâia printre dinți:

— Eu am nevoie de *tine* pentru ceva anume, draga mea, și n-o să te las să dispari iarăși.

Dar întunericul așternut peste lumea obișnuită îi revelă o altă lume. Nu era ciudată; coexistase dintotdeauna cu cealaltă.

Horty o vedea abia acum, când cealaltă îi fusese spulberată din fața ochilor.

Nimic din lumea aceasta nu împrăștia întunericul total al uitării. Cufundat în ea, Horty era imun la mirare și chiar la curiozitate. Era o lume a impresiilor și senzațiilor pâlpâitoare; a plăcerii date de integrarea într-o gândire abstractă, a emoției provocate de întrepătrunderea a două probleme complexe, a unei concentrări intense focalizate în structuri ezoterice și îndepărtate. Simțea cu tărie prezența unor entități, legătura dintre ele era inexistentă, cu excepția rarelor apropieri, și totuși undeva, în depărtare, două din ele se contopiseră, ceea ce știa că se întâmplă cu totul excepțional. Dar, în general, era lumea unor entități care se dezvoltau singure, fiecare evoluând după gustul ei. Percepea un sentiment de permanență și de viață atât de îndelungată, încât moartea nu era un factor psihologic, ci doar o concluzie estetică. Aici nu existau foame, căutări, cooperare sau teamă; ființele acestea nu aveau nimic de-a face cu esența unei vieți de acest fel. Învățat încă din copilărie să accepte și să creadă în ceea ce-l înconjura, nu cercetă deloc, nu făcu comparații și nu se simți deloc mirat și cu atât mai puțin buimăcit.

Curând, simți cum forța care îl doborâse se apropie de el, deși acum părea mai degrabă că intenționează să îl întărâte decât să-l străpungă și să-l sfâșie. O respinse cu ușurință, sforțându-se să-și recapete cunoștința, pentru a înfrunta ceea ce îl deranja.

Deschise ochii și-și simți privirea țintuită de a lui Pierre Monetre, care stătea la birou, în fața lui. Horty era întins pe spate într-un fotoliu, cu capul proptit în unghiul dintre spătar și o rezemătoare mică și rotunjită. Canibalul încetase să mai emită unde psihice. Se mulțumea să îl observe și să aștepte.

Horty închise ochii, oftă și-și mișcă buzele, aidoma cuiva care abia se trezește.

— Horty.

Vocea Canibalului era suavă și prietenoasă.

— Băiete dragă, de când aștept clipa aceasta! E începutul unor lucruri mari pentru noi doi.

Horty își deschise din nou ochii și se uită în jur. Bluett stătea în picioare, uitându-se încruntat la el, tremurând de teamă și de furie deopotrivă. Kay Hallowell stătea ghemuită pe jos în colțul opus ușii de la intrare, iar Bunny stătea pe vine lângă ea, ținând-o fără vlagă de braț, plimbând prin încăpere o privire lipsită de orice expresie.

— Horty, repetă Canibalul insistent.

Horty îi întâlni din nou privirea. Fără nici un efort, bloca forța hipnotică pe care Monetre o exercita asupra lui. Vocea suavă continuă mângâietor:

— În sfârșit, ai venit acasă, Horty, cu adevărat acasă. Mă aflu aici ca să te ajut. Tu aparții acestui loc. Te înțeleg. Știu ceea ce dorești. Te voi face

fericit. Te voi învăța ce este măreția, Horty. Te voi apăra, Horty. Iar tu mă vei ajuta, adăugă el zâmbind. Nu-i așa, Horty?

— N-ai decât să crăpi, îi replică Horty scurt.

Reacția veni instantaneu — un impuls de ură violentă, ca o săgeată cu vârful ascuțit. Horty o pară pe loc și așteptă.

Ochii Canibalului se îngustară, sprâncenele i se ridicară.

— Ești mai puternic decât mi-am închipuit. Bine. Te prefer puternic. *Dar* o să lucrezi cu mine, știi asta.

Horty scutură din cap inexpresiv. Din nou și apoi de încă două ori, Canibalul îl lovi, trimițându-și impulsurile la intervale neregulate. Dacă Horty s-ar fi apărat contracarând în felul unui spadasin sau boxer, Canibalul ar fi izbutit să-l înfrângă. Apărarea lui era însă ca un zid.

Canibalul se lăsă pe spate, relaxându-se. Se părea că impulsurile acelea îi consumau cantități enorme de energie.

— Foarte bine, spuse el liniștit. O să te obosim puțin.

Și bătu cu degetele în masă, nepăsător.

Trecură clipe îndelungate. Pentru prima dată, Horty își dădu seama că este paralizat. Putea să respire cât se poate de ușor și să-și miște, deși cu dificultate, capul. Brațele și picioarele îi erau însă grele ca plumbul și amorțite. O durere vagă în ceafă îl făcu să înțeleagă, datorită cunoașterii aprofundate a anatomiei, că i se administrase, de către o mână experimentată, o injecție în măduva spinării.

Kay se agită, tăcută. Bunny se uită la ea o clipă, cu aceeași privire goală a ochilor larg deschiși de pe chipul ei rotund și drăgălaș. Bluett își mișcă picioarele înțepenite.

Ușa se dădu în lături bufnind. Solum intră, ținând-o pe Zena în brațe. Era leșinată. Horty se sforță frenetic să se miște, fără să izbutească. Canibalul avu un zâmbet luminos și făcu un semn din cap:

— La colț cu ea, alături de restul gunoaielor, porunci el. S-ar putea să o folosim cumva. Ce zici, prietenul ăsta al nostru de aici ar putea fi mai cooperant dacă o crestăm nițeluș?

Solum avu un rânjet ca de lup.

— Dar desigur, spuse Canibalul gânditor. Nu e destul de mare ca să începem cu ea. Va trebui să fim atenți. Câte puțin, și nu prea des.

Dezmințindu-i tonul lenevos, ochii lui supravegheau cea mai mică tresărire de pe fața lui Horty.

— Solum, bătrâne, băiatul ăsta al nostru, Horty, e un pic prea vioi. Ia presupune că l-ai pocni puțin. Dă-i una cu muchia palmei pe laterala gâtului, chiar la baza țestei. Așa cum ți-am arătat eu, știi.

Solum se apropie de Horty, călcând apăsat. Îi puse o mână pe umăr și ținti atent cu cealaltă. Mâna care i se sprijinea de umăr îl strânse ușor, o dată și încă o dată. Ochii arzători ai lui Solum se îndreptară în jos, căutându-i pe ai lui Horty. Horty îl privea pe Canibal. Știa că lovitura majoră avea să vină de-acolo.

Mâna lui Solum se lăsă în jos. În fracțiunea de secundă ce urmă loviturii, trăsnetul psihic al Canibalului se sfărâmă de bariera lui Horty. Pe Horty îl

încercă o vagă surprindere; Solum lovise foarte ușor. Își aruncă instantaneu privirea de sus. Solum, cu spatele la Canibal, își duse mâna la frunte, mișcându-și buzele febril. Horty îl ignoră. Nu avea timp de mirări inutile. O auzi pe Zena scâncind.

— Dă-te din calea mea, Solum!

Solum se mișcă, fără nici o tragere de inimă.

— O să ai ocazia să continui imediat, spuse Canibalul.

Trase sertarul din fața lui și scoase două obiecte.

— Horty, știi ce sunt astea?

Horty mormăi și dădu din cap afirmativ.

Fuseseră ochii lui Junky.

Canibalul râse satisfăcut.

— Dacă le strivesc, mori. Știi asta, nu?

— Atunci însă n-o să-ți mai fiu de prea mult ajutor, nu?

— Așa-i. Am vrut doar să-ți comunic că le am la îndemână.

Cu gesturi ceremonioase, aprinse o mică spirtieră.

— Nici nu trebuie să le distrug. Ființele create de un singur cristal reacționează superb la foc. Tu ar trebui să reacționezi de două ori mai bine.

Vocea i se schimbă brusc.

— Horty, băiete, dragul meu băiat, nu mă forța să mă port așa cu tine.

— Dă-i înainte!

— Lovește-l din nou, Solum.

Acum, vocea-i suna mai spart.

Solum se năpusti asupra lui. Horty avu timp să zărească fața lacomă a lui Armand și mișcarea ușoară a limbii peste buzele-i umede. De data

aceasta, lovitura a fost mai grea, deși totuși surprinzător de ușoară față de cât se astepta — și totodată mai puțin puternică decât părea. Capul lui Horty se răsuci sub efectul impactului, după care îi căzu în piept, cu ochii închiși. Canibalul nu-i mai aruncă nici o săgeată, aparent într-o încercare de a-l forța să-și consume total muniția, în timp ce el și-o economisea pe-a lui.

— Prea tare, idiotule!

Kay gemu din colțul în care zăcea:

— Ajunge, ajunge...

— Aha, făcu Canibalul și se întoarse spre ea, făcând scaunul să scârțâie. Domnișoara Hallowell! Oare cât de mult ține tânărul ăsta la tine? Ad-o aici, Bluett.

Judecătorul se conformă și, aruncându-i fetei o privire pofticioasă, spuse:

— Să-mi păstrezi și mie ceva, Pierre.

— Fac ce-mi place! rosti Canibal scurt.

— Bine, bine, făcu judecătorul speriat. Se înapoie în colț.

Kay stătea în picioare în fața biroului, tremurând din toate încheieturile, ținându-se însă cât se poate de dreaptă.

— Va trebui să dai socoteală poliției, amenință ea.

— Nu-ți face probleme, o să aibă grijă judecătorul de poliție. Așază-te draga mea.

Văzând-o că nu se urnește din loc, urlă:

— *Stai jos!*

Kay se supuse, așezându-se pe scaunul aflat în capătul biroului lung. Canibalul se întinse spre ea, o prinse de încheietura mâinii și o trase spre el.

— Judecătorul zice că îți place să ți se taie degetele.

— Nu știu ce vrei să s-spui. Lasă-mă să pl...

În acest timp, Solum îngenunchease lângă Horty și îl pălmuia ușor pe obraji, răsucindu-i capul într-o parte și într-alta, Horty, deși perfect conștient, se supunea răbdător. Kay țipă.

— Noroc cu bâlciul ăsta simpatic și zgomotos, spuse Canibalul zâmbind. N-are nici un rost să țipi, domnișoară Hallowell.

Scoase din sertar o foarfecă uriașă. Ea urlă din nou. O puse jos și ridică spirtiera, trecând ușor flacăra peste cristalele ce pâlpâiau în fața lui. Printr-un noroc neobișnuit, sau poate datorită a ceva mai subtil, Horty întredeschise chiar în clipa aceea ochii și-l privi printre gene. Când flacăra palidă atinse cristalele, își dădu capul pe spate, schimonosindu-și fața...

O făcuse însă cu un scop anume, în realitate, nu simțise nimic.

Se uită la Zena. Avea fața încordată, de parcă tot sufletul i se adunase în ochi, încercând să-i spună ceva...

Își deschise mintea înspre ea. Canibalul îi văzu ochii deschizându-se și azvârli spre el un nou impuls înspăimântător. Horty își zăvori la loc în ultimul moment mintea dezgolită; o parte a impulsului izbuti totuși să răzbată și îl lovi în miezul ființei.

Pentru prima oară își văzu în întregime incapacitatea de-a înțelege cu exactitate tot ce se întâmplă. Făcu un efort cumplit; Zena încerca să-i spună ceva. O singură clipă i-ar fi fost de-ajuns ca să-i poată primi mesajul... dar era pierdut dacă s-ar fi expus unui șoc similar cu primul. Era altceva, ceva în legătură cu... Solum!

Mâna care îi strânsese umărul, vrând parcă să-i semnaleze ceva și ochii aprinși, arzând de ceva nerostit...

— Mai lovește-l o dată, Solum! porunci Canibalul, și apucă foarfeca. Kay țipă din nou.

Solum se aplecă iarăși peste el; pentru a doua oară, mâna lui apăsă pe ascuns umărul lui Horty și i-l strânse febril. Horty îl privi pe omul verde adânc în ochi și se deschise mesajului ce aștepta, înregistrat acolo.

ÎNTREABĂ CRISTALELE. Întreabă cristalele cum poți să ucizi o creatură de-a lor. Află asta de la cristale.

— Ce mai aștepți, Solum?

Kay țipa întruna. Horty își închise ochii și mintea. Cristalele... nu cele aflate pe masă; ci... ci... *toate* cristalele, care trăiesc în... în...

Mâna grea a lui Solum îi ateriză pe ceafă. Se lăsă copleșit de șocul loviturii, alunecând undeva, în jos, mereu mai jos, spre locul lipsit de lumină, umplut de senzații pâlpâitoare și structurale. Oprindu-se acolo, își forță mintea, trimițând-o frenetic pretutindeni și întrebând de jur împrejur. Era ignorat complet, cu o indiferență maiestuoasă. Dar, pe de altă parte, nici nu i se opunea vreo rezistență

cât de neînsemnată. Lucrul pe care îl dorea se afla acolo; nu trebuia decât să-l înțeleagă. Și știa acum că nu avea să fie nici ajutat, dar nici împiedicat să o facă.

Recunoscu acum că lumea cristalelor nu era mai presus de cea obișnuită. Era doar... diferită. Cristalele, aceste abstracțiuni independente ale ego-ului, își urmau propriile gusturi, ducându-și viața total nepământeană și gândind cu o logică și în conformitate cu niște valori de neconceput pentru o ființă omenească.

Cum, prin însăși natura lui, era lipsit de prejudecăți, putea înțelege o parte din ea, deși, fiind ancorat mult prea puternic în matricea umană, nu era capabil să se contopească pe deplin cu aceste ființe de neimaginat. Înțelese aproape imediat că teoria lui Monetre despre visele cristalelor era și nu era adevărată, la fel ca și aceea, extrem de comodă, conform căreia în jurul nucleului unui atom gravitează particule orbitale. Teoria era valabilă în cazurile simple. Crearea ființelor vii de către cristale era o funcție având un scop, dar acest scop n-ar putea fi niciodată explicat în termeni omenești. Horty căpătă certitudinea că funcția respectivă nu avea nici o importanță pentru cristale. Ele și-o îndeplineau, fără ca ea să le servească mai mult decât îi servește omului apendicele. Iar soarta ființelor create de ele le preocupa la fel de mult cum îl preocupă pe un om ceea ce se întâmplă cu o moleculă de CO_2 pe care o elimină în timpul respirației.

Oricum, mașinăria prin care se realiza creația se afla acolo, în fața lui Horty. Deși scopul ei îl

depășea, putea afla modul de operare. Studiindu-l cu mintea lui lacomă, eidetică, află... niște lucruri. Două lucruri. Primul se referea la ochii lui Junky, iar celălalt...

Era un lucru ce trebuia făcut. Era ca și cum ai opri un bolovan din rostogolire, blocându-l cu un altul ce se rostogolește în drumul lui. Era ca și cum ai scoate o piesă esențială dintr-un motor electric, sau ca și cum ai tăia tendoanele picioarelor din spate ale unui cal în galop. Era ceva ce trebuia făcut cu mintea, cu un efort imens, și care punea capăt unui anumit fel de viață.

Înțelegând acestea, se retrase, fără a fi remarcat sau ignorat de ființele ciudate din jurul lui. Lăsă lumina să-l pătrundă din nou. Reveni în lumea normală și simți pentru prima dată o mirare reală. Gâtul îl ustura din pricina loviturii lui Solum, care tocmai își retrăgea mâna. Același țipăt care izbucnise în clipa când el se prăbușise în lumea de dincolo se termina acum, când revenise. Bunny privea fix, ca drogată, clipind încet din ochi; Zena stătea în continuare ghemuită, cu o expresie chinuită de concentrare pe fața ei ascuțită.

Canibalul își trimise săgeata. Horty o pară și începu să râdă.

Pierre Monetre se ridică, cu fața înnegrită de furie. Încheietura mâinii lui Kay îi alunecă printre degete. Fata se năpusti spre ușă. Armand Bluett îi bară calea. Ea făcu câțiva pași înapoi, reveni în colțul unde stătea Zena și se prăbuși, plângând în hohote.

Acum, că învățase un anumit lucru, Horty știa ce are de făcut. Îl cumpăni în minte și își dădu pe loc seama că trebuia să procedeze cu atenție. Asta presupunea că trebuie să-și adune puterile mentale, să le dea o formă, o direcție și să le declanșeze. Se concentră asupra lui însuși și se puse pe treabă.

— N-ar fi trebuit să râzi, îi spuse Canibalul răgușit.

Culese de pe masă cele două cristale și le puse într-o scrumieră de metal. Luă spirtiera și îi potrivi meticulos flacăra.

Mintea lui Horty lucra intens. Dar o parte din minte se ocupa cu altceva. Poți ucide făpturile create de cristale, spunea partea aceea. De asemenea, și pe Canibal, dar... ceea ce vei face e ceva măreț. Asta i-ar putea ucide pe ceilalți... care ceilalți? Moppet? Șarpele cu două capete? Gogol? *Solum?*

Solum... respingătorul, mutul, sclavul Solum care, în ultimul moment, se ridicase împotriva Canibalului și-l ajutase pe Horty. Purtase mesajul Zenei — care era totodată propriul lui verdict de condamnare la moarte.

Se uită la omul cu piele verzuie care se dădea cu un pas înapoi, păstrând încă mesajul în ochii măriți și neliniștiți, neștiind că Horty îl citise și că i se conformase cu câteva secunde mai devreme. Biată creatură nenorocită, prinsă în cursă...

Dar era mesajul Zenei, care i-a fost întotdeauna arbitru și călăuză, iar asta însemna că Zena luase hotărârea ținând cont de prețul ce urma să fie plătit. Poate că era mai bine așa. Poate că Solum va izbuti, într-un fel de neînțeles pentru lumea aceasta, să se

bucure de pacea pe care n-a cunoscut-o niciodată în timpul vieții.

Forța aceea stranie creștea neîncetat înăuntrul lui, metabolismul ei polimorfic se revărsa în arsenalul minții, își simțea forța amorțită de drog scurgându-i-se prin mâini si prin gambe.

— Ia să vedem. si asta o să te gâdile? mârâi Canibalul.

Începu să plimbe flacăra peste cristalele strălucitoare. Horty stătea țeapăn, așteptând, știind că această presiune crescândă îi scăpase acum de sub control și că se va elibera atunci când va atinge punctul critic. Își ținea privirile ațintite pe fața stacojie de furie a celuilalt.

— Mă întreb, făcu Canibalul, cum își împart două cristale treaba atunci când visează împreună?

Coborî flacăra spirtierei ca pe un scalpel și o trecu peste unul din cristale.

— Ia să vedem...

Se întâmplă chiar în acel moment; Horty însuși fu luat prin surprindere. Forța al cărei secret îl aflase de la cristale țâșni din el. Nu s-a auzit nici un sunet. A fost doar ca și cum în cap îi izbucnise o monstruoasă flacără albăstruie; iar după ce se stinse, nu mai văzu nimic pentru o vreme. Auzi un strigăt sufocat, zgomotul provocat de căderea unui corp. Apoi, încet, genunchii, șoldul, capul unui alt trup care se prăbușea pe podea. După care se abandonă durerii, căci mintea îi era ca un câmp devastat de foc; totul era calcinat, ars și învăluit în fum, iar din loc în loc se înălțau flăcări pâlpâitoare și fierbinți.

Încet, peste el se așternu întunericul, ici și colo cu câte o străfulgerare de durere încăpățânată. Vederea începea să-i revină. Se lăsă pe spate, stors de puteri.

Solum se rostogolise pe podea chiar lângă el. Kay Hallowell stătea cu spatele lipit de perete, acoperindu-și fața cu mâinile. Zena era sprijinită de ea, iar ochii îi erau închiși. Bunny continua să stea pe jos, cu privirea holbată, legănându-se ușor. Lângă ușă, Armand Bluett zăcea întins pe jos. Imbecilul ăsta, își zise Horty, chiar și mort seamănă cu un tip încorsetat din epoca victoriană. Se uită spre birou.

Canibalul stătea pe scaun, palid și buimăcit, dar ținându-se totuși drept.

— Se pare că ai făcut o greșeală, îi spuse el.

Horty îl privea prostește, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Credeam că talentul cu care ești înzestrat, vorbi Canibalul, te face să deosebești o făptură plăsmuită de cristale de o ființă omenească.

Nu mi-a trecut nici o clipă prin cap să mă asigur, țipă el în tăcere. O să învăț oare vreodată să mă îndoiesc? Zena o făcea totdeauna în locul meu.

— Mă dezamăgești. Și eu am mereu aceeași problemă, dar media mea e mai ridicată, în opt cazuri din zece, reușesc să le identific. Admit, totuși, că *ăsta* a fost o surpriză pentru mine, spuse el arătându-l nepăsător cu degetul pe Armand Bluett. Încă un atac de cord aici, în bâlci. Nu e nici o deosebire între o ființă plăsmuită de cristale și un om atunci când ambii sunt morți. Asta doar dacă nu știi ce să cauți.

Vocea îi suferi brusc o schimbare alarmantă de intonație.

— *Ai încercat să mă ucizi...*

Se apropie de scaunul pe care stătea Horty și se uită în jos la Solum.

— Va trebui să învăț să mă descurc fără bătrânul Solum. Ce neplăcut! Era foarte util.

Lovi indiferent cu piciorul corpul inert al uriașului, apoi se răsuci brusc și-i dădu lui Horty o palmă usturătoare peste gură.

— O să faci de două ori mai mult decât a făcut el și o să te consideri fericit! urlă Canibalul. O să sari în picioare de cum o să pocnesc din degete! continuă el, frecându-și mâinile.

— Aah...

Era Kay. Se mișcase puțin. Capul Zenei îi căzuse inert în poală. Se apucă să-i frecționeze încheieturile micuțe.

— Nu-ți pierde vremea, îi spuse Canibalul nepăsător. E moartă.

Horty simți furnicături în vârfurile degetelor, mai ales în cioturile de la mâna stângă ce începeau să i se refacă. *E moartă. E moartă.*

De pe birou, Canibalul luă unul din cristale și-l aruncă puțin în aer, uitându-se la Zena.

— Încântătoare, micuța. Perfidă ca un șarpe, bineînțeles, dar reușită. Mi-ar plăcea să știu unde și-a găsit modelul cristalul care a făcut-o. O treabă făcută ca lumea, așa cum n-o să mai întâlnești.

Își frecă iarăși palmele.

— Ăsta-i un fleac pe lângă ce avem noi de făcut de-acum încolo, nu, Horty? continuă el așezându-se

și mângâind cristalul. Relaxează-te băiete, relaxează-te, a fost o explozie infernală. Mi-ar plăcea să învăț și eu o șmecherie ca asta. Crezi că aș putea?... Dar mai bine te las pe tine s-o faci. Pare prea obositoare.

Horty își încordă mușchii fără să se miște. Forțele îi reveneau, deși aceasta nu îl ajuta prea mult. Drogul administrat l-ar fi paralizat chiar dacă ar fi avut o forță de două ori mai mare.

E moartă. E moartă, se gândi el. Zena dorise să fie o ființă omenească vie, reală și normală... E adevărat că toți cei ieșiți din comun își doresc acest lucru, dar Zena cu atât mai mult, pentru că nu era o ființă omenească. De aceea nu-l lăsase niciodată să-i citească gândurile. Nu voia să știe nimeni. Dorea atât de *mult* să fie o ființă omenească! Dar știuse. Probabil că știuse atunci când trimisese mesajul prin Solum. Știa că forța aceea o va ucide și pe ea. Era mai umană decât orice altă femeie.

Acum o să mă mișc, gândi el.

— O să stai aici fără mâncare și apă până o să putrezești, i se adresă Canibalul glumeț, sau cel puțin până or să-ți slăbească puterile suficient de mult ca să mă lași să pătrund în mintea ta încăpățânată și să-ți spulber orice speranță prostească de-a mai fi independent. Îmi aparții, și încă de trei ori.

Mângâie cristalele cu tandrețe.

— Stai acolo unde ești! mormăi el, întorcându-se spre Kay Hallowell care voia să se ridice. Luată prin surprindere și zdrobită cum era, fata se prăbuși la loc. Monetre se ridică și se apropie de ea.

— Acum, să văd ce fac cu tine. Hmm...

Horty închise ochii și, cu toată energia ce-i renăștea, începu să chibzuiască. Ce drog folosise oare Monetre? Cu siguranță vreun derivat al cocainei — benzocaină, monocaină... Fu cuprins de amețeală și de o greață ușoară. Ce drog produce acest efect, ce drog poate fi atât de toxic? Într-un colț al minții îi apărură paginile unui dicționar de farmacologie pe care îl răsfoise odinioară.

Gândește-te!

Vreo douăsprezece droguri puteau avea efectul respectiv. Dar cu siguranță că Monetre îl alesese pe cel care îi convenea mai bine, capabil adică să provoace nu numai o simplă imobilizare, ci și o stimulare psihică a pacientului.

Gata! Știu! Vechiul drog de nădejde — clorhidrat de cocaină. Antidotul... epinefrin.

Acum, ar trebui să fiu o farmacie, își spuse el înverșunat. Epinefrin...

Adrenalină! Era destul de aproape și foarte ușor de procurat în aceste împrejurări. Trebuia doar să-și deschidă ochii și să se uite la Canibal. Buzele i schimonosiră. Amețeala îi dispăru. Inima îi zvâcni violent, dar și-o controla. Corpul i se încordă, parcă împotriva voinței lui, gata să intre în acțiune. Picioarele începură să-l furnice aproape insuportabil.

— Ai putea suferi și tu un atac de cord, îi spuse Canibalul gânditor lui Kay. Puțină *curara*... ba nu. Ajunge judecătorul pentru o singură zi.

Urmărindu-l din ochi pe Monetre, care stătea cu spatele la el, Horty își îndoi brațele și-și apăsă coatele de coaste, până ce-și simți mușchii pectorali gata să pocnească. Încercă să se ridice, o dată și

încă o dată, și aproape că leșină, însă dorința de libertate și ura se contopiră, grăbindu-i revenirea forțelor. Se ridică, ținându-și pumnii strânși și încercând să respire cât mai încet.

— Ei bine, o să ne ocupăm și de tine cumva, i se adresă Canibalul peste umăr fetei speriate, în timp ce se întorcea la birou. Și asta curând... *Ooh!* icni el când se pomeni față în față cu Horty.

Mâna Canibalului înșfăcă repede nestematele.

— Dacă te mai apropii cu un centimetru doar, scrâșni el, le zdrobesc. O să te prăbușești ca un sac cu cartofi putrezi. Stai pe loc, acum!

— Zena e moartă cu adevărat?

— De-a binelea, fiule. Îmi pare rău. Adică îmi pare rău că totul a durat atât de puțin. Merita un tratament mai artistic. *Stai pe loc!*

Ținea ambele cristale într-o mână, ca pe niște nuci, gata să le spargă.

— Mai bine te-ai întoarce și te-ai așeza pe scaunul acela comod.

Privirile li se întâlniră și se înfruntară. De două ori la rând, Canibalul îi trimise un fascicul ascuțit de ură. Horty nici măcar nu clipi.

— Minunată apărare, spuse Canibalul cu admirație în glas. Acum du-te și *așază-te*!

Strânse și mai tare cristalele.

— Cunosc o metodă de a ucide și oameni, spuse Horty înaintând.

Canibalul se dădu brusc înapoi. Horty ocoli biroul și mai făcu un pas înspre el.

— Tu ai vrut-o! spuse Canibalul răsuflând din greu și strângându-și pumnul osos.

Se auzi un zgomot slab de sticlă spartă.

— I-am zis metoda Havana, continuă Horty cu o voce înăbușită, în amintirea unui prieten de-al meu.

Canibalul se lipise cu spatele de perete. Era livid, iar ochii i se măriseră de spaimă. Se holbă la cristalul rămas intact în palmă și, scoțând un strigăt ca de pasăre de pradă, îi dădu drumul pe jos și-l strivi cu piciorul. În clipa următoare, mâinile lui Horty îl prinseră de gât și i-l răsuciră. Se rostogoliră pe jos. Horty îi cuprinse pieptul cu picioarele, îi apucă din nou capul și i-l suci cu toată forța. Se auzi un zgomot ca de macaroane uscate, rupte în două, și Canibalul se prăbuși.

Întunericul coborî asupra lui, învăluindu-l. Se îndepărtă împleticindu-se de silueta inertă și își apropie fața de a lui Bunny. Bunny se uita în jos și dincolo de el, iar ochii nu-i mai erau nici absenți, nici holbați. Buzele răsfrânte îi dezgoleau dinții, iar gâtul îi era țeapăn, cu tendoanele încordate. Bunny cea blândă... Se uita la cadavrul lui Monetre și râdea...

Horty zăcea nemișcat. Era obosit, groaznic de obosit... până și respirația îi cerea un efort cumplit, își ridică bărbia, ca să poată trage mai ușor aerul în piept. Perna aceasta era atât de moale, atât de caldă... Simțea pe pleoape atingerea ușoară a unui păr mătăsos. Nu era o pernă, ci un braț rotund, îndoit sub capul lui. Simți pe buze o răsuflare parfumată. Era mare acum; devenise o fată normală, așa cum își dorise dintotdeauna să fie. Îi sărută buzele.

— Zee. Zena mea cea mare, murmură el.

— Kay. Sunt eu, Kay, dragul meu. Cât ai fost de curajos, bietul de tine...

Deschise ochii și o privi; pentru o clipă, avu privirea unui copil obosit și mirat.

— Zee?

— E-n ordine. Totul e-n ordine acum, spuse ea liniștitor. Sunt Kay Hallowell. Totul e-n ordine.

— Kay... făcu el, ridicându-se în capul oaselor.

Îl văzu pe Armand Bluett, mort. La fel și pe Canibal. Și apoi... Scoase un sunet răgușit și sări în picioare, clătinându-se. Se năpusti, o ridică pe Zena de lângă perete și o așeză cu grijă pe masă. Avea loc din belșug... Horty o sărută pe păr. Îi împreună mâinile și o strigă pe nume de două ori, liniștit, de parcă ea s-ar fi ascuns prin apropiere și ar fi vrut să-l necăjească.

— Horty.

Nu făcu nici o mișcare. Cu spatele la ea, îi spuse cu voce răgușită:

— Kay, unde-i Bunny?

— S-a dus să stea cu Havana. Horty...

— Du-te și tu. Du-te. Du-te...

După o clipă de ezitare, Kay părăsi încăperea în fugă.

Horty percepu un geamăt răsunându-i în cap. Își ridică privirile. În fața lui, Solum stătea în picioare, tăcut. Geamătul se făcu din nou auzit în mintea lui Horty.

— Am crezut că ai murit, spuse Horty cu răsuflarea tăiată.

Și eu am crezut că ai murit, sosi răspunsul tăcut și uimit. *Canibalul ți-a strivit nestematele.*

— Am terminat cu ele. Am terminat-o de ani de zile. Am crescut... sunt complet... terminat, și asta

de la unsprezece ani. Am aflat asta chiar atunci, când m-ai trimis să... să vorbesc cu cristalele. Până atunci n-am știut-o. Și nici Zena. În tot acest timp, ea a fost... ah, Zee, Zee!

După o clipă, își înălță privirile și se uită la omul cu piele verzuie.

— Și tu? îl întrebă el.

Eu nu sunt plăsmuit de cristale, Horty. Sunt om. S-a întâmplat să fiu un telepat care recepționează mesaje. Adineauri, mi-ai provocat o zguduire neplăcută chiar în punctul meu cel mai sensibil. Nu te învinovățesc nici pe tine și nici pe Canibal că m-ați crezut mort. Chiar și eu am crezut așa o vreme. Dar Zena...

Rămaseră amândoi în picioare, nemișcați, contemplând corpul delicat și crispat. Fiecare își păstră gândurile pentru sine.

După o vreme, Horty rupse tăcerea.

— Ce facem cu judecătorul?

S-a lăsat întunericul, așa că o să-l pun pe aleea principală. Or să creadă că a avut un atac de cord.

— Și cu Canibalul?

În mlaștină. O să-l car eu acolo după miezul nopții.

— Îmi ești de mare ajutor, Solum. Mă simt puțin... pierdut. Și cred că aș fi fost de-a binelea, fără tine.

Nu-mi mulțumi. Nu sunt îndeajuns de inteligent ca să mă fi gândit la așa ceva. Zena a făcut totul. Mi-a spus exact cum să procedez. Știa ce avea să se întâmple. Știa, de asemenea, că sunt om. Știa totul. A făcut totul.

— Da, Solum, da. Ce facem cu fata? Cu Kay?

De unde să știu?

— Cred că ar fi mai bine să se întoarcă acolo unde lucra. La Eltonville. Aș vrea să poată uita întreaga poveste.

Asta se poate.

— Ea... ah, bineînțeles. Pot să fac asta. Solum, ea...

Știu. Te iubește. Te iubește, ca și cum ai fi o ființă omenească. Crede că ești om. Nu înțelege nimic din toate astea.

— Da. Aș vrea... Nu contează. Nu, de fapt, nu. Nu e... genul meu. Solum... Zena... m-a iubit.

Da. Așa-i... Și ce ai de gând să faci?

— Eu? Nu știu. Să plec de aici, cred. Să cânt undeva la chitară.

Ce crezi că ar vrea ea să faci?

— Eu...

Canibalul a făcut mult rău. Ea voia să-l oprească. Ei bine, acum l-ai oprit tu. Dar poate că ei i-ar plăcea să îndrepți o parte din răul pe care l-a făcut, împrăștiindu-l peste tot pe unde am umblat cu camioanele noastre... Antrax în Kentucky, buruieni otrăvitoare de dalac în pășunile din Wisconsin, vipere în Arizona, poliomielită în Munții Stâncoși și tifos exantematic în Munții Alleghani; închipuie-ți că a răspândit până și muște țețe în Florida cu ajutorul cristalelor lui infernale! Știu unde se află o parte din ele, dar tu le-ai putea găsi mult mai repede pe celelalte, mai repede chiar decât el.

— Doamne... și provoacă mutații, și apoi bolile, șerpii...

Deci?

— Și cum o să-mi câștig existența? Cine o să conducă... Solum! De ce te uiți așa la Canibal? Ce-ți trece prin cap? Tu... crezi că eu...

Deci?

— Era cu vreo zece centimetri mai înalt... avea mâini lungi... o față îngustă... într-adevăr, nu văd de ce nu s-ar putea, Solum. Aș putea juca rolul lui pentru o vreme... cel puțin până ce „Pierre Monetre" își va încheia socotelile și-i va lăsa conducerea trupei lui „Sam Horton". Solum, nu ești prost deloc.

Ea mi-a spus să-ți dau ideea asta, dacă nu te vei gândi singur.

— Ea... Ah, Zee, Zee... Solum, dacă nu te deranjează, aș vrea să stau puțin cu ea.

Bine. O să car leșurile astea de aici. Mai întâi pe Bluett. O să-l duc la cortul de prim-ajutor. Nimeni nu-i pune vreodată întrebări lui Solum.

Horty atinse părul Zenei. Își plimbă privirea prin rulotă și și-o ațintì asupra Canibalului. Brusc, se îndreptă spre el și-l întoarse cu fața în jos.

— Nu-mi place să fiu privit așa, murmură el.

Apoi se așeză la biroul pe care zăcea trupul Zenei. Își trase scaunul mai aproape, își încrucișă brațele și-și puse obrazul pe ele. Nu o atinse pe Zena, nici măcar nu o privi, dar era cu ea, aproape, foarte aproape. Îi vorbi cu blândețe, la fel cum vorbeau ei odinioară, de parcă ar fi fost vie.

— Te doare, Zee? Arăți de parcă te-ar durea. Ți-aduci aminte cum ne jucam închipuindu-ne că e un pisoi pe covor? Vezi, e un covor moale, iar pisoiul își înfige ghearele în el și se întinde. Se

afundă cu partea dinainte în covor, iar spatele îi rămâne în sus, și cască: *aaah!* Apoi își lasă un umăr în jos și pur și simplu *se revarsă* cât e de lat. Dacă-i ridici o labă cu degetul, e moale ca un ciucure, și cade la loc în covorul moale și pufos — buf! Și dacă te gândești la scena asta, înainte de a o vedea în întregime, și la locul unde blana lui e puțin zburlită, și la linia aceea mică și rozalie de pe marginea boticului, căci pisoiul e prea leneș și somnoros ca să-și închidă gura — atunci, pur și simplu nu te mai *poate* durea nimic.

Acum...

Te-a durut să fii diferită de... de ceilalți, nu, Zee? Mă întreb dacă știi că toți oamenii simt de fapt același lucru. Cei ieșiți din comun, piticii, îl simt mai mult decât oricine. Iar tu — și mai mult decât ei. Acum știu, da, acum știu de ce îți doreai întruna să fii înaltă. Te prefăceai că ești o ființă omenească și că sufereai de o boală omenească; în felul acesta, îți ascundeai ție însăți faptul că nu erai deloc o ființă omenească. De aceea ai încercat atât de mult să faci din mine cel mai reușit exemplar uman pe care ți l-ai imaginat; pentru că tu însăți trebuie să fi fost aproape o ființă omenească pentru ca să poți face tot ce ai făcut pentru omenire. Am impresia că tu credeai, credeai cu adevărat că ești femeie — până astăzi, când a trebuit să înfrunți realitatea.

Așa că ai înfruntat-o, și ai murit.

Râdeai, îți plăcea muzica, plângeai, aveai pasiuni, exact ca o femeie adevărată. Știai să dăruiești și să iubești.

Zena, Zena, cristalul care te-a făcut a avut un vis într-adevăr frumos!

Dar de ce nu si-a terminat visul?

De ce nu duc la bun sfârșit ceea ce încep? De ce aceste schițe în loc de picturi, aceste acorduri fără final, aceste piese întrerupte la al doilea act, odată cu atingerea punctului culminant?

Stai! Sst, Zee! Să nu spui nimic...

Oare trebuie să existe o pictură pentru fiecare schiță? Trebuie să compui, o simfonie pentru fiecare temă? Stai, Zee... Tocmai mi-a trecut ceva important prin minte...

Direct de la tine mi-a venit. Ți-aduci aminte tot ce m-ai învățat — cărțile, muzica, pictura? Când am părăsit bâlciul, îl știam pe Ceaikovski și pe Django Rheinhardt[1]; citisem *Tom Jones — povestea unui copil găsit*[2] și *1984*. Plecând de aici, m-am folosit de tot ce m-ai învățat. Am descoperit noi frumuseți. Acum îi știu pe Bartok și pe Gian-Carlo Menotti[3] și am citit *Critica rațiunii pure* și *Grădina infantei*. Înțelegi ce vreau să spun, scumpo? Am descoperit noi frumuseți... la care nici n-am visat înainte.

Zena, nu știu ce loc ocupă arta în viața cristalelor, dar știu sigur că au o artă. Când sunt tinere — când se dezvoltă încă — ele își încearcă talentele copiind. Iar când se împerechează — dacă se poate spune așa — fac ceva nou. În loc să copieze, iau o ființă vie, celulă cu celulă, și o clădesc ca pe o imagine a frumuseții, așa cum gândesc ele.

---

[1] Jean-Baptiste Rheinhardt, supranumit Django (1910–1953), chitarist și compozitor de jazz (n.tr.).

[2] Roman al scriitorului englez Henry Fielding (n.tr.).

[3] Compozitor italian contemporan de muzică de operă (n.tr.).

Am să le-arăt un nou fel de frumusețe. Am să le dau o nouă perspectivă; să le pun să facă ceva ce n-au visat niciodată înainte.

Horty se ridică și se îndreptă spre ușă. Coborî obloanele și le încuie, apoi trase repede zăvorul. Revenind la birou, se așeză și scotoci prin sertare. Din cel de jos din stânga scoase o cutie solidă din lemn de mahon, pe care o descuie cu cheile Canibalului și luă din ea tăvița cu cristale. Le aruncă o privire curioasă, ținându-le la lumina lămpii de birou, apoi, ignorând etichetele pe care le aveau, le așeză lângă trupul Zenei și făcu din ele o grămăjoară. Apoi se așeză alături, sprijinindu-și capul în palme. Era foarte întuneric în afara snopului de lumină proiectat de lampa de birou, căci prin ferestrele ovale, cu draperii, intra foarte puțină lumină.

Horty se aplecă în față și sărută cotul neted și rece al Zenei.

— Acum, să stai aici, șopti el. Mă întorc repede, draga mea.

Își coborî capul în piept și închise ochii, lăsându-și mintea să se cufunde în întuneric. Pierdu noțiunea locului unde se afla și se desprinse, rătăcitor în lumea tenebrelor.

Din nou, vederea îi fu înlocuită de un cu totul alt simț și din nou se pomeni conștient de prezențele din jurul lui. De data aceasta însă, în mod inexplicabil, atmosfera de grup lipsea, cu excepția unei... ba nu, a trei perechi aflate ceva mai departe. Celelalte erau singure și izolate, urmându-și separat volutele ezoterice ale gândirii... De fapt, nu era vorba de gândire, ci de un proces foarte asemănător. Horty

simți cât se poate de clar diferențele dintre ele. Un cristal exprima grandoare concentrată, demnitate și liniște. Aura altuia era dinamică și mândră, în timp ce un al treilea își ascundea cu grijă ideile ciudate, secrete și vibrânde, care îl fermecau pe Horty, deși știa că nu le-ar înțelege niciodată.

Lucrul cel mai ciudat era că el, un străin, nu se simțea deloc străin printre ele. Pretutindeni în lume, de fiecare dată când intră într-un club sau într-o sală de spectacole ori la un șirand, străinii sunt, într-o anumită măsură, conștienți de statutul lor de neapartenență la grup. Horty însă nu simțea nici urmă de așa ceva. Era la fel de adevărat, pe de altă parte, că nu se simțea nici inclus și nici ignorat. Știa că ele îi remarcaseră prezența, iar cristalele știau, la rândul lor, că el le observa. Putea să o simtă. Era sigur că nimeni din cei aflați acolo, în lumea aceea, nu ar încerca să intre în legătură cu el, oricât de mult ar fi stat, dar nici nu ar evita un eventual dialog.

Într-o străfulgerare, înțelese. Viața de pe Pământ merge mai departe în totalitatea ei datorită unei singure porunci: supraviețuirea! Mintea omenească nu poate concepe un alt fundament al vieții.

Și cristalele aveau unul — dar cu totul diferit.

Horty aproape că îl înțelese, deși nu întru totul. Era un concept la fel de simplu ca și cel al supraviețuirii, dar atât de îndepărtat de tot ce auzise sau citise vreodată, încât nu izbuti să îl descifreze. Din acest motiv, era sigur că mesajul lui va fi considerat la fel de complex și de straniu.

Astfel încât... le vorbi. Mesajul nu poate fi redat în cuvinte. În realitate, nici nu folosi cuvinte; ceea

ce avea de spus ieși din el într-un șuvoi de impresii întruchipate sub forma unui elan afectiv unic. Conținând fiecare gând ce-i dormita în minte de douăzeci de ani, întreg ansamblul cărților și a muzicii asimilate, laolaltă cu toate temerile, bucuriile și nedumeririle pe care le trăise și cu motivațiile, mesajul acesta transmis instantaneu, ca într-o străfulgerare, se răspândi printre cristale, trecând de la unul la celălalt într-o clipită.

Mesajul vorbea despre dinții ei albi și perfecți și despre dicția ei muzicală; despre ziua când a făcut ca Huddie să fie dat afară, despre linia ovală a obrazului ei și expresia profundă ce i se citea în ochi, ca și despre corpul ei, citând o mie și una de standarde umane din care reieșea cât este de frumoasă; despre cântecul elocvent al chitarei ei de copil și vocea ei generoasă, despre pericolul pe care îl înfruntase pentru a apăra specia din care fusese exclusă în clipa creării sale de către un cristal. Descria nuditatea ei firească; evoca lacrimile amare pe care încerca să și le ascundă cu un hohot de râs cristalin; vorbea despre durerea și moartea ei de la urmă.

Toate acestea conțineau o definiție implicită a umanității, din care se desprindea totodată principiul supraviețuirii, sub forma unei etici extraordinare: *porunca primordială se adresează speciei, următoarea cere supraviețuirea grupului. Pe treapta cea mai de jos stă supraviețuirea sinelui.* Întreg binele și răul, sistemele morale în totalitatea lor și toate progresele depind de această ierarhizare a comenzii de bază. Supraviețuirea individului cu

prețul pieirii grupului pune în primejdie însăși specia, iar supraviețuirea grupului cu prețul pieirii speciei înseamnă de-a dreptul sinucidere. În asta stă esența binelui și a răului și deopotrivă izvorul din care dreptatea își trage seva pentru întreaga omenire.

Și gândul i se-ntoarse la Zena, exclusa. Își dăduse viața pentru o castă străină și o făcuse în numele celei mai nobile etici, ceea ce putea să însemne că „dreptate" și „milă" sunt niște termeni relativi; dar nimic nu putea schimba faptul că moartea ei, survenită chiar atunci când își câștigase dreptul de a supraviețui, fusese, din punct de vedere estetic, o greșeală.

Acestea toate, împovărate de termeni confuzi, incapabili să exprime altfel decât parțial sensul esențial al mesajului, erau conținute în singura frază pe care o transmisese.

Horty așteptă.

Dar nu se întâmplă nimic. Nu percepu nici un răspuns și nici un semn de recunoaștere... Absolut nimic.

Se întoarse înapoi de unde plecase. Simți lemnul biroului sub brațe și brațele apăsându-l pe obraji. Își înălță capul și clipi din ochi, orbit de lumina lămpii. Își mișcă picioarele și constată că nu îi erau deloc înțepenite. Cândva, va trebui să cerceteze fenomenul percepției anormale a timpului din acea atmosferă încărcată de gânduri străine.

Abia atunci realiză că eșuase.

Scoase un strigăt răgușit și întinse brațele spre Zena. Continua să zacă acolo, nemișcată și moartă. O atinse. Era țeapănă. Rigiditatea cadaverică îi accentuase zâmbetul asimetric, rezultat al loviturii date de Canibal. Arăta curajoasă, tristă și măcinată de regrete. Horty simți că ochii îl ard.

— Uite, o să sapi o groapă, mormăi el, și o s-o arunci acolo, și o s-o acoperi. Și după aceea, ce naiba o să mai faci cu restul vieții tale?

Simți prezența cuiva la ușă. Își scoase batista si-și șterse ochii. Continuau să îi ardă. Răsturnă lampa și se duse la ușă. Era Solum.

Horty ieși afară, închise ușa după el și se așeză pe treaptă.

E chiar așa rău?

— Cred că da, spuse Horty. Pur și simplu n-am crezut până acum cu adevărat că o să rămână moartă.

Făcu o pauză, apoi continuă cu un glas aspru:

— Spune și tu ceva, Solum. Orice.

Am pierdut cam o treime din cei cu defecte. Pe toți cei care s-au aflat pe o rază de șaizeci de metri de suflul tău.

— Odihnească-se în pace, spuse Horty, privindu-l cu atenție pe omul cu piele verzuie. Și dacă spun asta, Solum, crede-mă că o și gândesc cu adevărat. N-a fost o vorbă goală.

Știu.

Se lăsă tăcerea.

— Nu m-am mai simțit așa de când am fost dat afară de la școală pentru că am mâncat furnici.

De ce făceai asta?

— Întreabă-mi cristalele. Când creează o ființă nouă, ele îi provoacă cumva o carență importantă de acid formic. Nu știu de ce. Nu puteam să mă abțin. Adulmecă în jur. Le simt și acum, spuse el.

Apoi se aplecă și adulmecă din nou.

— Ai un foc?

Solum îi întinse bricheta aprinsă.

— Exact cum mi-am închipuit, spuse Horty. Am călcat drept într-un mușuroi de furnici.

Luă cu mâna puțin pământ din mușuroi și-l cernu în palmă.

— Furnici negre. Cele mici și maronii sunt mult mai bune.

Încet și aproape în silă, își răsturnă palma, debarasându-se de țărână. Se șterse pe mâini.

Vino la cantină, Horty.

— Mda, făcu el ridicându-se.

Pe față i se întipări o expresie de perplexitate crescândă.

— Nu, Solum. Ia-o tu înainte. Eu mai am ceva de făcut.

Solum își scutură capul cu tristețe și se îndepărtă. Horty se înapoie în rulotă și se îndreptă bâjbâind spre peretele din spate, acolo unde Canibalul își montase niște rafturi pentru substanțele lui de laborator.

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva, murmură el, aprinzând lumina. Să vedem... muriatic, sulfuric, azotic, acetic... ah, uite.

Luă de pe etajeră sticla de acid formic și o deschise. Găsi un tampon de vată, îl înmuie în acid și-l atinse de limbă.

— Oh, ce bun e! murmură el. Ce-o fi asta? O iau de la capăt?

Duse din nou tamponul la buze.

— Miroase *atât* de frumos! Ce-i asta? Poți să-mi dai și mie?

Horty sări ca ars, mușcându-și limba și se răsuci.

Ea intră în conul de lumină al lămpii, căscând.

— În ce locuri trăsnite mă găsesc și eu să dorm... Horty! Ce s-a întâmplat? Ce... Plângi? îl întrebă Zena.

— Eu? Da' de unde! răspunse el.

O luă în brațe și izbucni într-un hohot de plâns. Ea îl mângâie pe frunte, adulmecând întruna acidul.

După o vreme, când el se calmă, iar ea luase o doză bună de acid, îl întrebă:

— Ce-i, Horty?

— Am o mulțime să-ți spun, răspunse el cu blândețe. Mai ales despre o fetiță care era socotită drept o străină indezirabilă, până ce a salvat o țară. S-a constituit atunci un fel de comitet cetățenesc internațional care s-a ocupat să le obțină, atât ei, cât și soțului ei, acte de cetățenie. E o poveste grozavă. O operă de artă...

Fragment dintr-o scrisoare:

...sunt tot în spital, ca să-mi mai vin în puteri, micul meu Bobby. Cred că am avut o depresie nervoasă. Nu-mi aduc aminte de nimic. Mi s-a spus că într-o seară, după încheierea programului, am ieșit din magazin și că patru zile mai târziu am fost găsită rătăcind de colo colo. Nu mi se întâmplase nimic, dar chiar nimic, Bob. Este atât de straniu să te uiți în spate și să vezi că în viața ta a apărut... o gaură neagră. Oricum, mă simt bine.

Acum, iată și niște vesti bune. Bătrânul crai Bluett a făcut un atac de cord și a murit în timp ce se afla la bâlci.

Hartford mă primește înapoi oricând vreau. Și încă ceva: ții minte episodul nebunesc cu tânărul chitarist care mi-a împrumutat trei sute de dolari în noaptea aceea cumplită? Mi-a trimis un bilet prin Hartford în care spune că a moștenit o afacere în valoare de vreo două milioane și că pot să păstrez banii. Pur și simplu, nu știu ce să fac. Nimeni nu știe unde se află acum și nici altceva despre el. A plecat definitiv din oraș. Un vecin de-al lui mi-a spus că avea două fiice. Oricum, când a plecat era însoțit de două fete. Așa că banii se află la bancă, iar moștenirea tatălui nostru — la loc sigur.

Deci, să nu-ți faci griji, mai ales în ce mă privește. Cât despre aceste patru zile, să știi că n-au lăsat nici o urmă asupra mea, cu excepția unei mici vânătăi pe obraz, dar asta nu contează. Uneori, când mă trezesc, am un sentiment ciudat, aproape palpabil — un fel de amintire vagă despre cineva iubit, care a fost foarte, foarte bun cu mine. Dar poate că nu este decât o închipuire, iar tu probabil că râzi acum de mine...

Galeria fantastică

Deşi mai puțin cunoscut decât Isaac Asimov, Arthur C. Clarke sau Robert A. Heinlein, Theodore Sturgeon (1918–1985) este un scriitor mult mai important pentru dezvoltarea literaturii SF. A fost distins cu premiile Hugo, Nebula, International Fantasy Awards şi World Fantasy Life Achievement Award. *Nestemate visătoare*, primul său roman, vorbeşte cu sensibilitate despre drama singurătății, despre teamă, ură şi nedreptate.

Horty Bluett, un băiețel de opt ani, nu a avut niciodată parte de iubire. Părinții lui adoptivi sunt violenți, colegii de clasă – plini de răutate. Fuge de acasă şi este primit de un circ itinerant, unde, printre mâncători de flăcări, pitici şi ciudățenii ale naturii, îşi găseşte locul. Dar nu şi liniştea: când directorul caravanei află că lui Horty i-au crescut la loc cele trei degete retezate într-un accident, viața băiatului este din nou în pericol.

„Îl privesc pe Sturgeon cu o invidie secretă, care sporeşte mereu."

Ray Bradbury

ISBN: 973-7786-75-0